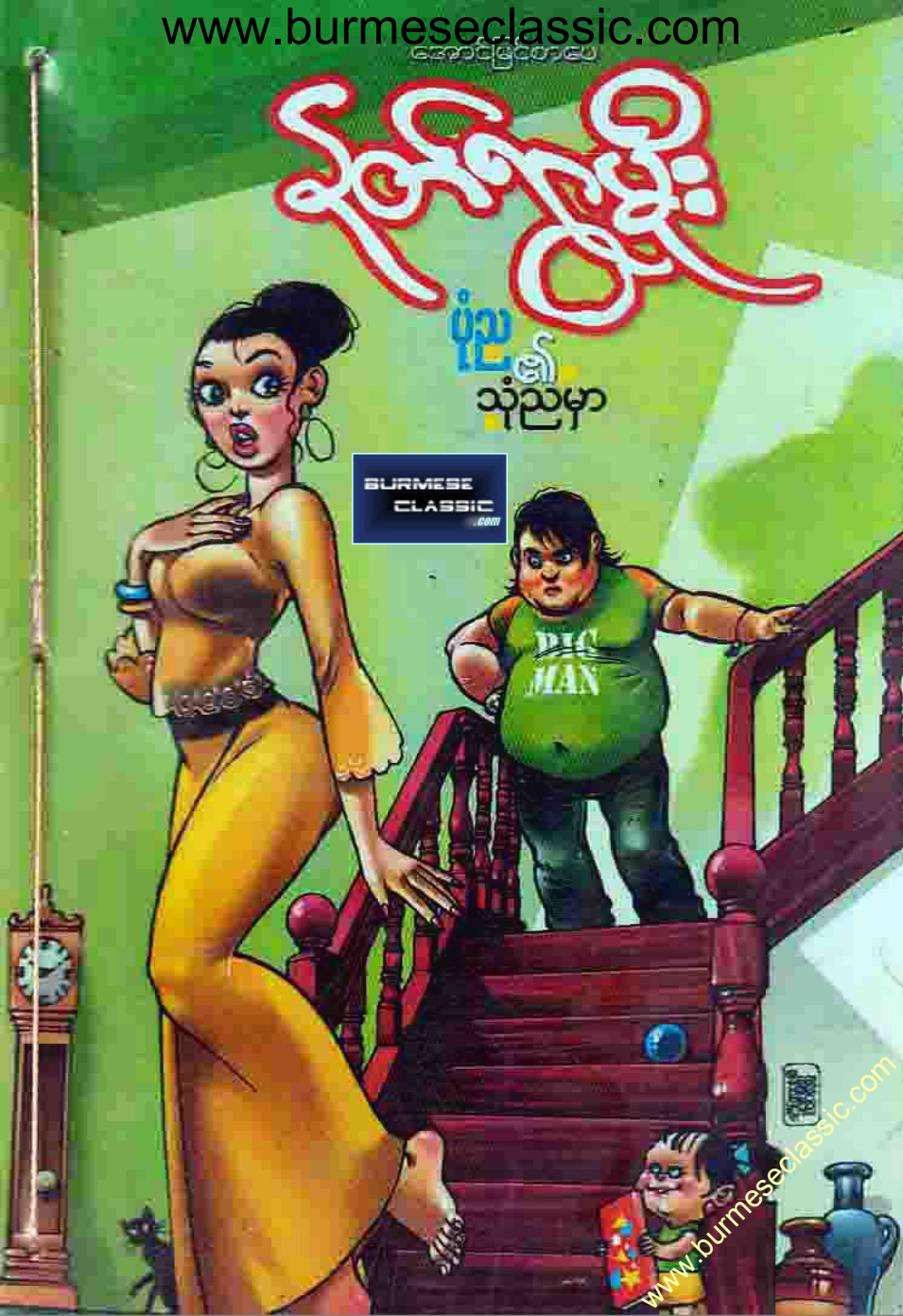

မုန်ကန်

ပုံနှိပ်
ရက်
သံညာ

BURMESE
CLASSIC

.COM

၈၉၅-၈၃

နတ်ရွာမိုး

ပုံနှိပ်သည့်နေ့/နတ်ရွာမိုး - ရန်ကုန်၊

အောင်မြင်စာပေ၊ ၂၀၀၄။

၁၅၀ - စာ၊ ၁၃.၅ x ၂၁ စင်တီမီတာ

ထုတ်ဝေသူ ဦးအောင်မြင်၊
အောင်မြင်ပုံနှိပ်တိုက်၊
မြန်မာ့ရေ အောင်မြင်စာပေ၊
ထောင်အကြီး၊ ၂၀၁၄ ခုနှစ်၊
အုပ်စု (၅၀၀)၊

BURMESE
CLASSIC
COM

နတ်ရွာမိုး

ပုံနှိပ်
သည့်နေ့

သုံည

- ♥ ကျုပ်လား...?
ဘာတန်ဖိုးမှမရှိဘူး။
- ♥ ဒါပေမယ့်...
ကိန်းဂဏန်းနောက်က
ကျုပ်ရပ်ရင်ရပ်သလို...
သတ်မှတ်တန်ဖိုးမြင့်သွားမယ်။
- ♥ ကျုပ်စီရင်စီသလို...
တန်ဖိုးတွေဝိခေါ်သွားလိမ့်မယ်။
(ဘော်တယ်ကုလားတောင်သိတယ်)

အနီး (၁)

BURMESE
CLASSIC
.com

တောင်ခိုးဝေဝေ...

မြူခြေဆိုင်းဆိုင်း...

မှိုင်းမှိုင်းညှိညှိ တောင်ပတ်လမ်းအတိုင်း ရှမ်းစတားကျစ်ကား
ခါခါလေး အပြင်းမောင်းနေသည်။ ဂဝံကျောက်ခင်း လမ်းကြမ်းမို့ .
အံ နီကျင်ကျင် ဖုန်မှုန့်များ ထောင်းထောင်းထ ကျန်နေခဲ့သည်။
အပေါ်စီးမှကြည့်လျှင် မြေလိမ်မြေကောက် လမ်းပေါ်တွင်
အဝါရောင် အစက်အပြောက်လေးက . . နီကျင်ကျင် ဖုန်လုံးတွေကို

တွန်းထိုးနှိုးဆွ၍ ပြေးနေသလိုမျိုး ဖြစ်သည်။

အနီးကပ် ကြည့်မည်ဆိုလျှင် နှင်းမှုန်၊ ဖုန်မှုန်များက မျက်ခုံးနှင့် မျက်တောင်ရှည်များပေါ် စွန်းထင်းပေကျံနေသော်လည်း... တောက်ပသော မျက်ဝန်းများက စူးရှဝင်းလက်စွာ... ရှေ့တူရွာသို့ ဂရုစိုက်ရင်း... ကျွမ်းကျင်စွာမောင်းနှင်နေသော ယာဉ်မောင်းလှလှလေးကို ကုတိယမှန်း သိသာစေသည်။ ဂျစ်ကားက အမိုးဖွင့်ထားသည်။

ဓဝေလာသော နှင်းလေ၊ ဖုန်လေများက... လွင့်ပျံနေသော ဆံနွယ်အစများကို သံကြေးရောင်ဆိုးဆေး ရှိတ်တင်ပေးနေသလို ရှိသည်။

(N.Y) တံဆိပ် လျှာထိုးဦးထုပ် လျှာအဖျားနှင့် (အဖြူအပြာ မာဖလာ ပတ်ထားသော) လည်ပင်းအထက်ကြားက ပန်းရောင်သွေး မျက်နှာလေးက ပြတ်သားတိကျနေသည်။ အပြာနုနု သားမွေးဆွယ်တာက တိကျသော ခန္ဓာကိုယ်အပေါ်ပိုင်းကို အုပ်ဆိုင်း ထုပ်ပိုးထားသည်။ (ကျစ်ကျစ်လျစ်လျစ်လေး ပွယောင်းလို့ သားမွေးအင်္ကျီလေး နေရာမှန်ရောက်နေပုံ ပြောပါတယ်)

ကလပ်၊ ဘရိတ်နှင့် လီဇာကို လိုအပ်သလို နင်းနေသည့်... ဂျင်းဘောင်းဘီအောက်က ပြောစဉ်က သော ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကလည်း လှသည်။ ခါးနှင့်တင် ဘယ်လောက်အချိုးကျသလဲဆိုတာကိုတော့ ကူရှင်ဆိုဖာထဲ မြုပ်ဝင်နေ၍ ခန့်မှန်းမရ။ မသိရသေး...

ဂျင်းဘောင်းဘီလေးလည်း နေရာမှန် ရောက်နေလိမ့်မည်ဟုပဲ... ထင်ရ။

ဂျင်းဘောင်းဘီ ကြော်ငြာတဲ့ ဘရစ်ရီးလ် ပြောသလို ပြော

ဆိုရရင်...

‘ဂျင်းဘောင်းဘီနဲ့ ကျွန်မအသားကြားမှာ ဘာမှမရှိပါဘူးရှင်’ လို့ပင် ပြောလိုက်ချင်သေး...။

သူမအောက်ပိုင်းလေး ဂျင်းဘောင်းဘီထဲ ရောက်နေသည်။ ထို့ထက်... သူမ ဘယ်ရောက်နေပြီနည်း... ?...။

ကားကိုတဝီဝီမောင်းနေရင်း ဘေးဘီရူခင်းကိုလည်း ကြည့်ရသေးသည်။

“ဝီး!... ဝူး!...”

“ဒီတစ်ကုန်းကျော်ရင်... တောင်ကျချောင်းနဲ့ သစ်ဟောင်းတံတား ရှိရမယ်လေ”

ဂျင်းဘောင်းဘီထဲက သူမ... အတော်တော့ ခရီးပေါက်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ဘယ်ရောက်နေသလဲသာ မသိသေး။

ငယ်ငယ်ကမှတ်မိထားတာတွေက လက်ရှိအနေအထားနှင့် ခြားခဲ့ပြီ။

“ဝူး!... ဝေါ!...”

ရှေ့လေကာမှန်ထဲပေါ်လာသော မြေနှီလမ်း၏ အမြင့်ဆုံး တုန်းကမူပေါ် ခေါင်းတည်၍ လီဇာကို ဖိနှင်းလိုက်သည်။ ကားသည် ခြားလို ဝေါခနဲ ထိုးတက်သွား၏။ မော့ကြည့်လျှင် လမ်းနှီနီသည် တားငိုက်ထဲကို လျှောခနဲ၊ လျှောခနဲ တိုးဝင်လာ၏။

လမ်း၏ အမြင့်ဆုံး အနားသတ်မျဉ်း၏ နောက်ခံသည် တိမ်မြုပ်ပြွေပြွေလွှားနေသော ကောင်းကင်ပြာကြီးဖြစ်နေ၏... သတိ။

ဝေါခနဲ ထိုထိပ်သို့ ကားဦးပြေးတက်သွား၏။ လမ်း၏ဟိုဘက်ကို လုံးဝမမြင်ရသေး...

“ဟယ်! . . ကုန်းဆင်း တံတောင်ဆစ်ကွေ့. . .”

“ကျီး! . . ခိုး. . ခိုး. . . ကျီး! . . .”

ကျိခနဲ ထိုးရပ်သွားတာတောင်. . . ဘီးလေးဘီးလုံး (ဂစ်ကျောက်စကျောက်နတွေကြောင့်) လျှော့၍ တရွတ်တိုက် လည်ထွက်သွားသည်။ တစ်ဖက်တွင် အသည်းယားစဖွယ် ချောက်ကမ်းပါး။

ဘီးတစ်နံစာအကွာမှာ ရပ်နေလို့သာပဲ။ နို့မို့. . . ဟူး. . .

လမ်းသားဘက်မှာ သူမ ရှိနေသည်မို့. . . သက်ပြင်းချရင်း အောက်ခဏဆင်းရန် စက်သပ်လိုက်သည်။

ဂျင်းဘောင်းဘီထဲက သူမခန္ဓာကိုယ် အောက်ပိုင်းလေး. . . ကားဆိုဖိုထဲကနေ ဖုန်မှုန့်တွေဝေနေသော တောင်ပေါ်လေထုထဲ မတ်မတ်ဆင်းရပ်လာ၏။ ဖုန်တွေလွင့်သွား၏။ လေတိုးသော ခန္ဓာလေး အင်မတန် အချိုးအစားကျပါသည်။ ယူအက်(စ်)ပြည်ဖြစ် ဂျင်းဘောင်းဘီလေး နေရာကောင်းကောင်း ရနေခြင်းလည်း ဖြစ်တော့သည်။

နှင်းငွေ့ပါသော တောင်ပေါ်လေကို အဆုတ်ထဲ အပြည့်ရှာသွင်းလိုက်သည်။ ခဏအောင့်ထားပြီးမှ မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။ ပန်းသမ္ဗူ လန်းသွားသည်။ နာရီက မနက်ဆယ်နာရီ ထိုးရန် ငါးမိနစ်အလိုကို ပြနေသည်။ လမ်းဆုံ မြို့ကလေးမှ သူမ ထွက်ခွါလာခဲ့သည်မှာ နှစ်နာရီ ခရီးပေါက်ခဲ့ပြီဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်၏။

ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဖုံးအုပ်နေသော မြူတိမ်တွေ ရှင်းခနဲ လင်းသွားသည်။ အင်မတန် လှပစိမ်းစိုသော သဘာဝတရားကြီး ပေါ်လာသည်။ အို! . . . လှလိုက်တာ။

အသက်ရှူလေ့ကျင့်ခန်း လုပ်ရင်း. . . သဘာဝတရား၏ ရင်

သတ်ရှုမောဖွယ်အလှထဲ စိတ်ကို ဖြန့်ကြက်ထားလိုက်မိသည်။

စိမ်းညိုမိုမောက်မှု အဆင့်ဆင့်နှင့် လှိုင်းထနေသော ခိုးမတ်သက်ငြိမ်ပန်းချီကားလို သူမအာရုံကို ဖမ်းစားထားသည်။ တိမ်ဖြူတွေ အစိမ်းရောင်စုံ ရုပ်လုံးကြွယ် ဖြည်းဖြည်းချင်း မျောလွင့်နေသည်ကို အပေါ်စီးမှကြည့်ရသော အလှတရားကြီး ဖြစ်တော့သည်။

နိမ့်ဆင်းသွားသောလမ်းလေး. . . ။

“ဟယ်. . . ဟိုးမှာ သစ်ဟောင်းတံတား၊ ဟိုးမှာ ငါရွာလေးအို. . . ချစ်စရာကောင်းပြီး ငြိမ်းချမ်းလိုက်တာ၊ ရွာဦး ကုန်းမို့မို့ပေါ်တလွမ်းစေတီလေးတောင် ထုံးဖြူသင်္ကန်းအစား ရွှေရောင်တွေ ဝင်းဝါလို့ပါလား. . .”

ဒါလည်း ဘွားမျှင်၏ ကုသိုလ်ကောင်းမှုပင် ဖြစ်လိမ့်မည်။ အေးလေ. . . ထီးတင်ပွဲတုန်းက ကိုယ်က အမေရိကားရောက်နေခဲ့တာကိုး။ အဘွားကို လွမ်းဆွတ်တသစိတ် ဝင်လာ၏။ ခေတ်သမီးပျိုလေးတစ်ဦးနှင့် ရိုးရာဓလေ့စွဲ မိန်းမသူကြီး၏. . . အတွေးအခေါ်ပဋိပက္ခများလည်း တသီတတန်းကြီး ပြန်ပေါ်လာနေပြန်သည်။

ဘွားမျှင်ကို လွမ်းရင်း. . . လွမ်းစေတီလေးကို လှမ်း၍ လတ်အုပ်ချီလိုက်မိသည်။

လွမ်းစေတီကုန်းမို့၏အကွယ်ရှိ ဘွားမျှင် ဓမ္မာရုံကိုတော့ စုလစ်မွမ်းချွန်လေးသာ ထိုးထောင်နေသည်မို့ သဲသဲကွဲကွဲ လှမ်းမမြင်ရ. . . ။ အကယ်၍ လှမ်းမြင်ရပါမူ. . . ။

၂၀၁၀ ခုနှစ် ယုတ်ကြီးရွယ်အိုများနှင့် ဘုရားရှင် ကလေးသူငယ်များမှလွဲ၍ ရွာသူရွာသားအပေါင်းသည် ဝတ်ကောင်းစားလှများနှင့် ဘွားမျှင် ဓမ္မာရုံသို့ ချီတက်နေကြသည်။ တချို့ကလည်း စောစီးစွာ တက်ကြွရောက်ရှိနေကြသည်။

ဘွားမျှင် ဓမ္မာရုံသည် ရွာ၏ ကျက်သရေခန်းမကြီးလည်း ဖြစ်သည်လေ။ သည်နေ့ . . . ဘွားမျှင်ခန်းမကျယ်ကို ရှယ်နေအောင် ဗွမ်းမံမြယ်သထားကြသည်။ ပူဖောင်းရောင်စုံများ၊ ပန်းစက္ကလိမ်ကြိုးများနှင့် ပြုံးပြုံးပြက်ပြက် ဖြစ်နေသည်။ အိုးကြီး၊ ဒယ်ကြီးများ၊ အငွေထောင်းထောင်းထ . . . ထမင်းဟင်းလျာ ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်များကိုလည်း ကာလသား၊ ကာလသမီးများက ခွေးဒီးဒီးကျ ပြင်ဆင်နေကြသည်။

အသံသေတ္တာကြီးများ စီရရီချထား၍ . . . အခါတော်ပေး နတ်ရေးငယ်ရွှေစာ သီချင်းကလည်း မြည်သံသာလှသည်။ ဓမ္မာရုံ၏ မျက်နှာစာတွင် ထင်ရှားသော ပိုးစအနီရောင်ကြီး ရှိသည်။ ထိုအနီ

ရောင်ပေါ်တွင် ရွှေရောင်စာလုံးများက ပို၍ ပြုံးပြိုင်ရှားနေသည်။

မောင်ပုံည (M.Sc Botany)

နှင့်

ပသန္တာလှ

တို့၏ မင်္ဂလာဆွမ်းကျွေး။

ဟူ၍ . . . ရေးသားထားလေသတတ်။

သီချင်းသံကြား . . . တဟေးဟေး တဟားဟား စားသောက်ရင်း ငြင်းခုံနောက်ပြောင် ကျီစားနေသော . . . ကာလသား၊ ကာလသမီးများ၏ အသံများကလည်း ပျော်ရွှင်ဖွယ် ညံစီနေ၏။

“စက်ဆရာရေ သီချင်းပြောင်းစမ်းပါဦးဗျ . . . တစ်ခါလာလည်း အခါတော်ပေးတာ . . . တစ်ခါလာလည်း အခါတော်ပေးတာကနဲ့ ရိုးအီနေပြီဗျာ”

“ဟဲ့ . . . သာအောင်ဂိရဲ့၊ စက်ဆရာက နားကြပ်နဲ့ဟဲ့ . . . နင်ပြောတာ ကြားလိမ့်မယ် အားကြီး”

“သူမကြားရင် . . . နင်ပဲသွားပြောပေးစမ်း ချိုသဲမ”

“ဘာသီချင်း ပြောင်းပေးခိုင်းရမလဲ”

မြို့ကလာဖွင့်သော စက်ဆရာကို ပဲပေးချင်နေသော ချိုသဲမကို သာအောင်ဂိတို့က သိပ်ကြည့်မရ ဖြစ်နေသည်မို့ . . .

“ဟိုသီချင်းဟာ . . . ‘တစ်သိန်းပေးတောင်မှ မိန်းကလေးမလာရပါဘူးကွယ် . . .’ ဆိုတဲ့သီချင်း ”

“အွန်! . . . ဒါဆိုခဏပဲစောင့်၊ ငါတို့မိန်းကလေးတွေ စားသောက်ရက်တန်းလန်းကြီး . . . ပြီးရင် အားလုံးပြန်မယ်၊ ပန်းကန်တွေ အိုးတွေ နင်တို့ဆေးမလား”

“ပြန် . . ပြန် . . စားခွက်သေးပန်း ဗရမ်းဗတာမတွေ”
 နက်ကျော်က စားပွဲဝိုင်းအောက်က ရေခွေးအိုး လိုက်စမ်း
 ရင်း လှမ်းအော်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ချက်အရက် ဝှက်သောက်နေရတာ
 ဒင်းတို့ကြောင့် ဖြစ်သည်။
 သာအောင်ဂိက . . .
 “နင်တို့ပြန်ရင် ပန်းကန်တွေက ငါတို့ဆေးစရာတောင် မလို
 ဘူး၊ ဟိုမှာ ပန်းကန်ဆေးတဲ့စက်တွေ မမြင်ဘူးလား”
 “ဘယ်မလဲဟဲ့ . . ပန်းကန်ဆေးစက်”
 မေးငေါ့ပြရာကနေ သာအောင်ဂိက . . လက်ညှိုးပါ ထိုးပြ
 သည်။ ထမင်းဟင်း လိုက်နေ ထိုင်စားနေသော ကုမ္ပာရီတွေပါ လက်
 ညှိုးထိုးရာဆီ လှမ်းကြည့်လိုက်ကြသောအခါ . . .
 စားကြွင်းစားကျန်များ ရှင်းရန် စောင့်ဆိုင်းနေသော . .
 ကျောင်းခွေးအုပ်ကြီး ဖြစ်နေသည်။ လျှာကြီးတွေ သွားရည်တန်းလန်း
 နှင့် . . .
 “နင်တို့စားနေတဲ့ ပန်းကန်တွေ သူ့ရဲ့ပဲ ဆေးထားတာလေ၊
 ကြည့်ပါလား လက်ဆေးရည်တောင် မခြောက်သေးဘူး . . .”
 “ဝေါ့! . . အော့! . . ထို့! . .”
 “ဝါး . . ဟား . . ဟား . . ဟား”
 “ငါတို့ပြန်ရင် . . မိန်းကလေးတစ်ယောက်မှ မကျန်အောင်
 ခေါ်သွားရမှာလား သာအောင်ဂိ”
 “အေး . . ငါတို့ ခြေမလက်မတွေပါ ဖြတ်ပေးလိုက်မယ်၊ နင်
 တို့အိမ်ကျ မကျည်းရွက်နဲ့ ပြုတ်သောက်ကြဟေ့ . . ကင်ဆာ ပျောက်
 တယ်”

“မသားကောင်တွေ ငါတို့မှာ ဘာကင်ဆာမှမရှိဘူး၊ မိန်းမ
 တွေ အကုန်ခေါ်သွားလို့ပြောတာ . . ငဝ် နင်နော် . . နင့်စကားနော်
 ကာလသားခေါင်း စကားနော်၊ အေး . . ငါတို့ ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ သန္တာမ
 ကိုခေါ်မယ်၊ နင်တို့ လိုက်ရွေးဖို့သာ ပြင်ပေတော့ . . .”
 ရွာမျက်နှာဖုံး သူဌေးသမီးလည်းဖြစ်၍ . . စွာသော ထက်
 သော ကာလသမီးခေါင်း ချိုသဲ၏ စိန်ခေါ်စကားဖြစ်သည်။ ပေါ့ပေါ့
 လေး မထင်လိုက်ကြပါနှင့် . . တကယ်ပျောက်လို့ ဒေါင်းတောက်
 အောင် ရှာခဲ့ကြဖူးသည်။ သူတို့စိန်ခေါ်လျှင် . . ရှင်လောင်းပင်မက
 ရဟန်းလောင်း ယောက်ျားရင့်မကြီးတွေပင် . . အစပျောက်၊ အသံ
 ပျောက်အောင် ဖွတ်နိုင်သူများဖြစ်သည်။
 သာအောင်ဂိ ဒိတ်ခနဲ မျက်လုံးပြူးသွား၏။
 “ချိုသဲမ . . နင် . . နင်နော် ငါတို့ ကတိပြုထားတယ်လေ
 မနောက်ကြေးလေ၊ ကတိမဖျက်ကြေးလေ”
 “ဒါ ကတိဖျက်တာလား ငဝ်ရဲ့၊ နင်က အမိန့်တော်မှတ်လို့
 ငါက လိုက်နာတာလေ”
 “မိန်းမတွေ အားလုံးလို့ ငါမပြောရပါဘူးဟာ၊ ငါတို့ ခြေမ
 လက်မလို့ပဲပြောတာ . . . နင် မလုပ်နဲ့နော် ချိုသဲ”
 “လုပ်မှာ . . လုပ်ဦးမှာ၊ သန္တာမက ငါ့ပလိုင်းထဲကမီး . . ငါ
 စကား နားထောင်နေကျ . . .”
 “ဟို . . နင့်တပည့် နက်ကျော်ကလည်း ငါတို့ကို စားခွက်
 သေးပန်းလို့ စော်ကားတယ်၊ နင်တို့ ပုံည . . ဒီည ဒုက္ခရောက်ပြီမှတ်”
 “ဟင်!”
 တစ်ယောက်တည်း ဧည့်ခံနေနှင့်သော . . သတို့သားပုံည

ခါးပုံစံကိုင်၍ အပြေးလိမ့်လာသည်။ အခြေအနေက အဓိက သူစိတ်
ပူနေသော အခြေအနေ စနေပြီမှန်း သိလိုက်ပြီလေ။ သူနှစ်ဦးလည်း
မှား စောင့်လာသော မင်္ဂလာဦးညလေ၊ ဒုက္ခနဲ့ လှလှနှင့်မှ တွေ့တော့
မည်လေ။ မျက်မှန်ကြီးနှင့် အပြေးလိမ့်သလို လာရင်း.. ထမင်းဇလုံ
ကြီးကို...

“ခွမ်း!... ဂလွမ်း!...”

အကောင်ကြီးကလည်းကြီးတော့ ထမင်းဇလုံကြီး.. ဒိုလေး
ကန်သော ဘောလုံးလို ဖွာခနဲ လေထဲလွင့်ပြီး ချိုသဲမတို့၏ ဝိုင်းပေါ်
သို့ပင် တည့်တည့်ကျလေတော့သည်။

ဇလုံက အလည်တည် ဟင်းချိုခွက်ပေါ်ကျ၍ ထမင်းတွေ
က အလှအပတွေ ခြယ်မှုန်းထားသော ကုမ္ဘာစီတို့ပေါ် ကျကုန်တော့
သည်။

“ကုန်ပါပြီတော်”

“ပလုတ်တုတ်!...”

“ဗုဒ္ဓေါနဲ့ ဘုရား...”

ကာလသားတွေက ဝိုင်း၍ တဟားဟား ရယ်တော့သည်။

ခေါင်းကဆံတုံးအပေါ် ထမင်းလုံးတွေ ဖွေးကုန်၍ ဒေါကန်နေသော
ချိုသဲကို သတိုးသားပုံညက...

“ချိုသဲရယ် မလုပ်ပါနဲ့ဟယ်.. ဒီညက ငါ့မင်္ဂလာဦး ညဉ့်ပါ
ဟယ်၊ ဒုက္ခနဲ့ လှလှကို ပေးမတွေ့ပါနဲ့ဟယ်...”

ချိုသဲတို့ ထမင်းဝိုင်းဘေး အိခနဲ ထိုင်ချ၍.. ခြေမကိုင်မိ
လက်မကိုင်မိ တောင်းပန်ပါတော့သည်။

ထိုစဉ်ခိုက်ဝယ်...

မွှောရုံနှင့် မလွမ်းမကမ်းရှိ အလှပြင်ခန်းအဖြစ်.. ယာယီ
အသုံးပြုထားသော အိမ်ကလေးထဲတွင် သတိုးသမီးလေး သန္တာလှကို
လှသည်ထက်လှအောင် လက်စသိမ်း ချယ်သနေကြသည်။ ငယ်ငယ်
ရွယ်ရွယ် သွယ်သွယ်လှလှလေးဖြစ်သော သန္တာမသည် ပြုတင်းဝမှ
လွမ်းစေတီကို လှမ်းငေးနေမိသည်။ ထိုအငေးထဲ၌ သူမ၏အတွေး
တွေကို တင်၍.. လွင့်ထုတ်ပစ်နေခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။

“အင်း.. နောက်ခဏဆို ငါ့ဘဝ အိုတော့မှာပါလား..
ဟင့်အင်း.. ငါမအိုချင်သေးဘူး၊ နေပါဦး.. ငါ ကိုကိုကို ချစ်တာ
တော့ ချစ်တာပါပဲ.. ဒါပေမယ့် ငါမအိုချင်သေးဘူး၊ ငါလုပ်ချင်တာ
တွေဟာ သစ်ခွပန်းစိုက်တာ တစ်ခုတည်း မဟုတ်သေးဘူးလေ၊ ငါ
လုပ်စရာတွေ ရှိသေးတယ်၊ အခု.. ငါ.. ငါ ဘာလုပ်မလဲ.. ဘာ
လုပ်မလဲ”

ညဉ့်နက်သည်အထိ ညဉ့်က သည်အတွေးပဲ တွေးရင်း..
သူမ မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။ တောမှာမပျော်နိုင်သော သူမ
၏ ဘဝအမောသည် အိပ်မက်ဖြစ်သွားသည်။ ဝေါခနဲ ပန်းရထား
အဝါကြီး ဆင်းသက်လာခါ ခေါ်ဆောင်သွားသည်။ လွတ်လပ်လဟာ
ထဲ သူမ ပန်းဝါဝါတွေနှင့် မျောချင်တိုင်း မျောနေသည်။

မျောလွင့်လို့ ကောင်းပါတိတော့.. နောက်တော့ သူမ
ကိုယ်တိုင် ငှက်ဝါလေးတစ်ကောင် ဖြစ်သွားသည်။

ဟင်!.. ရှေ့မှာ ရွှေလှောင်အိမ်တံခါးကြီး ကာဆီး၍ ပွင့်ခနဲ
ပါရောလား...

ဟင့်အင်း.. ဟင့်အင်း.. မဝင်ပါရစေနဲ့..

စွမ်းအင်ရှိသမျှ အတောင်ပံခတ်၍ သူမရှုန်းကန်ရင်း ငြင်း

သည်။ ဟင့်အင်း... ဟင့်အင်း...။

“အင်!... ဟိုမှာ အဝါရောင်လေးပါလား”

ဂျစ်ကားအဝါလေး ကုန်းကမူပေါ် ထိုးတက်ရင်း လွမ်းစေတီ
ရင်ပြင်ခြေရင်း၌ ဝပ်ဆင်းသွားသည်ကို လွမ်းမြင်လိုက်ရသည်။

ဒိတ်ခနဲ ဝမ်းသာသွားသည်။

“ဒါ... ငါ့အိပ်မက်ထဲက ပန်းရထားပဲ”

လူငယ်ပီပီ ရဲတင်းစွာပင် သူမဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် လွတ်လပ်လဟာဆီ ပျံသန်းမည်။

၆ ၆ ၆ ၆

လွမ်းစေတီကို ဦးခိုက်သည်။ ရတနာသုံးပါးကို ရှိခိုးပူဇော်
သည်။ ဘွားမျှင် ကောင်းရာသုဂတိမှာ ရှိနေဖို့ ဆုတောင်းသည်။

ဘွားမျှင်အမွေ အိမ်နှင့်မြေ ဈေးကောင်းရစေကြောင်းလည်း
အ... ဆုတောင်းသည်ပေါ့ရှင်... ပုထုဇဉ်ပေပဲ။

ရွာ၏အခြေအနေကို အပေါ်စီးမှ လွမ်းကြည့်နေစဉ်...
သိသေးသံတွေ ထွက်နေသော ဓမ္မာရုံ နောက်ကျောဘက်ဆီမှ တစ်စုံ
တစ်ရာ၊ အဝါနုရောင် ဆင်မြန်းထားသော အမျိုးသမီးသဏ္ဌာန်တစ်ခု
ကုန်းပေါ် အပြေးတစ်ပိုင်း လာနေသည်။ မြေသား လှေကားထစ်တွေ
အမြန်ဆုံး ပြေးတက်လာနေသည်။

ပြေးလွှားခုန်ကျော်ရင်း... နောက်ကို လည်ပြန်လှည့်ရင်း
သုတ်တိုက် လဲပျို့ကျခါနီး တည်းတည်းလေး ဖြစ်သွားပုံက ရင်ထဲ
ထဲခနဲဖြစ်ပြီး... သနားစိတ် စိမ့်ခနဲ ဝင်သွားသည်။

ထိုင်မသိမ်းအကျိုးနှင့် ခြေဖျားခတ် ချိတ်ထဘီကို အဆင်သင့်

သလို မရင်း... သူမကို အားကိုးတကြီး လှမ်းကြည့်ပြန်သည်။

ဟိုအောက်ခြေက ဓမ္မာရုံမြင်ကွင်းမှာတော့... သီချင်းသံ ရုတ်တရက်ထိုးရပ်ပြီး ဓမ္မာရုံနောက်ဘက်က လူတစ်ယောက် ပေါ်လာသည်။ တောင်ကုန်းနှင့် သူမတို့ဘက်ဆီ လက်ညှိုးထိုးပြီး အော်ဟစ်နေပုံရသည်။

ဓမ္မာရုံထဲကလူတွေ ဝေါခနဲ ပြန့်ကားထွက်လာသည်။

အားလုံး၏မျက်နှာတွေ သူမတို့ လွမ်းစေတီဆီ ဦးတည်မော့လာကြသည်။ လက်ညှိုးတွေ တထိုးထိုးနှင့် ပိုသေချာသွားသည်။

အလိုမတူသော အဓမ္မ မင်္ဂလာပွဲမှ လက်ထပ်အံ့ဆဲသတို့သမီး...။

တစ်နည်း... လူ့အခွင့်အရေး ရွေးချယ်ပိုင်ခွင့် ဆုံးရှုံးနေသူလေး၊ ထို့ထက် 'အိမ်'ဆိုသော 'ထောင်'ထဲ ကျအံ့ဖူးမှူး လူးလွန်ထွက်ပြေးလာသူလေး...။

“ညီမလေး... လာ... လာ... မြန်မြန်လာ၊ ဟိုမှာ နောက်က လိုက်လာကြတော့မယ်... ဟယ်!... လဲမယ်... လဲမယ်”

အော်ဟစ်သတိပေးရင်း သူမကိုယ်တိုင် ခုန်စွန့်မိသည်။ အော်လိုက်မိခါမှပင် သတို့သမီးက နောက်လှည့်ကြည့်ရင်း အင့်ခနဲ မြည်အောင်ပင် လဲတော့သည်။ ရင်ဘတ်လှလှလေးနှင့် ကျသကိုး နုနုလေးမို့ နာပေမည်။ ရဲခနဲ ဖြစ်သွားသော... မျက်နှာဥဥလေးနှင့် မော့ကြည့်သည်။ သူမ အပြေးဆင်း၍ တွဲထူမိစေတော့သည်။

“ဥဲဖွ... ဥဲဖွ... ထ... ထ... ညီမလေး၊ ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲကွယ်”

“ပြေးလာတာလေ၊ ဟောဟဲ့... ဟောဟဲ့... ဟယ်... လိုက်

လာပြီ... ကယ်ပါဦး မမရယ်၊ ညီ... ညီမ... ယောကျ်ားမလိုချင်ဘူးလုပ်ပါဦး”

နောက်ကလူအုပ်နှင့်ဝေးရာ စေတီရင်ပြင်ပေါ်သို့သာ တွဲခေါ်တက်ပြေးရတော့သည်။

“မမ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“ကျွန်... ကျွန်မ... လောလောဆယ်... ထွက်... ထွက်ပြေးမှ ယောက်ျားမရမှာပေါ့၊ ကျွန်... ကျွန်မ စီစဉ်ပြီးသား... ရှိမို့ပါတယ်၊ မမက ဒီရွာကထွက်လို့ရအောင်ပဲ... ကူ... ကူညီပါနော်”

“အေး... ဒါဆို ကားပေါ်သွားတက်နေ၊ မမ သူတို့ဆီ ဆင်းသွားပြီး လူ့အခွင့်အရေးအရ ညီမလေးမှာ ရွေးချယ်ခွင့်ရှိကြောင်း ပြောကိုပြောရမယ်”

ဒါဟာ... မိန်းမသားငယ်တစ်ယောက်ကို အလိုမတူဘဲ အတင်းအဓမ္မ အိမ်ထောင်ချပေးခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း အသိတရားနည်းသော ဒီတောသူတောင်သားတွေကို ပညာပေးတရား ဟောကို ဆာသင့်သည်ဟု... သူမ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။ အကူအကယ်မဲ့ ထဲလဲပြုပြု ဖြစ်လာရှာသော ချစ်စဖွယ် နုနယ်လေးကိုလည်း ချက်ချင်း အကာအကွယ် ပေးချင်လာနေသည်။

အပြေးတက်လာနေသော ယောက်ျားလေးငါးယောက်ဆီ သူမရင်ဆိုင်ရန် မြေလှေကားအတိုင်း ဆင်းသွားလိုက်သည်။ လက်ထိုးထား၍ ရင်ကော့ရပ်စောင့်နေလိုက်သည်။

ကော်လံကတုံးအင်္ကျီနှင့် ကော်တောင့်နေသော လုံချည်ကို ခုန်တောင်ဆွဲ၍ ရှေ့ဆုံးမှ ပန်းဝင်လာသူကို သူမ စေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်။ အသားရောင်က နက်မှောင်နေသည်။ သူမကို ကျွန်းရန်...

လမ်းရွေးသည်။ ထုပ်ဆီးတိုးသလို ပိတ်ကာထားလိုက်သည်။

ထုပ်တိုးရပ်၍ ‘စွန်တောင်’က စမေးသည်။

“ခင်. . ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ. . ဘာလုပ်တာလဲ”

“ရှင်က ဘယ်သူလဲ သတို့သားလား”

“သတို့သားမူတ်ဘူး. . ကာလသား”

ခန့်ထည်မှု တင်းမာပြတ်သားမှုသည်. . . ‘စွန်တောင်’ကို ကြောင်အအဖြစ်အောင် လွှမ်းမိုးလိုက်သည်။

“သတို့သားက ဘယ်သူလဲ”

“ဟို. . . ဟိုး နောက်ဆုံးက. . ၀,၀. . ”

ဝဖိုင်သောခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို ခြေနစ်ချောင်းက မနိုင်ဝန်လို ထမ်း၍ တက်လာနေသော အဝလွန်တစ်ယောက်ကို ထိုးပြသည်။ ဒါကြောင့် ထွက်ပြေးတာကိုး။ မောပန်းတကြီး သူမအနီး ချဉ်းကပ်လာသည်။ ဟောဟဲလိုက်နေသော ပါးစပ်ကြီးက. . .

“ဘာ. . ဘာဖြစ်နေတာလဲ နက်ကျော်”

ဟူ၍ ငလုံးငထွေး မေးနေစဉ်. . .

“ဝူး! . . ဝူး! . . ”

ဝူးခနဲအသံကြား၍. . အားလုံး ကားဆီလှည့်ကြည့်လိုက်မိကြသည်။ သတို့သမီးက ဖုန်ထောင်းထောင်းထအောင်ပင် သူမ၏ ရှမ်းစတားဖျစ်ကားကို မောင်းချသွားလေတော့သည်။ သူမလည်း. . ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ကြည့်ရင်း ကျန်ခဲ့ရပါတော့သည်။

“ဟယ်! . . ဒီတောသူလေးက. . ကား. . ကားမောင်းတတ်တယ်. . ဟတ်လား”

စကားသံတွေ အမျိုးစုံထွက်လာသည်။

“အောင်မာ. . သန္တာမကိုများ အထင်သေးလို့”

“ထော်လာရီ မောင်းလာတာဗျ. . ကားလောက်တော့ စပျော့ပဲ”

“ရွာက သစ်သားဘတ်စကားထောင်ထားတဲ့ သူကြီးက သူ့အဖေလေ. . . ”

“အဟီး! . . ငါ့အသည်းလေး. . သွားပြီ. . သွားပြီ. . ”

“အဓိက တရားခံကို မလွတ်စေနဲ့ ဒါ သူ့အကြံဉာဏ်တွေပဲ ဖြစ်မှာ. . မိဖြီ”

ပြုတ်တူလို လက်ကြမ်းကြီးတွေ သူမလက်ကောက်ဝတ်နှင့် လက်မောင်းပေါ်. . ဇွပ်. . ဇွပ်နှင့် ဖမ်းဆုပ်လာကြပြီးသည်နောက် မျက်နှာဖေါင်းဖေါင်းကြီး၏ မီးတောက်မတတ် မျက်လုံးများ. . သူမမျက်နှာရှေ့ အနီးကပ်ပေါ်လာလေသည်။

မရတူ တံဆိပ်လှေလေး

♥ ပေးဆပ်တယ်တဲ့...
 တဖက်သတ်တဲ့...
 ဘယ်လိုမှ
 အသက်ခါတ် မပါ၊ပါဘူး၊
 ဗလာအခွံချည်းပါ
 (အားလုံးက)
 တကုာကျွန်တွေ ချည်းပါပဲ။ ။

အခန်း (၂)

နောက်

မိနစ်အနည်းငယ် ကြာသောအခါ သွားမျှင်
 ခြွေထဲက ဆွမ်းကျွေးမင်္ဂလာ အခမ်းအနားသည်... ခိုင်မာတရားရုံး
 အဖြစ် ပြောင်းလဲသွားလေသည်။ တရားဟောပလ္လင်ရှေ့က လက်
 နှိုးပါသော သစ်သားကုလားထိုင်တွင် ရွာအုပ်ချုပ်ရေးမှူး (နှုတ်ကျိုး
 အရပ်ခေါ် 'သူကြီး') ဦးသာလှသည် တိုက်ပုံအဝါ၊ ခေါင်းပေါင်းအဝါ
 နှင့် ခန့်ညားစွာ ထိုင်နေလေသည်။

သူ့ဘေး၌... ရွာကာလသားခေါင်း သာအောင်ဂီက...

ကျွန်ကျောင်းစတိုင်နှင့် လက်ပိုက် မျက်နှာပင့်၍ ရပ်နေ၏။ သူ့ဘေး၌ မျက်ရည်စက်လက်နှင့် သတို့သား ရာထူးပြုတ် 'ပုံည'က ခြေပစ်လက် ပစ် ကြမ်းပေါ်ထိုင်နေ၏။ ပါးစပ်က စူပူစူပူနှင့် . . မကျေနပ်သော စကားလုံးများကို တီးတိုးအံ့ချနေ၏။ ကလေးဆိုးကြီး လက်ထဲကမုန့် အပုတ်ချခဲလိုက်ရပုံမျိုး ဖြစ်သည်။

သူကြီးရှေ့ လက်နှစ်ကမ်းကျော်ကျော် အကွာမှာတော့ . . လျှာဦးထုပ်၊ မာဖလာ၊ ဆွယ်တာအပြာနု၊ လျှင်းဘောင်းဘီနှင့် သူမ ရပ်နေသည်။ သူမဘေး၌ ကာလသမီးခေါင်း ချိုသဲမနှင့် ထွားကြိုင်း သော မိခိုင်က . . လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို တစ်ဖက်စီကိုင်၍ ရပ်နေ သည်။

တာဝန်ကျ ရဲမေနှစ်ယောက်က တရားခံကို စောင့်ရှောက် နေပုံမျိုး ဖြစ်သည်။ သူမတို့၏နောက်မှာတော့ . . ထမင်းစားခိုင်းတွေ ကြားတွင် ရွှေပွဲလာ ရွာသူရွာသားများ . . . တီးတိုးစကားသံများနှင့် ပွဲကြီးပွဲကောင်းတစ်ခုကို ငုံ့လင့်စွာ ထိုင်နေကြသည်။

စားလက်စ ပါးစပ်နှင့် ပန်းကန်များ ထိုးရပ်၍ . . ထမင်းစား လက်တွေ ခြောက်စပြုနေသည်ကို မသိမမူအားကြတော့ပါပြီ။

သူကြီး သာလှက တရားခံမ လှလှကို ခြေအစ ခေါင်းအဆုံး အနုလုံ ခြုံငုံအကဲခတ်ရင်း ခေါင်းပေါင်းစကို ခပ်ရွရွ သပ်ချနေ၏။ သည်တစ်ခါ သမီးမင်္ဂလာဆောင်ဖို့ . . ခေါင်းပေါင်းနှင့် တိုက်ပုံနှင့် တရားသူကြီး ပီသနေသော သူ့ဥပမိကို သူ့ကိုယ်တိုင် ပြန်သတိထား မိနေပုံက အထင်းသားပေါ်နေ၏။

သူစိမ်းဆန်ဆန် တရားခံမလေးကလည်း . . လူပုံလယ် ဟန် ရေးကြနေသော သူကြီးမျက်စိကို ရယ်ချင်ပက်ကျိနှင့် ကြည့်နေလေ

၏။

“မင်းနာမည် ဘယ်သူလဲ”

“မြစမ်းရည်”

“မင်း ဘယ်ကလာသလဲ”

“ရန်ကုန် ရွှေမြို့တော်က”

“မင်း . . ငါ့သမီး မင်္ဂလာဆောင်ကို ဘာလို့ လာဖျက်မိခဲ့ရတာလဲ”

မြစမ်းရည်ဆိုသော သူမ ခပ်ဟဟ ပြုံးသည်။

ပြုံးရင်းကပင် . . .

“လူကြီးမင်း မေးခွန်းများနေပါတယ်ရှင်”

“ဟေ့! . . ငါ ဘယ်လိုမေးရမှာလဲဟ”

မထင်မှတ်သော တရားခံ၏ ပြန်လှန်မေးခွန်းမို့ ကျောမှီဆီ ကိုယ်အနည်းငယ် လန်၍သွားသည်။

သူမက မျက်နှာကိုတည်၍ . . .

“တကယ်ဆို လူကြီးမင်းမေးရမှာက ရန်ကုန်မှာ ကျွန်မ ဘာ လုပ်သလဲ၊ ဒီရွာကို ကျွန်မ ဘာလာလုပ်သလဲ . . ဆိုတဲ့ မေးခွန်း . . ဖြစ်ရမှာပေါ့၊ ဒါမှ . . ကျွန်မရဲ့ကိုယ်ရေးရာဇဝင် ပြည့်စုံအောင် လူကြီး မင်း သိမှာပေါ့ရှင်”

“အေး . . ဟုတ်သားလဲ၊ ကဲ . . ပြန်မေးမယ်၊ ရန်ကုန်မှာ မင်း ဘာလုပ်သလဲ”

“ဆရာဝန်”

“အွန်! . . ဆရာဝန်လား မင်းက . . .”

‘ခါတ်ရှင်မင်းသမီး အောင်းမှတ်လို့’ ဟူသော ပရိသတ်ထဲက

အသံတစ်သံ ခပ်အုတ်အုတ် ထွက်လာပြီး ဝေါခနဲ ရယ်သံပါ နောက်
တလိုက်လာ၏။ သာအောင်ဂိက မျက်နှာထိမျက်နှာထားနှင့် ငေါက်
၏။

“တိတ်ကြစမ်း”

“မင်း ဆရာဝန်ဖြစ်ကြောင်း ဘာသက်သေအထောက်အ
ထား ပါသလဲ”

“အားလုံး ကားပေါ်ပါသွားပြီလေ၊ ကျွန်မ မှတ်ပုံတင်၊ ကား
မောင်းလိုင်စင်နဲ့ ဟန်းဖုန်းရော ခရီးဆောင်အိပ်ရော အကုန်ပါသွား
တာပဲဟာ”

“မင်းနဲ့ ငါ့သမီး စည်းဝါးကိုက်ပြီးသား.. ဖြစ်နေနိုင်တာပဲ၊
မင်း ရွာကို ဘာကိစ္စလာတာလဲ မှန်မှန်ဖြေပါ”

မျက်စိမေ့၍ ခေါင်းပေါင်းစကို သပ်လိုက်သေးသည်။

“ကျွန်မရွာကို.. ကျွန်မပြန်လာလည်တာလေ၊ ကျွန်မဟာ
ဦးမောင်မြ.. ဒေါ်အေးမှီ သမီး၊ ဟောဒီ ဓမ္မာရုံအလှူရှင် ဘွားမျှင်ရဲ့
တစ်ဦးတည်းသော မြေးပဲ”

“ဟင်!..”

“ဟာ!..”

“အလို!..”

“အို!..”

“ကျွန်မ ရွာကထွက်သွားတာ ဆယ့်နှစ်နှစ်ရှိပြီ၊ ကျွန်မ မှတ်မိ
တဲ့သူတော့ သိပ်မရှိတော့ဘူး ထင်တာပဲ၊ ကျွန်မကို မှတ်မိမယ့်သူ
ရှိရင်တော့ ရှိလိမ့်မယ်၊ ကျွန်မ ဒီရွာကထွက်သွားတုန်းက ဆယ့်
ခြောက်နှစ်သမီး၊ ဖေဖေနဲ့မေမေ ပြိုင်တူဆုံးပြီး နှစ်နှစ်ပြည့်တဲ့နေ့

မှတ်မှတ်ရရ နှစ်လည်ဆွမ်းသွတ်တဲ့နေ့မှာ ထွက်ပြေးခဲ့တာ...

အားလုံးငြိမ်သက်သွားသည်။ ခဏကြာမှ တီးတိုးစကားသံ
များ တရှပ်ရှပ်ထွက်လာပြီး ခပ်အုတ်အုတ် ဆူညံသွားသည်။

အဘိုးအိုတစ်ယောက် သူမတို့ ရပ်နေရာနား တုတ်ကောက်
နှင့် ရောက်လာ၏။ သူမကို မျက်ခုံးလက်အုပ်၍ အနီးကပ်ကြည့်
သည်။ ပြီးမှ..

“သ.. သမီး.. ညည်း ပူစူးမလား”

“ဟုတ်.. ဟုတ်တယ် အဘ၊ သမီး ပူစူးမပါ”

“ဘ အမှတ်သညာထဲ မျက်မှန်ကိုင်းအမည်း အမြဲတပ်တဲ့
ဝတုတ်မလေးပါ၊ ဘယ်လိုကဘယ်လို..”

သူမ အဘိုးကို ချက်ချင်းသတိရလာသည်။ အဘွား၏ ခြံ
စောင့်နှင့် ဥယျာဉ်မျိုးကြီး ဘကြီးမှုန်မှ.. ဘကြီးမှုန် ဖြစ်နေသည်။
နှာခေါင်းထိပ်တွင် အဖုကြီးက ထင်းခနဲ ရှိနေဆဲပေကိုး။

“သမီးက ပြောင်းတာပေါ့၊ မျက်ကပ်မှန် တပ်ထားတာလေ၊
မပြောင်းလဲတာက ဘကြီးမှုန်ပဲ.. သမီး မှတ်မိတယ် ဘကြီးမှုန် မှတ်
လား..”

“အေးလကွယ် မမျှင်လက်စွဲတော် ဘမုန်အစစ်ပေါ့၊ သမီး
က.. အခု ဆရာဝန်ကြီးတောင် ဖြစ်နေမလား၊ ဟိုအကောင်ကြီးကို
သမီး မမှတ်မိဘူးလား ငပြည့်လေ၊ ဘမုန်ညီမ မိဆုံကမွေးတဲ့ ငပြည့်
လေ၊ မမျှင်ခြံထဲမှာ သမီးတို့နှစ်ယောက် အတူတူဆော့ခဲ့ကြတာက
လား.. သမီး မှတ်မိလား”

သတို့သား ပုံညဆိုသူကို လက်ညှိုးညွှန်၍ ပြောနေခြင်းဖြစ်
သည်။ ငပြည့် (ခေါ်) ပုံည ဆိုသူကလည်း ပူစူးမ.. ပူစူးမဟု နှုတ်တ

ဖွဖွရွတ်ရင်း ပေစောင်းစောင်း မော့ကြည့်နေသည်။ သူမကလည်း ပိန်ရှည်ရှည် ခြေဆန်လက်ဆန်ကြီးကြီးနှင့် နာမည်နှင့် မလိုက်သော ငပြည့်၏ငယ်ရုပ်ကို ပြန်လည်မြင်ယောင်ကြည့်သည်။

လက်ရှိ ဥပဓိပုတ်ပွနှင့် ဘယ်လိုမှ စပ်ဟပ်မရအောင် ဖြစ်နေသည်။ အပြစ်ကင်း၍ ရိုးစင်းသော မျက်လုံးတွေကတော့ ဘယ်လိုမှ မပြောင်းလဲကြောင်း မြင်လာသည်။

ငုံ့ကြည့်ရင်းက...

“နင်... နင်က ငပြည့်လား... အဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်... ငါငပြည့်ပဲ။ နင်... နင်ကကော တကယ် ပူစူးမလား။ နင်... နင်... ပူစူးမဆိုရင် ချိုသဲတို့နဲ့ တစ်ကျိတ်တည်း တစ်ဉာဏ်ထဲပဲ ဖြစ်ရမယ်။ ငါ့အသည်းလေး ပြန်ပေးပါဟာ... နင်တို့ ဒီလောက်ကြီး မကျီစားပါနဲ့၊ ငါ... နင်တို့လိုချင်တာ ဘာမဆို ပေး ပါမယ်။ သန္တာလေး ပြန်ခေါ်ပေးပါဟာ... နော်... ပူစူးမ၊ ချိုသဲ ပြော ပေးဦးလေဟာ...”

ငပြည့် (ခေါ်) သတို့သား ပုံည ပြောနေသော စကားတွေကို သူမ ဘယ်လိုမှ နားမလည်ပါ။ ယောက်ျားဝဝကြီးတန်မယ့်... ငိုမဲ့မဲ့ ဖြစ်နေသောကြောင့် ကရုဏာ သက်ရမည့်အစား ရယ်ချင်သလိုလို နှာခေါင်းရှုံ့ချင်သလိုလို ဖြစ်လာသည်။

ဘေးက အစောင့်လို လက်မောင်းကိုင်ထားဆဲ ချိုသဲ ဆိုသူ ကိုလှည့်ကြည့်၍ ဘာတွေပြောနေတာလဲဟူသော အကြည့်နှင့် မေး လိုက်မိသည်။

ချိုသဲက သဘောပေါက်စွာ အားနာပါးနာ ပြုံးပြ၍ သူတို့ သတို့သားကို ကြည့်ရင်း...

“အောင်မာ... ဘုန်းကြီးအမှု ရွာပတ်နေပြန်ပြီ၊ ဒီက ပူစူးမ အဲ... ဆရာဝန်မကို အခုမှ ငါမြင်ဖူးတာ”

“နင်ပဲ ပြောခဲ့တာလေ၊ သတို့သမီးကို ရအောင်ဝှက်မယ်ဆို သန္တာက နင့်ပလိုင်းထဲကမ်းဆို၊ နင်တို့ စည်းဝါးရိုက်ထားတာ မှတ် လား”

သူကြီးဘေးနားက သာအောင်ဂိကလည်း... မအူမလည် မျက်နှာနှင့်...

“ချိုသဲ... နင်တို့ အတည်ပေါက် နောက်မနေနဲ့နော်၊ ဒါ ကလေးကစားတာ မှတ်ဘူး... လူကြီး မင်္ဂလာဆောင်တာ၊ အဓိက သတို့သမီး ပျောက်သွားတာ၊ သန္တာမကိုသာ ရှောရှောရှူရှူ ပြန်ပေး နင်တို့တောင်းသလောက် ခဲဖိုးပေးပါမယ်ဟာ၊ သူကြီး ပြောဦးလေ ဟာ... ပေးမယ်လို့”

“အေး... အိမ်း!... ပေး... ပေးပါမယ်”

“သူကြီး... ကျွန်မတို့လုပ်တာ မှတ်ပါဘူး ဆိုနေ... မယုံရင် ဒီကဆရာဝန်မကို မေးကြည့်”

“အေးလေ... သူ့ကိုမယုံလို့ အခု စစ်နေတာလေ”

“ကဲ... လူကြီးမင်း... အခု ကျွန်မကို ယုံသွားပလား၊ ကျွန်မ ပူစူးမ... ဘွားမျှင်ခြေး၊ ဒီရွာကိုပြန်လာတာက ကျွန်မရမယ့် ဘွားမျှင် အမွေကိစ္စ၊ ကဲ... ဒီကဘကြီးမှန်က သမီးကို အာမခံပေးဦးလေ... သမီး ခရီးပန်းလာတယ် နားချင်ပြီ၊ အိမ်သာလည်း ဝင်ချင်နေပြီ... တစ်လမ်းလုံး အောင်လာရတာ”

ဤသို့ဖြင့် ဘကြီးမှန်က ဓမ္မာရုံ အိမ်သာသော့ဖြင့် သူမကို အခင်းဖြစ်ပွားရာမှ ချက်ချင်းကယ်တင် လိုက်နိုင်လေတော့သည်။

“သမီး ပုစူးမ ဘာမှမပူနဲ့၊ သန္တာလှအဖေ သူကြီးသာလှနဲ့
မောင်ပုံညက ဒီရွာမှာ အချမ်းသာဆုံး၊ သမီး ပါသွားသမျှ ကားငှါရော
သမီးပစ္စည်းတွေရော အားလုံးဘယ်လောက်တန်တယ်လို့သာ တစ်
ခွန်းတည်းပြောလိုက် သူတို့အလျော်ပေးနိုင်တယ်” တဲ့. . ။

ဘကြီးမူန့်စကားကြောင့်. . စိတ်တစ်ခြမ်းအေးသွားသော်
လည်း. . . အင်း. . . မြေးအနှစ်မို့ အင်မတန် ချစ်ရှာမည့် ဘွားမျှင်ကို
စိတ်ဆင်းရဲအောင် ကံသုံးပါးနှင့် ပြစ်မှားခဲ့သမျှ ဘုရားရှိက်ပြီထင်
ဟုတွေးမိလာသောအခါ. . သူမ၏ ကျန်သော စိတ်တစ်ခြမ်းသည်။

ငါးစောင်တန်ဖိုးဖုဒ်တ

- ◆ ဝတ္ထု
ဝတ္ထုချင်း
အတူတူပါပဲ၊
- ◆ အမျိုးအစား
အထူးအပါး
အလျားအနံ့လည်း အတူတူပါပဲ၊
- ◆ ပုံနှိပ်ရတာချင်းပတူတော့
သူအဆတ်ရာ
လူကြိုက်များသွားရဲ့—
- ◆ ဟုတ်ကို
ကျွန်တော်က
ငါးဆယ်တန်လေ
ပုံနှိပ်ကံပေါ့—၊ နေ့... ၊

အနန်း (၃)

“ကဲ.. သမီး ပူစူးမ.. ဒီလမ်းတည့်တည့်ပဲလေ၊ ခြံတွေ အိမ်တွေပြောင်းနေပေမယ့် လမ်းဆုံးရင် သမီးအဘွားရဲ့ မဟာမြိုင်ကို ဘွားခနဲ တွေ့လိမ့်မယ်၊ အဲ.. နေဦး.. မဟာမြိုင်မဟုတ်တော့ဘူး သစ်ခွမြိုင် ဖြစ်သွားပြီ၊ ဘမ္မန် ဓမ္မာရုံ ပြန်ရဦးမယ်၊ ကဲ.. သွားတော့ နောက်မှတွေ့တာပေါ့”

ဆရာတော်၏ ကပ္ပိယနှင့် ဓမ္မာရုံ ထိမ်းသိမ်းရေးတာဝန်ကို အပြီးယူထားသည်ဆိုသော ဘကြီးမူန့်၏ ခပ်ကိုင်းကိုင်း ကျောပြင်ကို

သူမ လှမ်းကြည့်နေမိသေးသည်။

သတို့သမီး ထွက်ပြေးခြင်း၊ မင်္ဂလာပွဲပျက်ခြင်း အကြောင်းကိုတော့ ဓမ္မာရုံ၌ ခေါင်းချင်းဆိုင်နေကြဆဲ ဖြစ်သည်။

ရွာလယ်လမ်းသည် ကွန်ကရစ်လမ်းအဖြစ် ပြောင်းတန်းနေ၏။ ခြံနှင့်ဝင်းနှင့် သပ်ရပ်သော အိမ်ကလေးများက လမ်းဘေးဝဲယာတွင် တိတ်ဆိတ်ရှင်းသန့်နေ၏။ တိတ်ဆိတ်နေပေမပေါ့ . . . တစ်ရွာလုံး ဓမ္မာရုံ ရောက်နေကြပေသကဲ့သို့။

ဆယ့်နှစ်နှစ်ဆိုသော ကာလယန္တရားသည် အတော်များများကို ပြောင်းလဲပစ်ခဲ့ပြီပဲ။ လမ်းဆုံး၍ အနည်းငယ် ဘယ်ကွေ့လိုက်သည်နှင့် ဘွားခနဲ လှမ်းတွေ့လိုက်ရသည်က . . . သစ်ခွမြိုင် ဟူသော သစ်ထွင်းဆိုင်းဘုတ်နှင့် စေ့ထားသော ခြံတံခါးဖြစ်သည်။

အသာအယာ တွန်းဖွင့်လိုက်၏။

“ဟယ်! . . .”

ဘွားမျှင်၏ ဝိတိုရိယခေတ် သစ်သားအိမ်ဟောင်းကြီးကို မူရင်းလက်ရာမပျက် . . . အုတ်တွေ ကျောက်တွေနှင့် ရဲတိုက်ကြီးလို မွန်းမံထားပါလား။ မြက်ခင်းပြင်ကလည်း စိမ်းညီနေလို့ ပန်းပင်တွေ အထားအသိုက်လည်း လှလိုက်တာ။ ပွင့်နေလိုက်ကြတာလည်း . . . တော်ရုံပန်းခြံ အနွှေးပေးရဖို့ သေချာနေပါပေါ့။ ဥယျာဉ်များ ဘကြီးမူနီလက်ရာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်သလို ဘွားမျှင်၏ အိုင်ဒီယာလည်း ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ပေ။ သူမ ခြံတံခါးဝမှာ ခဏကြာအောင် ကြက်သေသေ၍ ရပ်ငေးနေမိသည်။

သုံးကေကျော်သော ခြံကြီးကို သပ်ရပ်သော အုတ်ရိုးလည်း ခတ်ထားသည်။ ဘွားမျှင်ဆုံးပါးခဲ့သော တစ်နှစ်အတွင်း ဘယ်လိုက

ဘယ်လို သည်လောက်ပြောင်းလဲသွားရပါသနည်း။

ရှေ့နေကြီး ဦးအောင်မော်က အမွေကိစ္စသာ ဖုန်းဆက်ခဲ့သည်။ အသေးစိတ် ဘာမှမပြောခဲ့။ အေးလေ . . . သူလိုက်လာမှပဲ အကြောင်းစုံ သိရပေတော့မည်။ ပန်းတွေက လှလိုက်တာ . . . အနီးကပ်ငေးရင်း ဆင်ဝင်အောက် ရောက်လာသည်။ တံခါးမကြီးက သော့ခတ်ထားသည်။ တစ်အိမ်လုံးလည်း တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ခြံထဲမှာလည်း လူရိပ်လူယောင်ပင် မမြင်ရ။ အိမ်ထဲ ဘယ်လိုဝင်ရပါ။ သူမ ဘွားမျှင်၏ အထာတစ်ခုကို ဖျတ်ခနဲ သတိရသွားသည်။ တံခါးရှေ့နားက အုန်းဆံ ခြေသုတ်ခုံကို ဆွဲလှန်လိုက်သည်။ ထင်သည့် အတိုင်းပင် သော့ရှိနေသည်။ ပျော်သွားသည်။

“ဂျလောက်! . . . ဂျလက်! . . . ဂျလက်! . . . ဂျောက်! . . .”

သော့တံက သံချေးတက်နေ၍ အတော်ဖွင့်ယူရသည်။

“ကျွီ! . . .”

“ဟမလေး! . . .”

သူမ လန့်ပြီး အော်လိုက်ရင်း . . . နောက်ကိုယိုင်သွားသည်။ အိမ်ထဲ . . . တံခါးနား၌ တန်းစီ၍ လက်ပိုက်ရပ်နေသော ကြီးစဉ်ငယ်လိုက် ကလေးသုံးယောက်။ သူမကို မပြုံးမရယ် ခပ်တည်တည် စိုက်ကြည့်နေကြသည်လေ။ အကြီးဆုံးကလေးက ဘေးနှစ်ယောက်ကို ငေးကြည့်၍ . . . ‘တို့ကို သူကပဲ လန့်သွားသေးတယ်’ဟူ၍ . . . ဘိုလိုခပ်တိုးတိုး အတင်းအုပ်လိုက်၏။ ပြီးမှ ဗမာလို . . .

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ ခင်ဗျ”

“နေပါဦး . . . မင်းတို့က အာကိစ္စ အထဲရောက်နေပြီ . . . ဘာကိစ္စနဲ့ တံခါးနား လာရပ်နေရတာလဲ”

ဒုတိယ အလယ်က,ကလေးက. . .

“သမီးတို့မေးတာ အရင်ဖြေပါ”

“အို. . သမီးက မိန်းကလေးလား၊ ဘာလို့ ယောက်ျားလေး လို့ ဝတ်ထားတာလဲကွဲ့”

“မိန်းကလေးလည်း တီရှပ်နဲ့ ဂျင်းဘောင်းဘီ ဝတ်တာပဲ. . အန်တီကကော ယောက်ျားလေးလား”

လည်ဝယ်ရုံအပြင် ချစ်စဖွယ် ဝဝကစ်ကစ်လေးတွေမို့ သူမ ချက်ချင်း ချစ်သွားသည်။ အကြီးဆုံးကလေးက ထပ်မေးသည်။ ဘယ် သူမှ လက်ပိုက်မဖြုတ်ကြသေး. . .

“ဘာကိစ္စရှိလို့လည်းလို့ သားမေးထားတယ်လေ”

“ဒါက အန်တီနေခဲ့တဲ့အိမ်လေ”

“ဟင့်အင်း. . တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး. . သိလည်းမသိဘူး. . အန်တီက သူစိမ်းပဲ. . အိမ်ထဲကို ဝင်ခွင့်မပေးနိုင်ဘူး၊ သူစိမ်းအဝင် မခံနဲ့လို့ ဒက်ဒီက ပြောထားတယ်”

အကြီးဆုံးလေးက ရှိလှမှ ခြောက်နှစ်သားပေါ့။ သွက်လက် ချက်ချလိုက်ကြပုံပါ။

“သားတို့ ဒက်ဒီ ဘယ်သွားလဲ”

“မာမီလေးကို သွားခေါ်နေတယ်”

အသေးဆုံးလေးက ဝင်ပြောခြင်းဖြစ်သည်။

လူကြီးတစ်ယောက်ယောက်တော့ ရှိကိုရှိရမည်။

သည်ကလေးသုံးယောက်တည်းနှင့် သည်အိမ်ကြီးကိုတော့ ဘယ်သကောင့်သားမှ ပစ်စလက်ခတ် ပစ်ထားခဲ့မည်မဟုတ်။ သူမ ထိုင်ချလိုက်သည်။ ပြုံး၍. . .

“သားတို့အိမ်မှာ လူကြီးတစ်ယောက်မှ မရှိကြဘူးလား”

“သား အကြီးဆုံးပဲ”

ခက်တော့နေပြီ။ သည်လူကြီးသူမတွေပုံစံက ဘယ်လိုနည်း နဲ့မှ အိမ်ထဲဝင်ခွင့် ပေးမည့်ပုံမပေါ်။ လက်ခနဲ အကြံတစ်ချက် ပေါ်လာသည်။ သည်ကလေးတွေ ဘိုဆန်သည်။ ဒက်ဒီ မာမီခေါ်သည်။ အခုန ဘိုလိုပြောသည်။

သူ့အဖေ အမေက ဘိုလိုသင်စဖြစ်မည်။ ဘိုလိုပြောလျှင် ပြန်မပြောဘဲ နေမည်မဟုတ်။ ပခုံးလေး လှမ်းကိုင်၍. . .

“What's your name baby?”

“My name is Htet Moe Aung and her name is Sweety, he is Taddy”

အသံထွက် ကောင်းလှသည်။ ပြုံးပြလာသည်။ ရလောက် သည်. . .

“Glad to see you”

ပြောပြီး လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရန် လက်ကမ်းပေးလိုက်သည်။

“Same to you”

လက်တုတ်တုတ်လေးတွေ ကမ်းလာကြသည်။ ပြုံးလာကြ သည်။ သူမ စည်းရုံး၍ ရသွားသည်။

“I am an english teacher”

ငါက အင်္ဂလိပ်ဆရာမဟု ပြောလိုက်သည်နှင့်. . လက်ခုပ် ထက်ဝါးတီး၍ ဟေးခနဲထအော်ရင်း ခုန်ပေါက်ကြတော့သည်။ သူမ ထို ခိုင်း၍ ခူဝေဝေ လုပ်ကြတော့သည်။

“ဒါဆို မီးတို့ကို အင်္ဂလိပ်ပုံပြင်တွေ အဖု ဖတ်ကျ”

“ဘာတာလည်း ကျန်ကျ. . လာ. . တီတီ”
အငယ်လေးက သူမလက်ကို လာဆွဲသည်။

ထိုစဉ်မှာပင်. . .

“ဆရာမ. . ဆရာမ. . ”

ဝုန်းခိုင်းကြ၍ တံခါးဝ၌ ပေါ်လာသူက. . ချိုသဲမနှင့် သံ
အောင်ဂိဖြစ်သည်။ ထဘီပြန်ဝတ်ရင်း. . ဟောဟဲလိုက်နေသော
ချိုသဲမကို သူမက လည်ပြန်ကြည့်ရင်း. . .

“ဘာဖြစ်လာကြတာလဲရှင်”

“ဟောဟဲ. . ဟောဟဲ. . ဆ. . ဆရာမ၊ သူ. . သူကြီးသမီး
ကလေးမမွေးနိုင်လို့. . အဲ့ဒါ. . အဲ့ဒါ. . ”

“ကျွန်မက သွားဖွားမီးယပ်မှ မှတ်တာ”

“ဟာ. . ခင်ဗျား ဆရာဝန်ပဲ. . ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်ဗျာ လိုက်
ကြည့်ပေးပါ။ သူကြီးက အားကိုးတကြီး အခေါ်လွှတ်လိုက်တာပါ. .
လုပ်ပါဗျာ ကန်တော့ဆို ကန်တော့ပါရဲ့. . ”

“ငရဲငအံ့တွေ ကြီးကုန်ပါ့မယ်ရှင်၊ ကျွန်မမှာ ဘာဆေးအိတ်
မှလည်းမရှိဘဲနဲ့. . ”

“လာပါ ဆရာမရယ်. . အားကိုးပါရစေရှင်”

သူမ မတ်တတ်ရပ်၍ ခြေလှမ်းပြင်စဉ် ကလေးတွေက ဝိုင်း
၍လက်ကိုဆွဲ ပေါင်ကိုဖက်၍ အော်ကြပါတော့သည်။

“ဒါ သားတို့ဆရာမ. . သားတို့ အင်္ဂလိပ်ဆရာမ”

“ဆရာမကို ချိုသဲခေါ်သွား၊ ငါ ဒီကလေးတွေကို နှစ်သိမ့်ပြီး
လိုက်ခဲ့မယ်၊ သွား. . သွား. . ထက်မိုးအောင်လွှတ်လိုက်. . လေး
လေးဂိ ရှင်းပြမယ် ”

ရွာလယ်လမ်းအတိုင်း ချိုသဲမပြေးရာနောက် လိုက်၍ပြေးရ
ပြန်သည်။

“လာ. . ဆရာမ ဒီဖြတ်လမ်းက ပိုနီးတယ်”

အိမ်ကြိုအိမ်ကြားမို့ ခွေးဟောင်သံတွေ ခြံတိုင်းကနေ ထွက်
လာပြန်တော့သည်။ လိုက်ဆွဲလိုက်ရင်ဖြင့်. . တကယ်ဟုတ်ပေ ဖြစ်
တော့မည်။

ခွေးတွေပျံပြီး အမောဖောက်ခါနီးမှပင် အိမ်ကြီးရခိုင်တစ်ခု
ကို ရောက်တော့သည်။ ချိုသဲမက အိမ်ရှေ့ကမဝင်ဘဲ အိမ်နောက်
ဖေးဘက်ကို ဦးဆောင်ပြေးသည်။

မီးဖိုခန်းက နောက်ဖေးမှာ ထင်ပါရဲ့. . ဟောဟဲ. . ဟော
ဟဲ. . ။

အိမ်နောက်ကခြံထဲ ရောက်လာသည်။

“ရောက်တော့မယ် ဆရာမ. . လာ. . လာ. . ”

“မီးနေခန်းက ဘယ်မှာလဲ. . ဟောဟဲ. . ဟောဟဲ. . ”

“အသံကြားနေရပြီလေ. . ဟဲဟော. . ဟဲဟော. . ”

ချိုသဲလည်း စိုက်ခင်းတွေကြား ရေလောင်းထားသောလမ်း
ဥကပေါက်သလို ဖြစ်နေ၍လား. . ၊ သူမကို အားနာလာ၍လား၊
ထိုသို့တိုင် အမောဖောက်လာ၍လား. . မသိ။ အပြေးရပ်ရင်း ခြေ
လှမ်းသွက်အဖြစ်သာ ပြောင်း၏။ သူမကတော့ သူကြီးဦးသာလှ၏
သမီး. . တအီးအီး. . တအားအား (သို့မဟုတ်) အမလေး. . ဘ
လေး. . အော်သံကို နားစွင့်ရင်း နောက်ကလိုက်လာမိသည်။

လူသံအစား တကျိကျိ မြည်နေသော ဝက်အော်သံသာ နား
ထင်လာ၏။

“နေသည်အသံ ကျွန်မတော့ မကြားပါဘူး”

“ဟဲ့!..”

“ဟင်!.. သွားပြီ... ”

အရေးထဲ.. ဝေါကင်းရှူးက ဗွက်နှင့် ဝက်ချီးလူးနေသော ကျင်းထဲပြုတ်ကျ၍ ခြေထောက်ကို အတင်းဆွဲထုတ်သောအခါ.. ခြေအိပ်သာ ပါလာသည်။ နေ့ခွဲ...။

“လာ.. ဆရာမ ရောက်ပြီ.. ခေါင်းငုံ့ဝင်”

“ဟင်.. ဒါက ဝက်တဲကြီးပဲဟာကို”

“ဟုတ်ပါတယ် သူကြီးသမီးက ဟိုမှာ”

နည်းနည်းနောနော ဝက်မကြီးမဟုတ်။

ယောက်ျားသုံးယောက်နှင့် နပမ်းလုံးနေသည်။ မင်္ဂလာဆွမ်း ကျွေးပြန်တွေ့ချည်းပင်ဖြစ်၏။ ဝတ်ကောင်းစားလှတွေ့နှင့် ဝက်ချီး တွေနှင့် ပလဲနေကြ...။

ဝက်လည်ပင်းကို ကြိုးနှင့် တိုင်မှာချည်၍ ဘေးတိုက်လှဲရင်း ဗိုက်မောင်းမောင်းကြီးကို ဝိုင်း၍ ဖိနှိပ်နေကြသည်။ ဝက်မကြီးက.. တအစ်အစ် ဆူညံအောင် အော်ဟစ်ရုန်းနေသည်။

မိခင်စိတ်သည် တိတ်တဆိတ်ဝင်လာ၏။ ညစ်ပတ်တာတွေ၊ နံ့စော်နေတာတွေ၊ ရွံရှာတာတွေ.. ရွှင်းခနဲ လွင့်စင်သွား၏။ မိခင် ဝက်မကြီးခမျာ အော်ဟစ်သံပင် အားဖျော့လာနေ၏။

“ကြိုးတွေဖြည်လိုက်.. ချက်ချင်း လေးဘက်ထောက်ဖြစ် အောင် ပြန်လုပ်၊ ဟိုလေထဲကဟာ နှမ်းဆီလား”

“ဟုတ်!.. နှမ်းဆီစစ်စစ်ပါခင်ဗျ”

ပြောရင်း အပေါ်ကဆွယ်တာကို ချွတ်လိုက်၏။ အောက်က

တီရှပ်ချိုင်းပြတ်နှင့်မို့ ညာလက်ကို ဆီရွဲအောင် တံတောင်ဆစ်အထိ သုတ်လိမ်းလိုက်၏။ ဝက်မကြီးအော်သံ ရပ်သွား၏..။ လေးဘက် ထောက်ပင်ရပ်ရန် အားမရှိတော့။

“မရပ်နိုင်တော့ဘူး ဆရာမ.. ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ပက်လက်လှန်လိုက်၊ မချီသဲ ရှင်လည်ပင်းပေါ် တက်ထိုင် ခေါင်းကိုဖက်ထား..။ ရှင်တို့က ခြေထောက်တွေကို ခိုင်အောင်ကိုင် ထား..။ သေချာ.. မရုန်းနိုင်အောင် အားထည့်ထား..။ ဟုတ်ပြီ.. ရပြီ”

ခူးထောက်၍ စအိုဝနား ထိုင်လိုက်၏။

ယောင်ကားနေသော မွေးလမ်းကြောင်းအဝကို နှမ်းဆီရွဲ အောင်သုတ်ရင်း နှိပ်နယ်သည်။ လက်သုံးချောင်း သွင်းကြည့်သည်။ ရသည်။ လက်လေးချောင်းနှင့် လက်မစု၍ တစ်စချင်း သွင်းကြည့် သည်။ ဖြည်းဖြည်းချင်း လက်ကောက်ဝတ်ထိ ဝင်သွားသည်။

အစ်အစ်.. ပြန်အော်၍ ရုန်းပြန်သည်။ ပါးစပ်မှ..

“သမီးကြီး ခဏလေးသည်းခံ.. မိခင်ဆိုတဲ့သတ္တိ မွေးစမ်း တောင့်ခံစမ်းကွယ်.. လိမ္မာလိုက်တာ”

သေချာသည်။ စမ်းမိပြီ။ သားအိမ်ဝတွင် သားငယ် ကန့်လန့် ခံနေခြင်းဖြစ်သည်။ ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကို ရအောင်စမ်းသည်။ လက်နှစ်ချောင်းလည်း ဖြစ်နိုင်၏။ ရပြီ။ လက်တစ်ဖက်တည်းနှင့် မနည်းမိအောင် ဆုပ်ကိုင်ရသည်။ မိပြီ။ ကန့်လန့်အနေအထားမှ.. အလျားလိုက် အနေအထားသို့ ဆွဲလှည့်လိုက်သည်။ နာ၍ အော်ပြီး ရုန်းပြန်သည်။ ဆွဲထုတ်သည်။ ပါလာသည်။ ယောနီအဝတွင် လာ တစ်နေသည်။ နောက်ခြေနှစ်ချောင်း အပြင်ထွက်လာသည်။ ကျန်းမာ

ရေးကောင်းလှသော သားငယ်က မိခင်သားအိမ်ထဲမှာပင် ဝက်လား
မြောက်နေပုံရ၏။ လက်နှစ်ဖက်နှင့် ပူးကိုင်၍ ဆွဲသည်။ တစ်ခဲနေ
၏။ မထွက်။

“ကိုင်ထားကြ. . ဖက်ထားကြ. . ကျွန်မ ခြေကန်ဆွဲတော့
မှာနော်”

ဝက်မ၏ တင်ပါးနှစ်ဖက်ကို ခြေကန်၍ အားကုန်ဆွဲသည်။
ထပ်ဆွဲသည်။ အော်သည်။ ရုန်းသည်။ အားကုန်ထည့်၍ မျက်နှာရဲ
အောင်ဆွဲသည်။ ဝက်မကြီး ငြိမ်သက်သွားသည်။ မြင်ကွင်း အံ့ဖွယ်
ကြီးကို မင်တက်မိသေးနေသူကို လှမ်းမြင်သည်။ သာအောင်ဂိ။

“ဟိုလူ. . လာခဲ့။ ကျန်ကျောင်း ရှင့်ကိုပြောတာ. . ကျွန်မ
နောက်ကဝင်ထိုင်၊ ဖင်ချထိုင်. . ကျွန်မပခုံးကို ဝင်ဆွဲ”

“ဟုတ်. . ဟုတ်. . ”

အားကောင်းမောင်းသန် ကျန်ကျောင်းခေါ် သာအောင်ဂိ
ကလည်း သူမပြောသည့်အတိုင်း ဝင်ထိုင်သည်။ ပုဆိုးအသစ် ပေ
မည်စိုး၍ ဖင်လှန်၍ ဝင်ထိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဝက်မကြီး မလှုပ်တော့
ပါပြီ။

“ကျွန်မပခုံးကို ရဲရဲကိုင်. . ဆွဲ. . အားထည့်ဆွဲ. . ဟုတ်ပြီ”
သူမပခုံးသားကို ခုမှရဲရဲကိုင်၍ သတ္တိရှိရှိ သာအောင်ဂိ
ဆွဲတော့သည်။ ငြိမ်သက်နေသော ဝက်မကြီးပါ ရွှေ့ပါလာသည်။
နောက်က ထပ်ရောက်လာသူကပါ သာအောင်ဂိကိုဝင်ဆွဲမှ. . .

“ပလွတ်! . . ပြုတ်! . . . ”

“အစ်. အစ်. အီး. ဟစ်. ဟစ်. ကျီး. ကျစ်. ကျစ်. . ”
ဝက်ကလေး လွတ်ထွက်လာသည်။ အားလုံးထပ်လျက်သား

ကြီး ပက်လက်လန်လဲကျနေသည်။ လုံချည်လန် ဘောင်းဘီတို့နှင့်
သာအောင်ဂိပေါ် သူမက ပက်လက်ကြီး ပိနေသည်။ သူမ ရင်ဘတ်
ပေါ်မှာတော့ ဝက်ပေါက်လေး ယက်ကန်ယက်ကန် အော်ဟစ်နေ
သည်။ သူမ ဖက်ကို ဖက်ထားမိတော့ပြီ။

“ဟေး”ခနဲ အသံကြီး ဝက်ခြံအထက်က ကောင်းကင်ယံအ
ထိ တက်လာသည်။ နောက်ထပ် တပြတ်ပြတ် ထွက်လာသည်က
ဝက်ပေါက်နီကျာရဲလေး ရှစ်ကောင်။ ချစ်စဖွယ် ကောင်းလိုက်ပါဘိ
တော့။ သားသမီးတွေ တအစ်အစ် ဝိုင်းအော်သံသည် မိခင်ကို ဝိညာဉ်
ဆက်ပေးလိုက်သည် ထင်သည်။ ဝက်မကြီး လှုပ်ရှားရုန်းကန်၍ ယိုင်
ထိုးထလာသည်။ သူမက ခုထိ ဝက်မလေးကိုပွေ့ပြီး ခြေဆင်းထိုင်
နေဆဲမို့ သူမဆီ ခေါင်းထိုးဝင်လာပြီး (ဘယ်လို ဆက်သွယ်သိ. . သိ
သည်မသိ) ကျေးဇူးတင်မျက်ရည်တွေ တပေါက်ပေါက်နှင့် သူမကို
လေးဖက်ထောက်ကြီး ကြည့်နေလေတော့သည်။

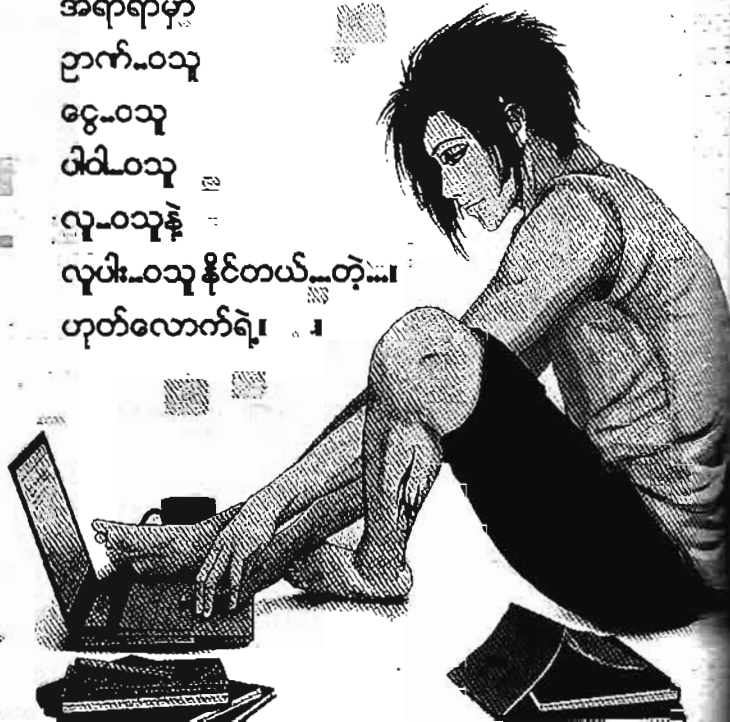
ဝက်ကလေးမထွက်ခင် လူအုပ်ထိပ်ကနေ နောက်ရှိလာပြီး
နောက်ကနေ ရင်တဒိတ်ဒိတ် စိတ်တမောမော စောင့်ကြည့်နေခဲ့သူ
က သူကြီးဦးသာလှ ဖြစ်သည်။ သူလည်း မျက်ရည်တွေဝဲလို့. . .

(ဝက်နီမကို သူက ငယ်ငယ်ထဲက သမီးဟုခေါ်ကြောင်းနှင့်
သူစီးပွားတက်တာ ဝက်နီမကြောင့်ဖြစ်ကြောင်း နောင်အခါမှ သိရ
သည်။)

- ◆ ချားစ်ဒါဝင်က ပြောတယ်...
သဘာဝမှာ
(Fittest survival)
အသန်မာဆုံးသူ နိုင်တယ်...တဲ့...!
- ◆ ပေါလ်ကိုလီယာ ကပြောတယ်...
နိုင်ငံရေးမှာ
(Fattest survival)
အဝဆုံးသူက နိုင်တယ်...တဲ့...!
- ◆ သူကပြောတယ်
အရာရာမှာ
ဉာဏ်...သူ
ငွေ...သူ
ဖိဝါ...သူ
လူ...သူနဲ့
လူပါး...သူ နိုင်တယ်...တဲ့...!
ဟုတ်လောက်ရဲ့။

အဆုံး (၄)

သူကြီးအိမ်ဘေးက အုတ်ရေကန်တွင် . . ရေချိုးသန့်စင်ရတော့သည်။ စွပ်ကျယ်လို ကိုယ်ကြပ်တီရှပ်ကို လွတ်လပ်လဟာတွင် ချွတ်ရသည်ကပင် သူမအတွက် ခက်ခဲလှသည်။ သူတို့ဗေသော ရေလဲလုံချည်ကို ခေါင်းကနေ စွပ်ချမိသဖြင့် . . ဝိုင်းကြည့်နေသော ကာလသမီးများ အသံထွက်မရယ်ရုံတမယ် ရယ်ကြည့်ကြသည်။ ထဘီထက်ဆင်အနားကို စု၍ ပါးစပ်နှင့်ကိုက်ခါ ခန္ဓာကိုယ်လုံခြုံမှုကို အရင်ဆုံးပြုရသည်။

ငယ်ငယ်က ချောင်းထဲ . . ဘွားမျှင်နှင့်ရေသွားချိုးတုန်းက ဘွားမျှင် သင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ရန်ကုန်အိမ်မှာတော့ ရေချိုးခန်းနှင့်မို့ ရင်ရှားပင် မလို။ အမေရိကားမှာဆို ပြောစရာပင် မလိုပါချေ . . ။ အင်္ကျီအတွင်းခံနှင့် ကြပ်ညပ်နေသော ဗွတ်ကပ်ဘောင်းဘီက နာရီ ဝက်လောက်များ ကြာမလားမသိ။ ချွတ်နေရပုံပြောပါတယ် . . ။

သူမ ရှက်နေ ခက်နေမှန်း သိတော့ . . ချိုသဲက သူ့သူငယ် ချင်းမများကို မောင်းထုတ်ပစ်သည်။ ထဘီအသစ် မျက်နှာသုတ်ပဝါ အသစ် ကိုင်ရင်း . . ကျောပေးထိုင်စောင့်သည်။ ဒါတောင် ဟိုချောင် သည်ချောင်က ချောင်းနေနိုင်သော ကာလသားတွေက ရှိကုန်ရုံနေ နိုင်သေးသည်။ ရှက်ရှက်နှင့်ပင် . . .

“မချိုသဲရယ် . . ရေချိုးခန်းထဲ ချိုးနေကျဆိုတော့ သိတယ် မှတ်လား၊ ပြီးတော့ . . ကျွန်မ ထဘီမဝတ်ဖြစ်တာ ဆယ်စနစ် တစ်စု နီးပါးပဲလေ . . ဟင်း . . ဟင်း . . ”

“ချိုသဲ သဘောပေါက်ပါတယ် . . ၊ ယာယီရေချိုးခန်း လုံလုံ လေး သာအောင်ဂိတို့ကို လုပ်ခိုင်းရဦးမယ်”

ချိုသဲ၏ နောက်ဆက်တွဲ စကားလုံးတွေကို သိပ်မကြား လိုက်။ အရေးထဲ ရင်ရှားထဘီက ခဏခဏ ကျွတ်သည်လေ . . အ ခြောက်တောင် မနည်းပတ်နေရတာကြီး . . ရေစိုတော့ ပိုခက်တော့ သည်။ ပြီးတော့ . . ဆပ်ပြာတိုက်ရတာလည်း တစ်ကိုယ်လုံးမနံ့။ ဖြစ်သလိုပဲ ချိုးလိုက်မည်။ အိမ်ရောက်မှ ထပ်ချိုးတော့မည်။

“ဆရာမ အဝတ်ဟောင်းတွေ ထားခဲ့နော်၊ ချိုသဲတို့ လျှော် ပေးမယ်”

“အို . . မဟုတ်တာရှင်”

“သူကြီးအမိန့်၊ ဒီရွာမှာ ဘယ်သူမှ သူကြီးအမိန့်ကို မလွန် ဆန်နိုင်ဘူး၊ အဲဒီမှာ ပုံသားထားခဲ့လိုက်”

သူမ ဘာမှပြန်မပြောနိုင်။ ခုမှ သတိရသည်လေ။ ရေချိုးပြီး ငါဘာဝတ်မှာလဲဆိုသော မေးခွန်းက ခေါင်းထဲဝင်လာပေါ့။ အပြီး သတ်ရလောင်းပြီး . . ချိုသဲလှမ်းပေးသော ပရုတ်လုံးနဲ့ သင်းသည် ထဘီကိုလဲ၊ တဘက်ကြီးကို ခြုံ၍ ချိုသဲခေါ်ရာ အိမ်ကြီးဘေးပေါက်မှ အိမ်ထဲဝင်လိုက်ခဲ့သည်။ နှစ်ဆောင်ပြိုင်အိမ်ကြီးမို့ လျှောက်ရောက် အောင် လျှောက်နေရပြန်သည်။

“လာ . . . ဆရာမ၊ ဒီမှာ အပေါ်ထပ်လှေကား”

နောက်ကလိုက်တက်ရင်း အိမ်ရှေ့ခန်းက ကာလသားများ ၏ တဝါးဝါးရယ်ပွဲ၊ ဖွဲ့သံကြားရ၏။

သူကြီးသမီး မီးဖွားခန်းအကြောင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

သူကြီးကတော့ သူ့မြေးတွေရှိရာ ဝက်တဲထဲက ပြန်လာပုံ မရသေး။ သူကြီး၏ကွယ်ရာ အတင်းအုပ်နေသံက သက်သေခံ၏။

“ငါသမီးတော့ သေတော့မယ် . . ငါသမီး သေတော့မယ်နဲ့ ခေါင်းပေါင်းကြီးပိုက်ပြီး မျက်ဖြူဆိုက်နေလိုက်ပုံများကွာ” တဲ့ . . ။

“ငါသမီးများ သေလိုကတော့ အဲဒီဆရာဝန်မ အရေခွံကို အရေဆုတ်ပြီး နုပ်နုပ်စဉ်း ပစ်မယ်တဲ့”

“အရေမဆုတ်ခင် . . အဝတ်ပဲ ရအောင်ချွတ်ပါဦးကွာ . . နော . . ”

“ဝါး . . ဟား . . ဟား . . ဟား . . ”

ချိုသဲက ကျိန်ဆဲသည်။

“မသာကောင်တွေ တုတ်ဦးမယ်” တဲ့ . . ။

သူမကတော့ တောခလေ့မို့ မကြားချင်ယောင် ဆောင်လိုက်
ပါသည်။

“ဒီအခန်းပဲ ဆရာမ”

“ကျွဲ! . . .”

“ဟင်! . . . လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် လူနေသွားပုံပဲ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ သတို့သမီး မိသန္တာလှ အခန်းပဲဟာကို”
သူကြီးက တော်တော်တော့ အလိုလိုက်ထားပုံရသည်။

ခေတ်မီပြည့်စုံမှု အတော်များများ ရှိသည်။ မွေရာခုတင်၊
အဝတ်ဗီရို၊ မှန်တင်ခုံ၊ စားပွဲကုလားထိုင်နှင့် ဖိနပ်စင်ကအစ . . .
အကောင်းစားတွေ ဖြစ်သည်။ တောနှင့်ပင် မတန်ချေ။ မှန်တင်ခုံ
ပေါ်မှာလည်း အလှပြင်ပစ္စည်းက အတော်စုံလင်သည်။ တချို့ဘူး
တွေ၊ ကျွဲတွေ . . . သူမပင် မသုံးဖူးချေ။ နာမည်ကျော် Brand တွေ
ဖြစ်သည်။ REVLON အောက်ခံပွတ်၍ ပေါင်ဒါပါးပါးသာ Puff
နှင့်ဖိသည်။ ဆံပင်ဖီးသည်။ Dryer တော့ရှိသည်။ ညမှမီးလာမည်
ထင်သည်။ သို့သော် . . . စီစဉ်မှု စနစ်ကျပုံရသော သူကြီးက မီးစက်
နှိုးခိုင်းလိုက်ပုံရသည်။ အခန်းမီးပွင့် လင်းလာသည်။ အခြောက်ခံ
စက် Dryer နှင့် ကျောလယ်ဆံပင်ကို ခြောက်သွေ့လိုက်နိုင်သည်။

“ဆရာမ . . . ဒီမှာ သန္တာမ ဗီရို၊ ကြိုက်တာ အဆင်ပြေတာ
ယူဝတ်ပါတဲ့”

သန္တာလှက သွယ်သွယ်လေးဖြစ်ကြောင်း ပြန်သတိရသည်။
သူမက ကိုယ်လုံးပြည့်တင်းသည်။ သီးကင်းနှင့် သီးမှည့်လို အလှခန္ဓာ
က ကွာခဲ့ပြီ။ အဓိက ရင်စည်းမှာ ပြဿနာ စတက်သည်။ ၃၅,၃၆
တစ်ထည်မှမရှိ။ ခက်ကပြီ။ အင်း . . . ဟိုမှာက ဘာမှမပါလည်း

ဘာပြဿနာမှာမရှိ။ You're So Sexy ဟူ၍ပင် ခိုးမွမ်းသွားဦးမည်။
ဒီမှာက ချိုသဲက ပါးနပ်သည်။

“လာ . . . ဆရာမ ကြီးတော်ဌေးအုံ အခန်းမှာ သွားရှာမယ်၊
တော်လောက်တယ် . . . လာ . . .”

“အဲ့ဒီ ဒေါ်ဌေးအုံက”

“ဆုံးရှာပြီ . . . သန္တာမ ရှစ်နှစ်သမီးထဲက”

ဪ . . . သူလေးလည်း ငါ့လို အမိမဲ့လေးပါလား၊ အင်း . . .
ငါကမှ အမေရင်ခွင်မှာ အပျိုပေါ်ဝင်ခဲ့ရသေးတယ် . . . ဟူ၍ စာနာ
စွာတွေးမိသည်။ တစ်ပြိုင်နက်၌ . . . သေသွားသူ၏အင်္ကျီ ဟူသော
အသိက ဝင်လာသည်။ ဖုန်တသောသောအခန်းထဲ ရောက်လာကြ
ပြီဖြစ်သည်။ သူမ တွန့်ခဲနေ ဖြစ်သွား၍ . . .

“ဆရာမရယ် ဒီလိုပဲ ဝတ်နေကြတာပဲ၊ အခု မမ ဝတ်ထား
တာလဲ ဟိုထန်းခေါက်ဖါထဲက ကြီးတော်ဌေးအုံ ထဘီပဲ”

“အွန်! . . . ကဲပါ . . . ဝတ်ဖြစ်မှတော့ ချေးကြောက်မနေတော့
ပါဘူး”

ပရတ်လုံးနဲ့သင်းသော ထန်းခေါက်ဖါထဲက . . . ချွေးခံအင်္ကျီ
လေးငါးထည် ထွက်လာသည်။ သူမငယ်ငယ်က ဝတ်ဖူးသော ရှင်မီး
အင်္ကျီမျိုး၊ ဘူးဖျင်တို့ဝတ်သော အင်္ကျီမျိုးဖြစ်သည်။ ဝတ်ကြည့်သည်။
ကြယ်သီးကို ဘေးကတပ်ရသည်။ ကွက်တိ ဖြစ်နေသည်။ ခါးရှည်
ချည်နှင့် အောက်တွင် ပိုက်ဆံထည့်သည့်အိတ်ကပ် . . . ပါလိုက်သေး
သည်။ ဝတ်၍ မှန်ကြည့်ပြီး . . . နှစ်ယောက်သား တခစ်ခစ်ရယ်ရယ်
ပို့ရင်းနှီးခင်မင် သွားသည်။

“ထူးပါဘူး ဆရာမရယ်၊ ဒီမယ် ဒိုဘီယံရှန်သား အင်္ကျီပါ”

တွေ အတော်ပဲနေမှာ ဝတ်ကြည့်ရအောင်”

ရုပ်ရှင်အဟောင်း ဓါတ်ပုံဟောင်းတွေထဲမှာ မြင်ဖူးခဲ့သော ကိုလိုနီခတ် မေရှင်တို့ခေတ် ဖက်ရှင်ဖြစ်သည်။ ထာဘီရွှေ့၍ အထက် ဆင်ကိုပါ အပြားလိုက် ဝတ်ကြည့်သည်။ မှန်ထဲမှာတော့ . . အူတက် အောင် ရယ်နေသော . . ဒေါက်တာမြစမ်းရည် အသစ်တစ်ယောက် ပေါ်လာသည်။ ဘီးဆံပတ်ကိုပါ ချိုသဲက ထုံးပေးသည်။

“ဟင်း . . . ဟင်း . . . ပြောင်းဖူးဖက်ဆေးလိပ်ပဲ လိုတော့ တယ်၊ စောစောကတစ်ယောက် အခုတစ်ယောက်ပဲ . . ဆရာမ ဝတ် ရဲလား”

“ဒါပဲ ဝတ်စရာရှိတာလေ၊ မဆိုးပါဘူး သဘောကျတယ် မချိုသဲ၊ ကဲ . . ကျွန်မကို သစ်ခွမြိုင်ကို အရင်ဆုံး လိုက်ပို့ပေး၊ ကျွန်မ မှာ အရေးကြီးကိစ္စ ရှိတယ်၊ ပြီးတော့ . . ကလေးတွေလည်း သူတို့ရဲ့ အင်္ဂလိပ်စာဆရာမကို မျှော်လှရှာမယ်”

“သူကြီးက ထမင်းစားဖို့ ပြင်ခိုင်းထားတယ်၊ သူ့စကား နား မထောင်ရင် . . .”

“ကျွန်မ တာဝန်ယူတယ် မချိုသဲ၊ မလွယ်ပေါက်ကနေ လစ် မယ်”

မချိုသဲ ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းချသည်။ လမ်းကြောင်းရှင်းဦး မယ်ပြောပြီး ခဏဆင်းသွားသည်။ ခဏနေ ပြန်တက်လာသည်။

“သူကြီးက ဆရာမစိတ်ချမ်းသာအောင် ထားဆိုတဲ့စကား ရှိလို့သာနော် . . . ချိုသဲ အိမ်ဝအထိပဲ လိုက်ပို့မယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲရှင်”

ဖိနပ်ကတော့ သန္တာလှဖိနပ်စင်က သာမန် မန္တလေးခြေညှပ်

ဖိနပ်တစ်ရန်နှင့် အဆင်ပြေသည်။ ခြေဖဝါးဆိုင်ချင်း တူနေသည်။ နေက ခေါင်းပေါ်ရောက်တော့မည်မို့ ပဝါခြံ၍ . . ခေါင်းနှင့်မျက်နှာ ပါ လုံသွားသည်။ လမ်းကြိုလမ်းကြားက ဘယ်ခွေးတစ်ကောင်မှ အဟောင်မခံရဘဲ ဖြတ်သန်းခဲ့ကြသည်။

ချိုသဲက ထီးမိုး၍လည်း ကာပေးထားသည့်အပြင် သာမန် အရပ်သူအသွင်မို့ ဘယ်သူမှ ဂရုစိုက်ခြင်း မခံရဘဲ သစ်ခွမြိုင်ခြံရှေ့ ချောချောမွေ့မွေ့ ရောက်လာကြသည်။

“ကဲ . . ဆရာမ . . ချိုသဲ ပြန်မယ်”

“ဒါနဲ့ . . အဲဒီကလေးတွေဒယ်ဒီက ဘွားမျှင်နဲ့ ဘယ်လိုပတ် သက်လို့ အိမ်ပေါ်ရောက်နေတာလဲ”

“အိမ်ငှားတွေလို့ ကြားတာပဲ၊ ချိုသဲလည်း သိပ်မသိဘူး”

ဘာအပြုံးမှန်းမသိ . . ။ ပြုံး၍ ပြန်ချသွားလေသည်။ ခြံထဲ ရောက်တော့ အိမ်မတံခါးက စေ့ရုံစေ့ထားသည်ကို လှမ်းမြင်နေရ သည်။

အသာအယာပင် တွန်းဖွင့်၍ ဝင်လိုက်သည်။ ကလေးသုံး ယောက်စလုံး ဧည့်ခန်းထဲမှာ ဣန္ဒြေရရထိုင်ရင်း လှမ်းကြည့်သည်။ အကြီးနှစ်ယောက်က စာအုပ်ကိုယ်စီ ကိုင်ထားသည်။ အငယ်ဆုံး လေးက ပါကေးကြမ်းခင်းပေါ် အလျားမှောက်၍ . . ရောင်စုံခဲတံ၊ အယောင်းခဲတံတွေနှင့် ပန်းချီခြယ်နေသည်။ အနီးကပ် ဝင်လာသည် အထိ ငေးကြည့်နေကြသည်။ သူမကို တစ်ယောက်မှ မမှတ်မိ။

သူမက ပြုံးပြ၍ . . .

“သားတို့ သမီးတို့ရဲ့ ဆရာမလေ မမှတ်မိဘူးလား”

“ဟုတ်လည်း ဟုတ်ဖဲနဲ့”

အကြီးကောင်က ခေါင်းယမ်းရင်း ပြောသည်။

အလတ်မက... .

“သမီးတို့ အန်တီဆရာမက သိပ်လှတာ၊ ဂျီးဒေါက် အဘွား
ကြီးပဲဥစ္စာ”

အငယ်ဆုံးလေးက... .

“ဖေဖေဒယ်ဒီနဲ့ သွားတိုင်မယ်”

ပြောပြီး အပေါ်ထပ် တက်ပြေးသည်။ အလတ်မက ထိုင်ရာ
မှထ၍ သူ့မောင်လေးကို အတင်းလိုက်ဖမ်းရင်း... .

“မောင်လေး တက်ဒီ၊ ဖေဖေ ဒက်ဒီစာကြည့်ခန်းဝင်မယ်
လို့ပြောထားရင် လိုက်မရှာရဘူးလေ၊ ဒုန့်တံ့... . ဟေး... . စတော့ပဲ”

တဝုန်းဝုန်းပြေးတက် ပျောက်ကွယ်သွားကြမှ သူမက ဘီး
ဆံပတ်ဆံထုံးကို ဖြည်ချ၍ ထက်မိုးအောင်လေးရှေ့ ခူးထောက်ထိုင်
ရင်း... .

“ဆရာမပါ သားရဲ့၊ အသေအချာ ကြည့်ပါဦး... . အခုနက
ဂျင်းဘောင်းဘီနဲ့ ဆွယ်တာနဲ့ ဦးထုပ်နဲ့မို့ပါ။ တို့ မိတ်ဆွေဖြစ်ပြီးပြီလေ
ရှိုတ်ဟင်း လုပ်ပြီးပြီလေ”

ဇဝေဇဝါနှင့် အသေအချာကြည့်ရင်း တိုးတိုးပြောသည်။

“ဘာလို့ လေဒီကနေ ဝှမ်းမင်း ဖြစ်သွားတာလဲ”... . တဲ့။

ချစ်စဖွယ် ကလေးအတွေးဖြစ်ပါသည်။ မိန်းမပျိုကနေ ဘာ
လို့ မိန်းမကြီးဖြစ်သွားတာလဲဟု မေးခြင်းဖြစ်သည်။

“Because of old dresses”

အဝတ်အစားအဟောင်းတွေကြောင့်ပေါ့ကွယ် ဟုဖြေရင်း
အကျီထဘီကို ကိုင်ပြလိုက်သည်။

“I see.. it is fashion”... . တဲ့လေ။

အင်မတန် ဉာဏ်ရည်မြင့်သော ကလေးဖြစ်သည်။ ဖေဖေ
သင်ထားတာတဲ့... .

“အင်မတန်ခေတ်မီ၍ တော်သောဖခင်ကို မင်းတို့ရထား
တာပဲ၊ မင်းဖေဖေနဲ့ တွေ့ချင်တယ်” ဟူ၍ ပြောလိုက်သောအခါ... .
ဘိုလိုပင် ပြန်ပြောသည်။

“ဟိုမှာ ဖေဖေ လာနေပြီလေ”... . တဲ့။ လက်ညှိုးလှမ်းထိုး
ပြသည်။ သူလေး လက်ညှိုးညွှန်ရာသို့ လည်ပြန်လှမ်းကြည့်လိုက်
သောအခါ လှေကားခြေရင်းနားထိ လိမ့်ဆင်းလာနေပြီဖြစ်သော
ခြေထောက်တပ် ဧရာမသစ်သားစည်ဘီယာကြီးတစ်လုံး ဖြစ်နေ
သည်။

“ဟင်!... . ငပြည့်၊ အဲ... . သတို့သား ပုံည”

အိမ်အပြင်က အဝါရောင်ပြင်းပြင်း အလင်းတန်းတွေ ဂျစ်
ခနဲ အိမ်ထဲဝင်လာပြီးနောက်... .

“ဂျိမ်း!... . ဂျလိန်း!... . ဒိန်း!... .”

စူးရှကျယ်လောင်သော အသံကြီး နားစည်မြွေးမှ တစ်ဆင့်
နှင့်ခနဲ ရင်ထဲဝင်လာလေသည်။

အရေးပေါ်

ဒိုက်လုံးလွှာပေါက်နေလား...
 ခရမ်းလွန်ရောင်ခြည်များနေလား...
 တက္ကသိုလ်ပူဇော်နေလား...
 လောလောဆယ်
 ကျပ်သွားကြားညှပ်နေတယ်။ ။

အနား (၅)

“နင်က... ကလေးသုံးယောက်အဖေ... မုဆိုးဖို၊ ဟိုက အပျို... ရွှေပေါ်မြတင်နေတဲ့ နုနုဥ ဖူးဖူးညွတ်ညွတ်လေး... ထွက် ပြေးတာတောင် နည်းသေးတယ် ငပြည့်ရဲ့”

စိတ်ထဲရှိသလိုပင် ပြောချပစ်လိုက်မိသည်။ ကလေးတွေကို ခြံထဲဆင်းကစားခိုင်းပြီး သူမရှေ့၌ ဂူကြီးထိုင်၍ ကြမ်းခင်းကို မမြင် ဖူးသလို စိုက်ကြည့်နေသောသူကို... အမြင်ကပ်ကပ်နှင့် ပါးစပ်နှင့် တစ်လုံး ပြောပစ်လိုက်ခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။

ဘာတစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြော။ သူမကို မြင်ပြီးကတည်းက သား
တို့ခြံထဲသွားကစားကြ။ . မိုးရွာရင် သစ်ခွံရံထဲမှာဆော့ ဟူသော .
စကားစုမှလွဲ၍ ဘာတစ်ခွန်းမှ မပြောသေး။ သူ့ခန္ဓာ အတ္တဘောကြီး
ကို ဆိုဖာပေါ် အိမ်နဲ့ နှစ်ဝင်အောင် ပစ်ချ၍ . . ခုထိ တေမီဇာတ်ခင်း
နေလေ၏။ စိတ်ကို အတော်ထိန်းနေသည့်အထဲက . . .

“ဟဲ့ . . ငပြည့် . . ဘာလဲ နင်က။ နင် မိန်းမငယ်ငယ်လေး
ထပ်မရဘဲ တေလွဲလွဲသွားတာ ငါကြောင့် . . အဓိကတရားခံက ငါလို့
ထင်နေတုန်းပဲလား . . ဟတ်လား”

ထုံပေပေ ကြေကြေကွဲကွဲ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။ ပြီးမှ
အသံဝါကြီးနှင့် သူ့ဟာသူ ရေရွတ်သလို ပြောပုံက . . .

“ဒီရွာမှာ ဆိုင်ကယ်သုံးစီး ထော်လာဂျီနစ်စီးနဲ့ ဘတ်စကား
အဟောင်းကြီး တစ်စီးပဲရှိတယ်။ အခု သူတို့အားလုံး ရှိတယ်”

“ဩ . . ငါကားရောက်လာလို့ နင့်ဟာမလေး ထွက်ပြေး
သွားတာလို့ သွယ်ဝိုက်ပြောတာလား။ ငါက ကားအခိုးခံရတဲ့လူဟဲ့။
နင့်ဟာမ ခိုးသွားတာ ဝတ်စရာတောင်မကျန်လို့ . . ဒီမှာ ငါဘာတွေ
ဝတ်ထားရသလဲ ကြည့်စမ်းပါဦး။ ဟဲ့ . . မော့ကြည့်ဦး”

မော့ကို မော့မလာပြန်။ ငိုက်ကျနေသော မျက်မှန်အောက်
က မျက်တောင်သာ ပေကလတ်ပေကလတ်လုပ်ရင်း အသံထွက်
လာသည်။

“ငါမြင်တယ် မျက်မြင်သက်သေတွေလည်း ရှိတယ်။ နင်
မညာနဲ့ ပူစူးမ။ နင် . . နင် လှလှကို ပြေးဆင်းပြီးကြိုတယ် . . တွေခေါ်
တယ်”

ချက်ချင်းပင် ကက်ကက်လန် ပြန်ပက်မိသည်။

“ငါက လူဟဲ့ . . ဆရာဝန်ဟဲ့။ အားငယ်တဲ့ မိန်းမသားလေး
အင့်ခနဲ လဲကျတာကို ဘယ်လိုရင်ဘတ်နဲ့ ဒီအတိုင်းရပ်ကြည့်နေရ
မလဲပြော”

သည်တစ်ခါတော့ သူကလည်း ခွဲကြီး ပြန်ကြည့်သည်။ ကြီး
မားသော လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးပြီး ချက်ချင်းပြန်ပြောသည်။

“နင် . . နင့်ကားဆီ လှလှကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး နင်က ငါတို့
ကို တားဆီးဖို့ ရပ်စောင့်နေတယ်လေ။ ကဲ . . နင်ဘာပြောဦးမလဲ”

မှန်နေသည်။ သူတို့ဘက်က သည်အတိုင်းပင် အသေအချာ
လှမ်းမြင်ပေမည်။ အတော်ကြီး နီးနေပြီလေ။ ချက်ချင်း ဘာပြန်ပြော
ရမှန်းမသိ။ စကားလုံး စီနေမိစဉ် . . .

“ကဲ . . နင် အနေပြီ မှတ်လား။ သူပြေးဖို့ အချိန်ရအောင်
နင် ငါတို့ဆီတောင် ဆင်းလာသေးတယ်လေ။ လက်တောင်ကားထား
သေးတယ်လေ . . .”

“အဲဒါက ငါရှင်းပြမယ်။ သူ . . သူက . . အိမ်ထောင်မကျ
ချင်ဘူးတဲ့ အတင်းအဓမ္မ စီစဉ်ကြလို့ ထွက်ပြေးလာတာ ကူညီပါတဲ့”

“အတင်းအဓမ္မ . . ဟတ်လား . . မှတ်ဘူး . . သူ . . အဲလို
မပြောဘူး။ လှလှက အတင်းအဓမ္မလို့ ဘယ်လိုမှ မပြောနိုင်ဘူး”

“အေး . . အဲလိုပြောတာတော့ မှတ်ဘူး။ အဲလိုဆန်ဆန်မို့
ပဲ . . သူပြောတာက နေပါဦး . . ငါပြန်စဉ်းစားပါဦးမယ်။ အဲ . . သူ့မှာ
အစီအစဉ်ရှိတယ် . . ဆိုလား။ စီစဉ်ပြီးသား ရှိတယ် . . ဆိုလား။ ဒီရွာ
က ထွက်လို့ရအောင်ပဲ ကူညီပါတဲ့ . . အဲဒါနဲ့”

“ဘာ! . . သူက စီစဉ်ပြီးသားရှိတယ် . . ဟတ်လား။ သူနဲ့ငါနဲ့
သုံးနှစ်သုံးမိုး ချစ်လာကြတာပဲ။ ငါက သူ့အချစ်ဦးပဲ . . မဖြစ်နိုင်ဘူး

သူ့ . . သူ့ . . သူ့ ငါ့ကိုသိပ်ချစ်တာ၊ ခဏ . . ခဏ . . ဖက်ထားတယ်”

လွမ်းလွမ်းဆွေးဆွေးကြီး ချက်ချင်းဖြစ်သွားပြန်သည်။

ခဏခဏ ဖက်ထားတယ်က ပါလိုက်သေး။ အေးလေ . .

လေထိုးထားတဲ့ လော်ပေါ်ရုပ်ကြီးဆိုတော့ ပျော့အိအိကြီး . . ဖက်လို့ ကောင်းမှာပေါ့ဟု စိတ်ချဉ်ပေါက်ပြီး အငေါ်တူးမိသေး။ မျက်ရည်ပဲ လာပြီမို့ စကားစပြန်ဆက်သောအားဖြင့် . . .

“ငါက . . နင်တို့ကိုတားပြီး ရွှေ့ပြည်အေးတရား ဟောမလို့ ပါဟ၊ လူ့အခွင့်အရေးနဲ့ မိန်းမသားတွေရဲ့ ရွေးချယ်ပိုင်ခွင့်ပေါ့ . . ၊ ဒါကြောင့် ကားပေါ်မှာ ခဏ”

“လှလှက နင့်ထက်တောင် Human Right ကို သိသေး တယ်၊ ဒီကိစ္စကို ရွေးချယ်တာ သူပဲ၊ သူ့အဖေ အတင်းပေးစားတာ မှတ်ဘူး၊ ငါလည်း အတင်းအဓမ္မ ယူတာ မှတ်ဘူး၊ တစ်ရွာလုံးသိတယ် နင်လာလို့ စိတ်ပြောင်းသွားတာ . . .”

“ဟဲ့ . . . ငါက ကားပေါ်မှာ ခဏသွားထိုင်နေဖို့ပဲပြောတာ၊ ငါကျိန်ရဲတယ် . . သူကားမောင်းတတ်မယ်လို့လည်း မထင်လို့ . . ငါ တောင် ပြုပြုအောင် မောင်းခဲ့ရတဲ့လမ်းဟဲ့”

“မျက်စိမှိတ်ပြီးတောင် မောင်းသွားဦးမယ်၊ လှလှက အရမ်း ထက်တာဟ နင်ဘာသိလဲ”

“အေး . . နင့်ကိုယူရင် တုံးမှာပဲ”

“ဘာ! . . .”

ဝမ်းခေါင်းသံကြီးနှင့် အကျယ်ကြီးထအော်၍ . . သူမ လန့် သွားသည်။ စကားမှားသွားသည်။

“ဒီမှာဒါတ်မြုပ်ရရင် တုံးသွားမှာပဲလို့ ပြောတာ . . ငါသာ

ဘွားမျှင် စကားနားထောင်ရင် အမေရိကားလည်း ရောက်မှာမှတ် ဘူး၊ အထူးကုဆရာဝန်လည်း ဖြစ်လာမှာ မှတ်ဘူး၊ ငါက ကိုယ်ချင်း စာမိလို့ ပြောတာ”

ရှည်ရှည်လျားလျား စကားဖါထေး ယူရပါသည်။

သို့သော် . . .

“နင်ပြောတဲ့သဘောက လှလှဟာ ငါနဲ့နေရင် ခေတ်မီတိုး တက်မှာ မှတ်ဘူး၊ ကမ္ဘာအနှံ့ ရောက်ဖူးတော့မှာ မှတ်ဘူး၊ ဒီဇနပုဒ် လေးမှာပဲ လင်ယူသားမွေးပြီး အစိုးထုတ်ရတော့မှာပဲဆိုတဲ့ သဘော လား၊ ငါ့ကို တော်တော်အထင်သေးတာပဲ . . နင်ငါ့ကို လေ့လာကြည့် ဦး”

“ငါက ယေပူယျသဘော ပြောတာပါ”

ပြောစရာက ဒါပဲရှိတော့သည်လေ။

သူက ခပ်အေးအေးပင် . . .

“ငါ ခရီးအများကြီး သွားပြီးပြီ၊ အော်ဇီကနေ အာဖရိက အမေရိကအထိ ရောက်ပြီးပြီ၊ ထားပါတော့ဟာ . . ငါ့အိပ်မက်တွေ ပျက်စီးသွားပါပြီ”

စိတ်ပျက်လက်ပျက် အသံဖြစ်သည်။ ဒူးနှစ်ဖက်ပေါ် တံ တောင်ဆစ်တင်၍ (ငိုက်ကပိုအစ်လှသည်) ဆံပင်ထဲ လက်ချောင်း တွေ ထိုးသွင်းထားသည်။

“မိန်းမတစ်ယောက်အတွက်နဲ့ ယောက်ျားကောင်းဆိုတာ ရည်ရွယ်ချက် အပျက်မခံရဘူးလေ၊ ကိုယ်လည်း မိန်းမ မနူးတာ ကျနေတာပဲ . . .”

ခေါင်းထောင်လာသည်။ မျက်နှာဖေါင်းဖေါင်းထဲက မှတ်

လုံးပြုံးပြုံးကြီးကို မျက်မှန်နောက်မှာ မြင်လိုက်ရသည်။

“နင် သောက်ရမ်းတွေ ပြောမနေနဲ့. . . ငါလူပျိုစစ်စစ်ဟာ ရေတောင် မရောရသေးဘူး”

“အွန်! . . ဒါဆို ဟိုကလေးသုံးယောက်က”

“မိဘမဲ့ကလေးတွေဟာ ငါမွေးစားထားတာ”

“ဟယ်! . . ဒါနဲ့များ စောစောက. . . နင့်ကို မုဆိုးဖို့. . . ဟိုက နုနုထွဋ်ထွဋ် ရွှေပေါ်မြတင် ဇေယျရစ် ဘာသာညာညာနဲ့ မှီချိုးမျှစ်ချိုး ပြောနေတုန်းက နင်ပဲ ငြိမ်ခံနေပြီးတော့. . .”

“နင်ပြောနေတာတွေ ငါဘာမှမကြားဘူး၊ လှလှလေး ဘာ လို့ထွက်ပြေးသလဲဆိုတာပဲ ငါတွေ့နေလို့”

ကြည့်စမ်း. . . ဒီသောက်ရူး၊ မှန်တစ်ခါမှ မကြည့်ဘူးလား၊ ကိုယ်ဘာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာကို တကယ်မသိဘူးလား။

သို့သော်. . . ဒဲ့ကြီးလည်း မပြောရက်ပြန်ပါ။

“ငါ ကြားဖူးတာ တစ်ခုရှိတယ် ငပြည့်ရဲ့”

ဆက်မပြောသေးဘဲ ဆေးပညာ အခေါ်အဝေါ်တစ်ခုကို စဉ်းစားနေရသေးသည်။ ဆရာဝန်စကားဆိုတော့ ဘာဖိုဖီးယား. . . ညာစကီးရီးယား ပါမှ. . . ပိုလေးနက်မည်လေ ။

ကျွတ်! . . မေ့ကိုနေသည်။

“ဘာကြားဖူးတာလဲ”

“မင်္ဂလာဆောင်ခါနီး ထွက်ပြေးတတ်တဲ့ ကိစ္စဟာ. . . လှလှ ဘာလို့ ထွက်ပြေးရသလဲဆိုတာ ပြောမလို့”

သူ တုန်ခနဲ ခါးမတ်သွားသည်။ အရမ်း စိတ်ဝင်စားသွားမှန်း သိသာ၏။

“လှလှ. . . ဘာလို့ ထွက်ပြေးတာလဲဟင်”

“ရောဂါဆန်း တစ်မျိုးပဲဟာ Marriage fright ဟာ လက်ထပ် ရမှာကို ကြောက်တာ. . . ဘယ်လိုပြောမလဲဟာ အပျိုရည်ပျက်မှာကို လန့်တာ၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီစိတ်ရောဂါက အာဂါနုပါ နှစ်ရက်သုံးရက် ပါပဲ”

“ဟင်! . . တကယ်လား ပူးစူးမ”

ခန္ဓာကိုယ်နှင့် မလိုက်စွာ ဖတ်ခနဲထရပ်၍ သူမလက်မောင်း နှစ်ဘက်ကို ဆုပ်လှုပ်၍ ဝမ်းသာအယ်လဲ မေးနေခြင်း ဖြစ်သည်။

သူမ သူကြီးကို (ရွာသူကြီးမဟုတ်ပါ) နှစ်သိမ့်စရာစကား ရသွားပါလေပြီ။

“အေး. . . ငါအခုမှ စဉ်းစားမိတာ၊ နင့်ကိုလည်း ချစ်တယ် အတင်းပေးစားတာလည်း မှတ်ဘူးဆိုရင် သေချာတယ်၊ အဲဒီ ရောဂါ ဆန်းပဲ ဖြစ်ရမယ်”

“ဟား. . . တော်သေးတာပေါ့ကွာ၊ နေပါဦး အဲဒါကလည်း နှစ်ရက်သုံးရက်ပဲနော်”

“အေးပါဆို နင်သိပ်စိတ်မပူနဲ့. . . လောလောဆယ် သူသွား မယ့်နေရာကို အန္တရာယ်ကင်းကင်းနဲ့ ရောက်ပါ့မလားဆိုတာပဲ. . . ငါ့အိပ်ထဲမှာ ဖုန်းပါတယ် ငါဆက်ကြည့်မယ် ဖုန်းပေး. . . လောလော ဆယ် နင်ဆက်လို့မရဘူး. . . ပေးဟာ နင့်ဟန်းဖုန်း”

“မကြိုးစားနဲ့တော့ ပူစူးမ၊ နှစ်ရက်သုံးရက် သူသွားချင်ရာ သွားပစေ. . . လွှတ်ထားလိုက်”

“နင်မပူပေမယ့် ငါပူတယ်. . . ဆက်မယ်”

“ဒီမှာ ဘယ်တုန်းကမှ လိုင်းမမိဘူးဟ”

“သေဟ!..”

“နင့် ကားတွေ၊ အိတ်တွေ အတွက်တော့ မပူပါနဲ့”

“ပူပါဘူး.. နင်ရော သူ့အဖေ သူကြီးရော သူဌေးတွေမှန်း ငါသိပါတယ်၊ ငါပူတာက ငါ့ဆီဆက်လာမယ့် ငါ့ဆေးရုံနဲ့ ငါ့ရှေ့နေ၊ ငါ့ဆေးသုတေသနရုံးက ဖုန်းတွေ.. မက်ဆေ့ချ်တွေကိုပူတာ”

“အဲ့ဒါပဲလေ ပူစူးမ၊ ဆရာဝန် ပညာတတ်မ.. ဖြစ်ရခြင်းရဲ့ မဆုံးနိုင်သော အပူအပင်တွေဆိုတာ.. ဟင်း.. ဟင်း..”

ပထမဆုံး သူ့ဆီက ရယ်သံကြားရခြင်း ဖြစ်ပါသည်ရှင်..။ သူရယ်လိုက် ပြုံးလိုက်မှပင် သူငယ်ရုပ်က ပေါ်လာသည်လေ။ ဘယ် လို့မှ မပြောင်းလဲသော သူ၏.. ဖြူဖွေးသည်နှင့်အမျှ ညီညာ၍ အထားအသို လှပသော သွားတန်းသွားစွယ်လေးတွေ၊ ဖျတ်ခနဲ မှတ် မိပါသည်။ သူရယ်အောင် ပြုံးအောင် တစ်မျိုးမဟုတ်တစ်မျိုး သူမ ကြိုးစားခဲ့ဖူးကြောင်း..။

ခုမှပင် စိတ်လက်ပေါ့ပါးသွားဟန်ရှိသော သကောင့်သားက သူမ ဝတ်စားထားပုံကိုကြည့်ပြီး အားပါးတရ ရယ်ပါလေတော့သည်။ သူရယ်လျှင် သူမပါ လိုက်၍ရယ်နေကျ ငယ်မူငယ်သွေးက အတွေး ထဲ ပြန်ဝင်လာသမို့ လိုက်ရယ်နေမိသည်။

“နင်က ဘာကိုရယ်တာလဲ ငပြည့်၊ ငါ့စတိုင်လ်က ဒေါ်မြင့် မြင့်ခင်တို့.. သီသီတို့ ဖက်ရှင်ပဲဥစ္စာ..”

“ငါ့မျက်စိထဲတော့.. ပြောကိုမပြောချင်ဘူး ဆိုတဲ့ နှုတ်သီး ကောင်းလျှာပါး ဒေါ်မြလေးကို သတိရလို့ပါ၊ နင်ကကော ဘာရယ် တာလဲ ပူစူးမ”

“ဦးသာဂေါင်တို့.. ဖိုးပါကြီးတို့ သတိရလို့”

ရယ်၍ အားရမှ သူက နာရီလှမ်းကြည့်ပြီး..

“ဟာ.. ကလေးတွေ ထမင်းစားရမယ့် အချိန်ဟ၊ ငါ့မိနစ် တောင် ကျော်နေပြီ”

“သားတို့ ဒီမှာရောက်နေပါပြီ ဒယ်ဒီဖေဖေ၊ ဖေဖေ ရယ်နေ လို့ ဝိုက်ဆာခံပြီး စောင့်နေကြတာပါ”

အိမ်ဘေးပေါက် လိုက်ကာကြားက သုံးယောက်သား ထွက် လာကြလေသည်။ ချစ်စရာ အလွန်ကောင်းကြပါသည်။

“ကဲ.. လာပူစူးမ”

“ထမင်းက ဘယ်သူချက်လဲ၊ စောစောက အိမ်မှာ ကလေး တွေချည်းပဲ”

“မင်္ဂလာဆွမ်းကြွေးက ထမင်းဟင်းရယ်.. ဒီနေ့ အနားပေး ထားတဲ့ဒေါ်ညွန့်က အသီးအရွက်ကြော် သွားပေးတယ်လေ၊ ဒေါ် ညွန့်ဆိုတာ ဘမ္မန်ရဲ့ သမီးအကြီးဆုံး အပျိုကြီးလေ၊ နင်မှတ်မိတယ် မဟုတ်လား”

“သိပ်မှတ်မိတာပေါ့.. နင်နဲ့ ငါနဲ့ကို.. ဘွားမျှင်ကို သူပဲ သွားတိုင်တာလေ.. အနေအထိုင် သိပ်မဟုတ်ဘူးဆိုပြီး.. ဟီး.. ဟီး..”

သူ မျက်နှာကြီးရဲသွားသည်။ ကလေးတွေရှေ့မှာ မပြောနဲ့ သူတို့ အရမ်းပါးနပ်တယ်ဟု ပြင်သစ်စကားညှပ်၍ သတိပေးသည်။

“နင့် ပြင်သစ်အသံထွက်က အကျိုးအပဲ့ကြီး”

“အမေရိကန်ပြန်လောက်တော့ ဘယ်ကောင်းမလဲဟာ”

မိသားစုထမင်းဝိုင်းလေးလို အင်မတန်မြန်ကြောင်း ပန်ခံရ ပါတော့မည်။ အင်း.. သူစားပုံက ကြောက်စရာပဲ၊ ဒါကြောင့်ကိုး..

ထမင်းစားပြီး ကလေးတွေနှင့် ခဏကစားသည်။ ပြီးတော့မှ ကလေးတွေကို သူက တရေးအိပ်ရန် အိပ်ခန်းထိ လိုက်ပို့သည်။

နှစ်ယောက်တည်းကျန်မှ သစ်သီးဝလံပန်းကန်ကြီး ထုတ်လာပြီး စကားဝိုင်းဖွဲ့သည်။

“ကဲ . . ပြောပါဦး ပြေည့်၊ နင်နဲ့ ဘွားမျှင် ရေစက်ဘယ်လို ပြန်ဆုံပြီး . . နင် ဒီအိမ်ပေါ် ဘယ်လိုရောက်ခဲ့တာတုန်း”

“ဒီလိုဟ . . .”

မိုးပြိုစပြုလာသည်။ ။

BURMESE
CLASSIC
.com

♥ ချစ်တာကို
ချစ်တယ်လို့ပြောဖို့...

ငွေမလိုဘူး...

ဖုန်းမလိုဘူး...

ကားမလိုဘူး...

♥ နားတစ်စုံရယ်...

ပါးစပ်တစ်ပေါက်ရယ်...

မေတ္တာတရားစစ်စစ်ရယ်ပဲ...လိုတယ်။

BURMESE
CLASSIC
.com

အနံ့ (၆)

“ငါ့အမေ ဒေါ်ဆုံ. . ဆုံးလို့ ရက်လည်ပြီး နောက်နေ့မှ
 နံနက်တုန်းက အဖေ့ညီက ငါ့ကိုလာခေါ်တယ်လေ၊ အဖေနဲ့အမေ ညား
 ကတည်းက ဆင်းဆင်းရဲရဲ ပစ်ထားကြတာဆိုတော့ ငါက မလိုက်
 ခဲ့ဘဲ ငြင်းတာပေါ့၊ ဟိုက်အော့(စ်)ကား အကောင်းစားနဲ့ ဦးလေးဟာ
 ငါ့ကိုတွေ့တွေ့ချင်း ဖက်ပြီးတော့ ဝိုလိုက်တာလေ၊ သူတပည့်တပန်း
 ကျော့ရှေ့မှာ နှပ်တွေတောင်ထွက်လို့၊ ဆုံးသွားတဲ့ သူ့အစ်ကိုနဲ့ တစ်ပုံ
 ကတည်းတူလို့တဲ့၊ အဖေဆုံးတာလည်း မသိလိုက်ဘူးတဲ့၊ အဖီက. .

ဆွေခန်းမျိုးခန်း ပြတ်ရတာက ဘွားအေကြီး ဒေါ်စိန်မူန့်ကြောင့်တဲ့။ အခု ဘွားအေကြီးမရှိတော့ဘူးတဲ့။ အမွေတွေ သူတစ်ယောက်တည်း ကိုပေးခဲ့တယ်တဲ့။ ဒါကြောင့် မရမက စုံစမ်းပြီး လိုက်လာတာပါတဲ့။ အမွေတစ်ဝက်ကို ငါဆက်ခံခွင့် ရှိပါတယ်တဲ့။ ဘမူန့်ကိုလည်း ငွေ ငါးသိန်း ကန်တော့တယ်။ လျှာချင်ရာ လျှာပါတဲ့။ ငါဘယ်လိုမှ ငြင်း မရတော့ဘူးလေ။

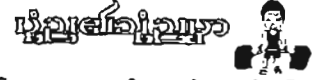
နင်တို့အိမ်ရှေ့မှာ ကားရပ်ပြီး ငါဝင်နှုတ်ဆက်ပါသေးတယ် နင့်ကို ဘွားမျှင်က မဆုံးတီးလုံးနဲ့ ဆူနေတော့ ငါဝင်ဖို့ ခက်နေခဲ့တယ်။ ဦးလေးကလည်း အချိန်မီ ပြန်ရမှာမို့ နင်နဲ့ငါ ဝေးခဲ့တာ ပူစူးမရေ၊ ငါ ကျောင်းဆက်တက်တယ် ဆယ်တန်းအောင်တော့ ငါရွာပြန်လာ သေးတယ်။ နင်က မရှိတော့ဘူး။”

သစ်သီးတစ်ဗန်း စကားပြောရင်း ကုန်သွားသည်။ မော သွား၍ အအေးပုလင်း လေးပုလင်း ယူချလာပြန်သည်။ သူမ ဘာမှ ဝင်မပြောဘဲ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်သာ နားထောင်နေခဲ့သည်။

သူ စိကာပတ်ကုံးပြောနေသမျှ သူမကို ဘမူန့်က ဟိုးအရင် တည်းက ပြောပြီးသား၊ သူမသိပြီးသားတွေဖြစ်သည်။ သူစကားထဲ စိတ်ဝင်စားနေလေလေ သူ့လက်ရှိခံစားချက်ကို မေ့နေလေလေမို့ လွတ်ထားပေးလိုက်သည်။

မိုးက အပြင်မှာ သဲသဲမဲမဲ ရွာနေသည်။ အအေး နှစ်ပုလင်း ကုန်အောင် နှစ်အရိတ်နှင့် သောက်သည်။

သူမက ချမ်းစိမ့်စိမ့်ဖြစ်နေ၍ တစ်ဝိုက်သာ စုပ်ရသေးသည်။ “ဘော်တနီနဲ့ မာစတာပြီးတော့ ငါအားသန်တဲ့ သစ်ခွလှိုင်း ကို ဇောက်ချလုပ်တယ်။ ဒီရွာပတ်ဝန်းကျင်ဟာ ကမ္ဘာရှားပါးသစ်ခွ

တွေရှိတယ်လေ။ ငါရွာလည်းဖြစ်နေတော့ ဒီရွာကိုပဲ ငါခြေကုတ် စခန်းအဖြစ် ဘေ့စ်မင့်ယူလိုက်တာပါ။ နင်ပစ်ထားခဲ့ပြီး ဘာအ ဆက်အသွယ်မှ မလုပ်တော့တဲ့ ဘွားမျှင်ကို ငါပဲ ပြုစုခဲ့တာလေ။ ငါလက်ပေါ်မှာပဲ ဆုံးတာလေ။”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ အဲဒါကတော့ ရင်ထဲက ပြောတာပါ။ ငါက အတ္တကြီးတယ် အိပ်မက်ဝါဒီလို့ပဲ ပြောပါတော့တာ။ ငါရူးသွပ်စွာ ဖြစ်ချင်ခဲ့တာက ပလတ်စတစ်ဆာဂျရီ သမားတော်ပဲ။ ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ အဲဒီဘဝကို ရအောင်ယူဖို့ပဲ”

“အခုရော နင်ရပြီလား။”

ဆိုသောမေးခွန်းကို သူ့ထဲမှ မျှော်လင့်မိသည်။
မေးမလာပါ။ မေးတာက တခြား...။

“ပူစူးမ... နင် အခု ရွာကို ဘာလာပြန်လုပ်တာလဲ”

“ငါ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောမယ်နော်၊ အဖေနဲ့အမေ အ မွေပေးခဲ့တဲ့ စိန်ထုပ်က ငါ့ပညာသင်စရိတ်နဲ့ ကုန်ပြီ။ ငါမြန်မာပြည် ပြန်လာတာ လပိုင်းပဲ ရှိသေးတယ်။ ရန်ကုန်မှာ ငါ ဆေးခန်းတစ်ခုကို တခမ်းတနား ဖွင့်ချင်တယ်။ ငါလုပ်ခဲ့တဲ့ဆေးရုံနဲ့ ဆေးကုမ္ပဏီတစ် ခုက ရှယ်ယာနှစ်စုပါဝင်မယ်... ငါက တစ်ခုပါချင်တယ်... ငွေလို နေတယ်။ အဘွားအမွေ ဒီအိမ်နဲ့ခြံကို ငါရောင်းမှဖြစ်မယ်... အဲဒီ အတွက် ငါပြန်လာတာ...”

သူက ခပ်အေးအေးပင် အအေးပုလင်း ထပ်ဖွင့်၍ သောက် နေသည်။ တစ်ဝက်ခန့်ကုန်မှ...။

“တို့ရွာကနေ သုံးနိုင်ငံ အာစီယံလမ်း ဖြတ်မှာဆိုတော့ နင် ဈေးကောင်းရမှာပါ”

အင်မတန်အရေးကြီးသောစကားကို ကြားရခြင်းဖြစ်သည်။

“နင် အဲဒီစီမံကိန်းကို သိနေတယ်လား ငပြည့်”

“နင်ငါ့ကို အတ္တဘောငတုံးကြီးလို့ ထင်တုန်းပဲလား”

“မထင်ရဲပါဘူးဟယ်၊ နင်လည်း ကမ္ဘာပတ်လာတာပဲဟာ”

ဝန်ခံရမည်ဆိုလျှင် ခုမှပင် သူမရင်ထဲ ပေါ့ပါးသွားခြင်းဖြစ်သည်။ သည်အိမ်ကြီးနှင့် သည်ခြံဥယျာဉ်ကို သူပြုပြင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်မည်။ အဘွားမျှင် သူ့လက်ပေါ် အသက်ထွက်ခဲ့ကြောင်းလည်း သူပြောခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ သူ့သာ မမိုးသားသူဆိုပါက... သည်ခြံထဲက မြက်တစ်ပင်ပင် သူမ ရနိုင်စရာအကြောင်းမမြင်။

‘နင် ဈေးကောင်းရမှာပါ’ ဟူသော သူ့စကားသည် တာသွားလှပါ၏။ ရင်ကို ပေါ့ပါးစေပါ၏။

‘ကျေးဇူးပါ သူတော်ကောင်းကြီးရှင်’ သည်လိုပင် ရင်ထဲက ဆုတောင်းလိုက်မိသည်။

သူမကို ဘွားမျှင်က အမွေပြတ်ကြော်ငြာခဲ့ခြင်း အလျဉ်းမရှိ။ ယခုထက်တိုင် သူမက သည်အိမ်ထောင်စုစာရင်းဝင်၊ တစ်ဦးတည်းသော အမွေဆက်ခံသူ ဖြစ်သည်။ ဘွားမျှင်က ဓမ္မဦးချလား... ခါးမဦးချလား... သည်မြေပိုင်ရှင်အစစ်။

သူမရှေ့နေက မြို့နယ်မြေစာရင်းဦးစီးတွင်... ဂရံအမည်ပေါက် ဘယ်သူ့ကိုမှ လွှဲမထားကြောင်း စုံစမ်းပြီးပြီ။ ဒီကနေ သူမဆက်သွယ်သည်နှင့် ဝယ်လက်ကိုခေါ်၍ လိုက်လာတော့မည်။

“နေဦးနော်... ငါ ကလေးတွေတက်ကြည့်ဦးမယ်”

သူ့အပေါ်တက်သွားစဉ် မိုးသည် ခလုတ်နှိပ်၍ ရပ်လိုက်သလို ဖျတ်ခနဲ စဲသွားသည်။ သူမ မိုးနဲ့သင်းသော ပန်းခင်းကို ပြုတင်းမှ

လှမ်းမြင်နေရ၏။ ပြီးတော့... အခုန ‘မိုးရွာရင် သစ်ခွရံထဲမှာအော့’ ဟု ကလေးတွေကို သူ့မှာနေသံ ကြားသည်။ သူ ဘာတွေ ရံထိုး၍... စိုက်ပျိုးထားသလဲ သိချင်လာသည်။

နောက်... နှစ်မိနစ် အတွင်းမှာတော့ ဖန်တီးထားသည့် အပူပိုင်းဒေသ မိုးသစ်တော ရာသီဥတုထဲ၌... အံ့မခန်း ဆန်းကြယ်လှပသော သစ်ခွပန်းရောင်စုံ ရှိနေပြီး... ထိုပန်းများအလယ်၌ အဖြူအမည်း ရုပ်ရှင်ခေတ်က မိန်းမတစ်ယောက်... လမ်းမလျှောက်မိဘဲ အလိုလိုရွေ့နေသလိုလို သူမကို ပြန်လည်တွေ့ရှိရလေသည်။

အိုလေ့လေ... ငါ အခြားကမ္ဘာတစ်ခုကို ရောက်နေတာ ပါလား (သူမကိုယ်သူမ ဆိတ်ဆွဲကြည့်၏... ။ ဘယ်လိုလုပ် နာမှာလဲ ဖွဖွလေးဟာကိုး... ။)

၂၂ ၂၂ ၂၂ ၂၂

နောက်ထပ် တစ်နာရီကျော်ကျော် အကြာမှာတော့..
 (မြေးကိုးယောက်၏ ပူပူနွေးနွေးအတိုး သူကြီးဦးသာလှ ကိုယ်တိုင်
 လာခေါ်သောကြောင့်) သူမကိုယ်သူမ... ဝရမ်းပြေး သတို့သမီး
 သန္တာလှ၏အခန်းထဲ၌ ပြန်လည်တွေ့ရှိရလေသည်။

“ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်အခန်းလို လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေစမ်း
 သမီး”... တဲ့လေ။

ချိုသဲနှင့် မိခင်တို့ ရှာဖွေစုဆောင်းထားသော တစ်ရွာလုံးရှိ
 ဆိပ်တူဂိုဒုံတူ အကျီအပုံကြီးကလည်း ခုတင်ပေါ်တွင် ဟီးလို့။

“ဝယ်ထားပြီ၊ ပွဲတော်တွေ မရောက်သေးလို့ မဝတ်ရသေး
 တာတွေချည်းပဲ ဆရာမ”... တဲ့။

သူမက ချိုသဲနှင့် မိခင်အား တိုးတိုးတိတ်တိတ် လက်တို့၍
 မေးရသည်။

“နေပါဦး မချိုသဲတို့ရယ် ရှင်တို့သူကြီးက သမီးတစ်ယောက်

လုံး ပျောက်နေတာကို ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ကာလသားတွေနဲ့ ဆက်တိုက်
 နောက်ပြောင်ပြီး နေနိုင်သေးတာ မြင်ရလို့ ကျွန်မဖြင့် အံ့ဩနေတာ
 ဘယ်လိုကြီးလဲ”

သူမက ပွင့်လင်းစွာမေးလာတော့.. ချိုသဲနှင့်မိခင် မျက်နှာ
 ချင်း မျက်လုံးချင်းဆိုင်၍ မျက်စိပြိုင်တူ ပစ်လိုက်ကြသည်။ တို့ဆရာမ
 ကို ခင်သွားပြီပဲ.. တို့သူကြီး အတင်းအုပ်ရအောင်ဟု.. တိုင်ပင်
 လိုက်သလို.. အေးဟု သဘောတူလိုက်ကြပုံလည်းရသည်။

သူမလက်ကို တစ်ဖက်စီဆွဲ၍ ကြမ်းခင်းပေါ် ပိပိပြားပြား
 ထိုင်လိုက်ကြသည်။ တံခါး မင်းတုပ်ချထားတာကိုလည်း.. သေချာ
 အောင် ကြည့်လိုက်ကြသေးသည်။ သူမ ဒူးကို ခင်မင်စွာ အုပ်ကိုင်၍
 ချိုသဲက စပြောသည်။

“ဒီလို ဆရာမရဲ့၊ သူကြီးမှာ အစွဲအလမ်းတစ်ခုရှိတယ်၊ သူ
 သမီးသန္တာလှဟာ သိုက်ကလာတာတဲ့.. ဟုတ်လည်းဟုတ်တယ်
 သန္တာမ စိတ်ဆင်းရဲတယ်၊ နေမကောင်းဖြစ်တယ်၊ ငိုတယ်ဆိုတာနဲ့
 သူ့စီးပွားတစ်ခုခု တက်တော့တာပဲ.. သိုက်က ချောတာပေါ့..”

“အင်!.. တစ်မျိုးပါလား”

“သူကြီးမှာက စမ်းသပ်စက်မျော ရွှေတွင်းရှိတယ်၊ ကျောက်
 မောင်နှမတောင်ခြေက သူ့ကွဲကောခြံထဲမှာလေ ပုံညနဲ့ ရှယ်ယာလို့
 ကြားတာပဲ၊ လျှောက်မပြောနဲ့နော်..”

“ပြောပါဦး.. ကျွန်မက ပြန်မှာပဲဟာ”

“သန္တာ စိတ်ညစ်ပြီဆိုရင် ရွှေက အခဲလိုက်ရတယ်လို့ နတ်
 ကျော်ပြောဖူးတယ်”

“ဒါကြောင့်.. သန္တာ စိတ်ညစ်အောင် ပုံညနဲ့..”

“မူတ်ဖူး.. မူတ်ဖူး.. သူတို့ချင်းလည်း သုံးနှစ်လောက် ချစ်လာကြတာ ချီသဲတို့အမြင်ပဲဟာ၊ စချစ်တုန်းက ကိုပုံညက ဒီလောက် မဝသေးဘူးလေ၊ အခု တစ်နှစ်နှစ်နှစ်အတွင်းမှာကို လေထိုးလိုက်သလိုပဲ ဘယ်လိုကဘယ်လို အဲလိုဖြစ်သွားမှန်း မသိဘူး”

မိခင်က ပြောချင်လွန်း၍ ပါးစပ်တပြင်ပြင် ဖြစ်နေသည်။
ချီသဲက စကားစမဖြတ်သေး.. . ။

“ကိုပုံညက အစက လူချောပါ။ ဒါပေမယ့် ခုလောက်ကြီး ဖြစ်သွားတော့ သူလည်း စိတ်တော့ညစ်မှာပေါ့ ဆရာမရယ်၊ လူကြားထဲ တွဲသွားရမှာတောင် ဘယ်လိုပြောမလဲ၊ ပြီးတော့ တစ်သက်လုံး ကြီးလေ.. .”

“သူကြီး သူ့သမီးပျောက်တာကို ပျော်နေတဲ့ကိစ္စကို ကျွန်မ သိချင်မိတာပါရှင်”

မိခင်က ဝင်လာသည်။ သူမက ချီသဲ စကားစကို ဖြတ်ထား ချိန်လေး၌ ဖြစ်သည် ။

“ချီသဲ ငါပြောအလှည့်ဟယ်.. နင်ခဏနေဦး၊ သူကြီးက ပျော်မှာပေါ့၊ ဆရာမရဲ့၊ သန္တာ နှာစေးချောင်းဆိုးတာတောင် ရွှေထွက်နေမင့်ဟာ၊ ခုဟာက ရောဂါဆန်းပါ ရနေဆိုလား.. သာအောင်ဂီပြောတာ မိခင်ကြားတာပဲ၊ အဲဒီရောဂါဆန်းကြောင့်.. သူ့ရွှေတွင်း ပိဿာခဲပါ ပါလာနိုင်တာကိုး အေရဲ့.. .”

ဩ.. လက်စသတ်တော့ ဒီလိုကိုးဟု စိတ်ထဲက ပြောမိသည်။

“နောက်ပြီး.. သူကြီးပျော်နေတာ တစ်ခုရှိသေးတယ် ဆရာမရဲ့၊ တောင်ပိုင်းထဲက ကျင်လွမ်းအိမ်ကို သူ့သမီးအိပ်မှ.. .

ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် သွားနေကျလေ၊ ခု အချိန်မရွေး သွားလို့ရသွားတာပေါ့၊ ကုလို့မရတဲ့ ရောဂါဆန်းဖြစ်နေရင် ပိုတောင်ပျော်ဦးမှာပေါ့”

စကားကောင်းနေစဉ် မိုးက သဲသဲမဲမဲ ရွာချလိုက် ပြန်သဖြင့် အခန်းပြုတ်များ ထပ်မံပြန်သည်။ သူမကတော့ Marriage fright ရောဂါ ဖြစ်နိုင်သည်ဟု သူ့ကို စိတ်သက်သာအောင်သာ ပြောလိုက်ရသည်။

ထိုရောဂါမဟုတ်ဘဲ.. ကောင်မလေးက တကယ်သာ သူ့အစီအစဉ်ရှိရှိ ထွက်ပြေးသူဖြစ်နေပါက.. ဟူ၍ မိုးအေးကြီးထဲ ရင်တွေပူလောင်လာနေမိသည်။

အင်း.. နက်ဖြန် ငါ့ရှေ့နေနဲ့ ဝယ်လက်တွေကို လမ်းဆုံမြို့လေးကနေ သွားဆက်သွယ်ရဦးမယ်ဟု တွေးရင်း သွန်ချသလိုရွာနေသော မိုးရေတွေကို မှန်ပြုတ်တင်းမှ လှမ်းငေးနေမိသည်။

“တို့ရွာကနေ သုံးနိုင်ငံ အာစီယံလမ်း ဖြတ်မှာဆိုတော့ နင်ဈေးကောင်းရမှာပါ”.. . တဲ့။

စေတနာစကား

- ♥ စိတ်ပညာရှင်
အယ်လ်ဘတ်မီရာဘီယန်ရဲ့
အမှန်စကားပါတဲ့...။
- ♥ စကားပြောရာမှာ
စကားလုံးက... (၇) ရာခိုင်နှုန်း ထိသတဲ့...
အသံက... (၃၈) ရာခိုင်နှုန်း မှန်သတဲ့...
အမူအရာ တာသွားတာက...
အာပါး... (၅၅) ဆိုပဲ...။
- ♥ ဟိုစကားဗျာ... ဗမာစကား
“ထမင်းဝအောင် စားထား” ဆိုတဲ့စကား...
ဘယ်လိုအနေအထားနဲ့ ပြောမလဲ
ကံသုံးပါးနဲ့... ပြောကြည့်ပါ။

အခန်း (၇)

အကောင်းဆုံး ကယ်ရီဆိုင်ကယ်နှင့် အကောင်းဆုံး အ
မောင်းသမားနက်ကျော်(လုံချည်စွန်တောင်)ကို သူစီစဉ်ပေးပါသည်။
သူမကိုယ်ပိုင် အဝတ်အစားတွေကိုလည်း ညတွင်းချင်းပင် မီးကင်
အပူပေး မီးပူတိုက်ခြင်းအမှုကို ချီသဲတို့အုပ်စုက စီမံဆောင်ရွက်ပေး
ထားပါသည်။ နေသားကျနေသော ကိုယ့်အဝတ်အစားထဲ ကိုယ်ဝင်
လိုက်ရသောအခါ ကိုယ်ပိုင်ယုံကြည်မှု ပြန်ဝင်လာသည်။ ဆိုင်ကယ်
ဒရိုက်ဘာ နက်ကျော်ကလည်း တက်ကြွနေ၏။

သူကြီး၏ သစ်သားဘတ်စကားက... ခရီးသည်အပြည့်နှင့် မနက်(၅း၃၀)ကတည်းက ထွက်သွားပြီဖြစ်သည်။

သူမ၊ သူကြီးဦးသာလှ၊ သူ၊ နက်ကျော်နှင့် သူမ၏ အိပ်ဖေါ် ဖြစ်သော ချီသဲတို့နှင့် မနက်စာ စားသောက်ပြီး ဆိုင်ကယ်ကို ကိုနက် ကျော်က ဆီဖြည့်နေစဉ် ဘတ်စကား ပြန်ဝင်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဗိုက်တစ်လုံးတောင် ပြုထားလိုက်တာ ကြောက်စရာ လန့် စရာပဲ။ နှစ်ရက်သုံးရက်တော့ ရှင်းယူရမယ် ထင်တယ်...”

ခရီးသည်များက ဖြစ်နေကျသဘာဝမို့ ထင်သည် ကိုယ့်အ ထုပ်ကိုယ်ပိုက်၍ အေးအေးဆေးဆေးပင် ကားပေါ်က ဆင်းသွားကြ သည်။ ကိုသာအောင်ဂိကတော့ ဘုတ်ခနဲ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ကျော ပိုးအိတ်ပစ်ချရင်း ရေနွေးကြမ်းဝင်ငဲ့သည်။

“ထော်လာဂျီလေးတစ်စီး... ပေါချောင်ကောင်း သတင်း ကြားလို့ မြို့တက်မယ် ကြပါတယ်၊ တောက်ကီ!... လုပ်အားက ကိုယ့် စရိတ်ကိုယ်စား ပေးရဦးမယ်”

သူကြီးဦးသာလှက လည်ပင်းက မာဖလာကို ပြင်ပတ်ရင်း

“ဟေ့ကောင် ငသာအောင်၊ ငါ့လက်ထက်မှာ... ဘာအ ကြောင်းနဲ့မှ ကိုယ့်စရိတ်နဲ့ကိုယ် အဓမ္မလုပ်အားပေးရတာ မရှိစေ ရဘူး၊ တောင်ပြီရင် လမ်းတံတားနဲ့ လမ်းကံထရိုက်ရထားတဲ့ ကုမ္ပဏီ တ လာရှင်းလိမ့်မယ်၊ ဘက်ဟိုးတွေ ဒိုဇာတွေနဲ့... ဟိုဘက်ကနေ သူဟာသူ ရှင်းသွားလိမ့်မယ် မယုံစောင့်ကြည့်နေ”

“အဲသလိုဆိုရင်တော့... ခေတ်ပြောင်းသွားပြီဆိုတာကို ယုံ ရတော့မှာပေါ့ သူကြီးရာ”

ခေတ်ဟောင်းတုန်းက ဘာဖြစ်ဖြစ် လစ်ရင်လစ်သလို...

ချောဆွဲခံခဲ့ရသော ရွာကလေးမို့ ခေတ်ပြောင်းစပြုပြီဆိုတာကိုဝင် ရုတ်တရက် မယုံချင်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ချီသဲနှင့်မိခင်က ဥယျာဉ်ထဲဆင်းဦးမည်ဟု သူကြီးကို ခွင့် တောင်းသည်။ သူမကို နှုတ်ဆက်သည်။ သူ(ပုံသ)က ကလေးတွေ နိုးရင် မနက်စာကျွေးရဦးမည်ဆိုပြီး ပြန်သည်။ နေ့ခင်း ငါလာခဲ့ဦး မည်ဟုမှာရင်း အိမ်ပေါ်တက်ခဲ့သည်။ ညဉ့်က စကားကောင်းနေ၍ အိပ်ရာ အပြောင်းအလဲဖြစ်နေ၍ အိပ်မပျော်ခဲ့။ ခေါင်းတွေနောက်၍ ငြီးစိစိ ဖြစ်နေသည်။ တရေးဝအောင် ပြန်အိပ်ဦးမည် ရသည်။

သန္တာလှအခန်းထဲ တစ်ယောက်တည်း ပထမဆုံး ဝင်ရခြင်း ဖြစ်သည်။ မင်းတုပ်ထိုးလိုက်သောအခါ လုံခြုံစိတ်ချရသော သီးသန့် ကုမ္ပဏီလေးတစ်ခု ချက်ချင်းဖြစ်လာသည်။ အဝတ်အစားတွေ လွတ် လပ်စွာ ချွတ်လိုက်သည်။ တီရှပ်ပွပွတစ်ထည်နှင့် ထဘီတစ်ထည်ကို ရွေး၍ ဝတ်လိုက်သည်။ အိပ်ရာပေါ် ခဏလှဲသော်လည်း မျက်လုံးက ကြောင်နေသည်။ သူမ လက်ကိုင်အိတ်ထဲက စီဒဲလ်ပုလင်းလေးကို လှမ်းသတိရသည်။ ထထိုင်မိသည်။

အင်း... သန္တာလှဆီမှာ ဗာမင်တွန်လေး ဘာလေးများ ဆောင်ထားတာ ရှိရင်ကောင်းမယ် တွေး၍... မှန်တင်ခုံ အံဆွဲထဲ ရွာကြည့်သည်။ မရှိ၊ ထို့နောက် စာရေးစားပွဲခုံတွင် ဝင်ထိုင်သည်။ ဖတ်စရာစာအုပ် တစ်အုပ်တလေရှိရင်လည်း ဖတ်ရင်း မျက်စိစင်း လာတတ်သည်။ အံဆွဲတွေ ဖွင့်ရှာမိသည်။ သည်တွင် သန္တာလှ၏ ဒိုင်ယာရီလည်း မဟုတ်သော NOTES ဆိုသော သားရေးစာအုပ် လေးကို အံဆွဲထဲ ဘောပင်ညှပ်လျှက်သား ဘွားခနဲ သွားတွေခြင်ဖြစ် သည်။ စိတ်ထဲက တောင်းပန်လိုက်ပါသေးသည်။

လူယဉ်ကျေးတွေရဲ့အလုပ်တော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့ကွယ်...
ဒါပေမယ့် မင်းအကြောင်းကို ငါသိဖို့ အခြေအနေ အချိန်အခါအရ
လိုအပ်လို့ပါကွယ်... ဖတ်ကြည့်မယ်နော် သန္တာလေး...။

ဖတ်ရင်းဖတ်ရင်း စိတ်ဝင်စားဖွယ် သူမ၏ အနာဂတ် ရည်
မှန်းချက်များ သူမ၏ ကိုယ်ပိုင်ခံစားချက်များ၊ အတွေးစုများ၊ သူမ
ဆက်သွယ်ထားသော... ဖုန်းနံပါတ်နှင့် လိပ်စာပိုင်ရှင်များကို တွေ့ရ
သည်။ ချစ်သူအသစ်တော့ မရှိသေး။ နောက်ဆုံး ကော့ကချက်အ
နေဖြင့်... မင်္ဂလာဦးည... သည်ည... ရတဲ့နည်းနှင့် သန္တာလှ ထွက်
ပြေးရန် စီစဉ်ထားပြီးသား ဖြစ်နေတော့သည်။

သူမ စိတ်ထင်နှင့် သတင်းပေးထားသလို Marriage fright
ရောဂါမဟုတ်။ ပုံညကို ဘယ်လိုမှ တစ်ဘဝစာ ကြင်ဖော် အနေနှင့်
လက်မတွဲနိုင်၍သာဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိရတော့သည်။ သူမ မျက်လုံး
တွေ ကျယ်သွားသည်။ စာအုပ်ပြန်ထားသည်။ အဝတ်အစား ပြန်လဲ
လိုက်သည်။ အဝတ်အစားလဲပြီးမှ... ခုတင်ပေါ် ပြန်ထိုင်ချလိုက်မိ
သည်။

ငါ သူနားဝင်အောင် ဘယ်ကစပြီး ဘယ်လိုပြောပြရမလဲ
ဟူသောမေးခွန်းက ခေါင်းထဲဝင်လာ၍ ဖြစ်သည်။ လောလောဆယ်
ဒီကောင်ကြီး မျှော်လင့်စရာ ရှိသေးသည်။ နှစ်ရက်သုံးရက်အတွင်း
ကြောက်စိတ်ပြေပြီး ပြန်လာနိုင်သည်ဆိုသော မျှော်လင့်ချက် ဖြစ်
သည်။ သူ့ကိုယ်သူတော့ ပုံပျက်ပန်းပျက်အောင် အဝလွန်နေမှန်း
သိကိုသိပါလိမ့်မည်။ အားနာ၍ ဘယ်သူကမှ ထောက်မပြသော...
မပြောသောကြောင့်သာ သူလည်း အလိုက်သင့်... ဝနေလိုက်ခြင်း
ဖြစ်တန်ရာသည်။ သတိထားခဲ့မိသလောက် သူ့အိမ်တွင် မှန်တစ်ချပ်

မှမရှိ။ ဘွားမျှင်လက်ထက်က ရှေးဟောင်း ဗီရိုကြီးများတွင် ကိုယ်
လုံးပေါ်မှန် တပ်ထားသည်။ ထိုဗီရိုကြီးများပင် ရှိရင်းစွဲနေရာတွင်
ခိုမနေ။ စတိုထဲ သွားထည့်ထားပုံရသည်။ သူ၏ အဝလွန်ရောဂါကို
သူဟာသူ လှည့်စား၍နေခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ သူ့စကားအချို့
ရုပ်က 'ဗဟိဒ္ဓာ'ဖြစ်၍ စိတ်က 'အဇ္ဈတ္တ'ဆိုတာမျိုး ပြောသည်။

“စိတ္တေနနိရတိ လောကော” ဟူ၍လည်း... မနက်ခင်းက
ကောက်ညှင်းပေါင်း တစ်ဇလုံကြီး စားရင်းပြောသည်။ ဟုတ်ကပြီ။
တကယ်ရောဂါ ရနေသည်က သန္တာလှမှ မဟုတ်တာ...။

ရုပ်ရောဂါ၊ စိတ်ရောဂါပါ တကယ်ဖြစ်နေတာက... ပုံညမှ
ပုံညအစစ်ပါလားလေ...။

ဒါဆို... ငါ သူ့ကို ဘယ်လိုကုသမလဲ... ?
အင်မတန် နူးညံ့သိမ်မွေ့သော ပညာသားအပါဆုံး ကုထုံး
ဖြစ်ရပေမည်။ သူ့စိတ်ကို အရင်ဆုံးကုရမည်။

စဉ်းစားစမ်း ဖြစ်မလဲ...။

ဆရာကြီး ဆစ္စမန်ဖရွိုက်လို စဉ်းစားစမ်း... နည်းလမ်း ရှိကို
နှိပ်မည်။

နည်း... လမ်း... ရှိ... ကို... ရှိ... ရ... မည်။

၁၁ ၁၁ ၁၁ ၁၁

ကလေးသုံးယောက်က ပူဆာသဖြင့် ဆင်ဒရဲလားပုံပြင် ဖတ်ပြလိုက်ရသေးသည်။ သူတို့ကျေနပ်သွားမှ မီးဖိုထဲ၌ ချက်ပြုတ် ရန် ပြင်ဆင်နေသော ပုံညဆီ ဝင်လာခဲ့သည်။

“ညနေစာ ငါ့လက်ရာ စားသွားရမယ်နော်”

“ဒေါ်ညွန့် မလာဘူးလား”

“တောင်ပေါ် ခဏသွားတယ်”

“နေပါဦး မင်္ဂလာဆွမ်းကျွေးမှာ နင့်နာမည် ပေါင်းထားတာ သတ်ပုံမှားနေလားလို့ မောင်ပုည မဟုတ်ဘဲ သေးသေးတင်က ဘာ လို့ထည့်ထားတာလဲ”

တမင်ပင် မင်္ဂလာဆောင်ခြင်း၏ အမှားကို ထောက်ပြရန် အမှားတစ်ခုကို ရှာဖွေ၍ ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“နင် ထောက်ပြသင့်တဲ့ကိစ္စပဲ၊ တို့ဗမာတွေ ပုနဲ့ ညနဲ့ ထွဲ ထားရင် ပုန်ည၊ ဒါမှမဟုတ် ပုံညလို့ပဲ အသံထွက်ရမယ်လို့ သိထား

ကြတယ်၊ နိုင်ငံခြားဗီဇလျှောက်တော့ ပုညကို PU NGA လို့နေရင် ငါနာမည်အသံထွက် ပုနဲ့ အသံထွက်သွားရော . . PONE နဲ့နေမှ နာမည်နဲ့ အသံအမှန် ထွက်တာလေ၊ ဘယ်ဂျီယံက မြန်မာစာ လာ သင်တဲ့ သူငယ်ချင်းကလည်း သေးသေးတင် အသံနငယ်သံ ပါရက် သားနဲ့ ‘ပု+ည’ဆိုတာ မင်းတို့စာ တမင်နားရှုပ်အောင် ပညာပြတာတဲ့ နာမည်ပဲ . . တင်မောင်မျှင့်လိုပေါ့၊ ယရစ်ဖြစ်ဖြစ် ယပင်းဖြစ်ဖြစ်မျှင့်နဲ့ မြှင့်က အသံတူတူပဲဟာ၊ ဒါကြောင့် . . ပုညချင်း မတူအောင် သေး သေးတင် ငါထည့်ရေးတာ . . ကဲ . . ရှင်းလား”

သေးသေးတင်လေး တစ်လုံးကို အာလူးသင်ရင်း သူစိတ် နှည်လက်ရှည် ရှင်းပြနေသောကြောင့် သူစိတ်အခြေအနေ ကြည် ထင်နေကြောင်း အကဲခတ်၍ ရသည်။ သူမက သူချထားသော ချဉ်ပေါင်ရွက်ကို ဝင်၍ သင်ပေးရင်း . .

“ဒေါ်ညွန့်ကြီး တို့နှစ်ယောက် အနေအထိုင် မတတ်ဘူးဆို ဦး ဘွားမျှင်ကို သွားတိုင်တုန်းက . . တို့က ဘယ်လိုများ နေထိုင်နေခဲ့ ကြလဲ ငပြည့် . . နင်မှတ်မိလားဟင်”

“မှတ်မိတာပေါ့ . . ‘လွမ်းနေမယ် မမ’ထဲက . . ကျော်ဟိန်းနဲ့ နှိပ်လို မြက်ခင်းပေါ် အိပ်ကြတာလေ . . ဟင်း . . ဟင်း . . တောင် မြောက် ခြေထောက်ပေးပြီး . . ပါးချင်း ပြောင်းပြန်ကပ်နေခဲ့ကြတာ သေး . . နင်ကစပြီး ဆတ်ဆော့လို့ အိပ်ကြည့်ကြတာ . . ဟား . . ဟား . . သေပါမ . . ”

“အဲ့တုန်းက . . နင်က ပိန်ပိန်ပါးပါးနဲ့ ချောလည်းချောတာ ကိုလား . . ”

“ဒါတွေဟာ အပြင်ပန်းသဏ္ဌာန်တွေပါဟာ . . ပညတ်

သဘောတွေပါ။ အရေးကြီးတာက အတွင်းစိတ်ပါ။ . . ”

“အေးပါ။ . . ငါလက်ခံပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက။ . . ငါကလည်း ဆယ်ကျော်သက်ဆိုတော့ နင့်ကို စိတ်ကစားမိခဲ့တယ် ထင်တာပဲ။ ခုတော့ အဲဒီစိတ်ကပဲ အပြောင်းကြီး ပြောင်းသွားတယ်”

အာလူးတွေ ရေဆေးရင်း။ . .

“ဘယ်လိုပြောင်းသွားလဲ”

“ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောလို့ရလား”

“သိပ်ရတာပေါ့။ . . နင်နဲ့ငါ ငယ်ပေါင်းတွေပဲဟာ”

“ခုတော့ နင့်ခန္ဓာကိုယ်ကြီး ကြည့်ပြီး။ . . ဘာဖီးလ်မှ မလာ တော့ဘူး”

“ဂလုံး!။ . . ”

လက်ထဲက အာလူးသုံးလေးလုံး ဘေစင်ထဲ ပြုတ်ကျသွား သည်။ ချက်ချင်း မျက်နှာကြီးပုပ်ပြီး နှုတ်ခမ်းကြီး ထော်သွားသည်။

“အဲဒါက နင်ပဲ။ . . သန္တာလေး အဲလိုမူတ်ဘူး”

“မိန်းကလေးတိုင်း အဲလိုပဲ ကိုပုံညရေ”

“သန္တာက မိန်းကလေးတိုင်းထဲက မူတ်ဘူး။ သူက ငါ့ အဖွဲ့ထဲ ကို ချစ်တာ။ . . သူနဲ့ငါ သစ်ခွတွေနဲ့ ကမ္ဘာပတ်ကြမှာ။ . . ”

“နင် အမှန်တရားကို မြတ်နိုးသလား။ . . ဟင်။ . . ငပြည့်”

“သိပ်မြတ်နိုးတာပေါ့”

“ဒါဆို။ . . အမှန်ကို ငါပြောရင် နင်လက်ခံမလား”

“ပြောကြည့်လေ”

“အမှန်တရားဟာ နည်းနည်းတော့ ခါးတယ် ငပြည့်”

“ပြောမှသာ ပြောပါဟာ။ . . နင်ဝေနေပြန်ပြီ ပူစူးမ”

“အေး။ . . ပြောမယ် နားထောင်၊ သူ့ note စာအုပ်ထဲမှာ။ . . သူ့ကိုယ်တိုင်ရေးထားတာ။ . . နင့်ကိုသူ သံယောဇဉ်ရှိခဲ့လို့ အားနာ တာပဲ ခံစားရတယ်တဲ့။ နင့်အကူအညီ လုံးဝမပါဘဲ သူ့ဘဝကိုသူ ကိုယ်ပိုင်လွတ်လပ်မှုနဲ့ ရွေးချယ်မယ်။ . . သူ့ခြေထောက်ပေါ်မှာ သူ ရပ်ပြီး ထူထောင်မယ်တဲ့။ အဲဒီစာအုပ်ကို ငါ့ကိုယ်တိုင် ဖတ်ခဲ့တာ သူ့အံ့ဆွဲထဲမှာ ရှိတယ်”

“ငါ မယုံဘူး ပူစူးမ။ . . သူ ငါ့ကိုချစ်တယ်”

“အရင်ကတော့ ဟုတ်ချင်ဟုတ်မယ်။ . . အခု မဟုတ်တော့ ဘူး”

“ဒါဆို။ . . နင်ပြောသလို ဟိုရောဂါကြောင့် နှစ်ရက်သုံးရက် ထွက်ပြေးပြီး ပြန်လာမယ်ဆိုတာ မဟုတ်ဘူးပေါ့။ . . ”

“ပြန်ကို မလာဘူး။ . . နင်မယုံရင် စောင့်ကြည့်”

သူငိုက်ကျသွားသည်။ အရပ်ကြီးပြတ်ကြီး ရပ်နေသည်။

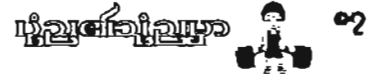
“အားမနာတမ်း ဆက်ပြောရရင်။ . . နင့်ပုံစံမျိုးကြီးကို ဘယ် မိန်းမလှမှ လူကြားထဲမတွဲဘူး ငပြည့်။ နင့်ခြေမတောင် နင်မြင်ရသ လား ငဲ့ကြည့်လိုက်ဦး။ . . ”

သူငဲ့၍ သူ့ခြေထောက်ကို ငဲ့ကြည့်နေပုံက။ . . ရင်နင့်ဖွယ် ကောင်းပါသည်။ ခါးကကိုင်မရသည့်အပြင် ဗိုက်ကခံနေသည်။

“သူ။ . . သူပြောတော့ ငါ့စိတ်ကို ချစ်တာတဲ့”

“အဲလိုပဲ ပြောရတော့မှာပေါ့။ ဒီပြင်စကားမှ မရှိတာ။ . . သူဖြစ်ချင်တာက အဆိုတော်ဟဲ့။ . . ”

‘အဆိုတော် ဖြစ်ချင်တာတဲ့လား’။ . . ဟု တစ်လုံးချင်းရွတ်၍ မျက်ရည်ပေါက်ကြီးတွေ ကျလာသည်။ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ကို ကျလာ

ခြင်းဖြစ်သည်။

“ငါ သူ့နောက်ကို လိုက်သွားမယ်၊ သူပါးစပ်က ငြင်းမှပဲ . .
ငါယုံမယ်”

“ငပြည် ငါ နင့်အကျိုးကို တကယ်လိုလားသူဆိုတာတော့
ယုံပေးပါဟာ . . နော်”

ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်သည်။

မျက်ရည်ပေါက်တွေ ဗိုက်ပေါ်ကျလာလေသည်။

“လမ်းပြန်ပွင့်တာနဲ့ . . ငါ ရန်ကုန်ပြန်မယ်၊ သန္တာရီနေနိုင်တဲ့
လိပ်စာတွေ ငါသိတယ်၊ ငါကြိုပြီး စုံစမ်းပေးထားမယ်၊ သူ မသိစေရ
ပါဘူး၊ ပိုင်မှ . . နင့်ကိုငါ လှမ်းခေါ်လိုက်မယ်၊ နင်ကိုယ်တိုင် . . သူနဲ့
ဆွေးနွေးပါ၊ သူ့ကိုတော့ အကျပ်မကိုင်ပါနဲ့ . . သူ့မှာ လွတ်လပ်စွာ
ရွေးချယ်ခွင့် ရှိတယ်၊ နင်က ပညာတတ်ပီပီ . . အကြီးပီပီ သဘော
ထားကြီးကြောင်း ပြရမယ်၊ ချစ်တဲ့လူဆိုတာ ကိုယ့်ချစ်သူ ပျော်ရွှင်
လွတ်လပ်နေရင် ငါတိဖြစ်နိုင်ရမယ်လေ၊ နင်ဟာ ယောက်ျားကောင်း
တစ်ယောက်ပါ ပုံညရယ် . . ”

သူမကို သူရီဝေစွာ သို့မဟုတ် ကြေကွဲဝမ်းနည်းစွာ စူးစိုက်
ကြည့်နေခဲ့လေသည်။

ထိုညညက ပုံညကို နှစ်သိမ့်ပေးချင်သော သူမ၏ငယ်စိတ်
ရင်းနှင့် သူ့အိမ်မှာပင် အိပ်ဖြစ်သည်။

၂၂ ၂၂ ၂၂ ၂၂

သူ့အိမ်မှာပင် အိပ်ဖြစ်သည်ဆိုလို့ . . ယုံထင်ကြောင်ထင်
ယုန်လားကြောင်လား အထင်မှားမသွားကြပါနှင့် ရိုးရိုးအိပ်တာပါ။
သူ့ကြီးခွင့်ပြုချက်နဲ့ အိပ်တာပါ။ ဘော်ဒီဂတ်အဖြစ် ချိုသဲနှင့်မိခင်ပါ
ပါသည်။ လကြီးထိန်ထိန်သာအောက်တွင် သစ်ခွရိပ်မြုံခြံကြီးသည်
အိမ်ပိပိသသ လှရေးကြွယ်နေ၏။ ခန့်ထည်နေ၏။ မြက်ခင်းနှင့်ပန်း
များနှင့် ပဏာရနေ၏။

မြက်ခင်းပြင်မှာ ခုံတွေစားပွဲတွေ စားစရာတွေချလို့ ကလေး
တွေနှင့် ဉာဏ်စမ်းပဟေဠိ ကစားကြသည်။ ချိုသဲရော မိခင်ပါ . .
ဘောင်းဘောင်းတွေဘာတွေနဲ့ (တော)ခရစ္စမတ် စတိုင်လ်ကျနေကြ
သည်။ သခင်မျိုးဟေ့တို့ဗမာကလည်း ဘယ်သူနှစ်သစ်ကူးကူး လိုက်
တူးသည်။ ပုံညက အသားတွေ ဒိုင်ခံ မီးကင်သည်။ စားသည်။

“တို့က အရမ်းမစားပါဘူး . . သာတူညီမျှပါပဲ၊ ရော့ . .
စစ်သားတစ်ချောင်း . . ဗိုလ်ကြီးတစ်ချောင်း . . ”

“ဒယ်ဒီ . . ဒယ်ဒီ . . နှစ်ချောင်းပြူးကြီး”
ထက်မိုးအောင်က မျက်စိလျှင်သည်။ အကျယ်ကြီး ထအော်သည်။

“မူပြန်ပြင်မယ် . . ဗိုလ်ကြီးနှစ်ချောင်း . . ရော့ . . ရဲဘော်လေးနှစ်ချောင်း . . ဟောသမယ် ဗိုလ်ကြီးနှစ်ချောင်း . . ဗိုလ်ကြီးနှစ်ချောင်း”

“ဟင်! . . ဗိုလ်ကြီးက နှစ်ခါနှစ်ခါ ထပ်နေတယ်ဟေ့”
ကလေးသုံးယောက်စလုံးက ဝိုင်းအော်ခြင်းဖြစ်သည်။

“You Won, I Fail”

ဟေးခနဲ ပြိုင်တူထအော်၍ . . မောင်နှမတွေ လက်ဝါးချင်း မိုးပေါ်ထောင်၍ ခုန်ဆွခုန်ဆွ လုပ်နေပုံလေးတွေ အလွန်ချစ်စရာကောင်းပါသည်။ တကယ်လူဖြစ်လာကြမည့် လူသေးသေးလေးတွေကို သူမွေးထားလိုက်ပုံ၊ ပုံသွင်းထားလိုက်ပုံ . . .

တစ်နည်း . . ကလေးတွေအနာဂတ် လုံခြုံနေလိုက်ပုံ . . နောက်တစ်နည်း . . မိဘမဲ့ကလေးတွေ သူမေတ္တာရိပ်မှာ နွေးထွေးနေလိုက်ပုံတွေပါ။ ခုတည်းက ဒီမိုကရေစီဆိုတာ ဘာ၊ အာဏာရှင်ဆိုတာ ဘာလို့ . . သိနေကြသည်။

လာဘ်စားတာကို ဟာသမှန်း သိနေကြသည်။

သူသွေးထားလိုက်ပုံတွေပါ . . .

“ကဲ . . ဉာဏ်စမ်းပဟေဠိ ကစားမယ်”

သူမကပင် ကလေးတွေ၏အိုင်ကျူကို သိလို၍ စတင်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“သား . . သားတို့ကစားမှာလား . . ဟင်”

“ဒါပေါ့သားရဲ့”

သူဒယ်ဒီကို လှမ်းပြုံးပြသည်။ ဟိုက Dream bed ပေါ်ကနေ သိမ့်ခနဲ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ သားလေးထက်မိုးအောင်က ဘယ်သူမှမမြင်အောင် သူဒယ်ဒီဝတ်တုတ်ကို မျက်လုံးတစ်ဖက် မှိတ်ပြသွားသည်။

“ဒီက တီတီချိုသဲတို့ရော ပါမလား”

“ဟာ သိပ်ပါတာပေါ့”

တဟီဟီလုပ်နေသော တောဂေါ်လီမနှစ်ကောင် ပြိုင်တူထအော်သည်။ အလတ်မလေးက ပင်ဒါရုပ်လေးလိုဝတ်ထား၍ ကွန်ဖူးပင်ဒါ ဇာတ်တစ်ကောင်လို စိမ်းခေါ်ဟန်နှင့် ‘ပြိုင်မှာနော်’တဲ့ ချစ်စရာလေး . . ရဲရဲတင်းတင်းလေး ချဲ့လင့်(စ်)ခေါ်နေပုံလေး။

သူမကသဘောကျစွာ လက်ထောင်၍ . . .

“အေး . . ဟုတ်တယ် နှစ်သင်းပြိုင်မယ်”

သူမ ပုံညှက်လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ခန္ဓာအတ္တဘောကြီးကျအောင် ဗိုက်တာမင်စီခါတ်ပါသော စပျစ်သီးချည်း ထိုင်စားနေသည်။ တစ်ပိဿာကျော်ပြီဖြစ်သည်။

သန်းနေသော ကြေကွဲရိပ်တွေ လှမ်းမြင်ရသည်။

သူရယ်အောင်တော့ လုပ်ဦးမှ . . .

ကာလသမီး ကလေးကြီးနှစ်ယောက်ကလည်း တက်ကြွနေကြပြီ။ ချိုသဲနှင့်မိမိခိုင်က ဧည့်သည်အသင်းထဲက၊ ထက်မိုးအောင်နှင့် ဆွီတီက အိမ်ရှင်အသင်းအဖြစ် ပြိုင်ကြမည်။

“ဘာဂျေးရဲ့”

အသေးဆုံးလေးတက်ဒီက လှမ်းမေးလိုက်ခြင်းပါ။

သူမလည်း တအံ့တဩပင်. . .
 ဟုတ်တယ် ဒါမေးရမယ့်မေးခွန်းပဲ. . ဘာကြေးလဲတဲ့။
 “ဟုတ်လိုက်လေ. . တတ်လိုက်တာဟယ်. . ဒီကလေး”
 ချိုသဲက ကလေးခါးလေးကို သွားကလိသည်။
 သားငယ်လေး တက်ဒီက ခပ်တည်တည် မရယ်ဘဲကြည့်နေ
 သည်။ သူများတွေဝိုင်းရယ်လည်း သူက လိုက်မရယ်. . .
 ဟိုကလည်း မရယ်လေ အားရအောင် ကလိသည်။
 တက်ဒီက ခပ်ဖြိုးဖြိုးကြီးလုပ်ပြီး ငြိမ်ခံနေသည်။
 “ဟဲ့. . နင်မယားဘူးလား. . ကလီ. . ကလီ”
 “အယားတောင်ကြေတေး”
 မိခင်က ကပ်နေသမို့ ကြားသည်။ ဝါးခနဲ ထရယ်ပြီး. . .
 “ကဲ. . . တက်ဒီလေးက မယားသေးဘူးတဲ့ဟေ့၊ ချိုသဲမ
 ဘောင်းဘီချွတ်မယ်. . ဆွဲဆွဲ. . ချွတ်စမ်း. . ”
 တက်ဒီက မြက်ခင်းပေါ်ပတ်ပြေးသည်။
 “မိရင်. . လိုက်”
 ပထမ ကုမ္ပဏီရီနစ်ယောက် နောက်သလိုလိုနှင့် ကလေးကို
 လိုက်ဖမ်းသည်။ ဖမ်းမရ။ နောက်. . တကယ်ဖမ်းတော့လည်း မမိ။
 မမိ၍ အားတွေပိုထည့်. . တကယ်တကယ်လိုက်ဖမ်းတော့မှ မိလား
 ဆိုတော့. . မမိ။ အင်္ကျီပွပွလေးကိုပင် မထိ။
 ချွေးပြိုက်ပျိုက်နှင့် နဖူးချင်း (အချင်းချင်း) သုံးခါတိုက်၍
 နှစ်ကောင်လုံး အလဲလဲအပြုပြုဖြင့် မြက်ခင်းလူးကာ မြက်စမြက်န
 တွေနှင့် ပေပွစုတ်ပြတ်နေပေပြီ။ မောဟိုက်သွားကြပြီး လက်လျှော့
 လိုက်ပြီဖြစ်သည်။

“တားနိုင်တယ်နော်”
 ဟုပြောရင်း တက်ဒီလေးက အပြုံးမပျက်ဖျော်ရည်တွေ လာ
 ပို့သည်။
 “ကဲ. . အိုးမည်းတို့ကြေးတဲ့”
 အိမ်ရှင်အသင်းက စိမ်ခေါ်ပါတယ်။
 “သဘောတူတယ်၊ စမယ်. . . အသင်းအုပ်ချုပ်သူ လိုနေ
 တယ်၊ မင်းတို့ ဒယ်ဒီကိုခေါ်လိုက်”
 ပြိုင်တူသူတို့ ဒယ်ဒီကို လက်မလှမ်းထောင်ပြကြသည်။
 ဟိုက မထောင်၍မရတော့ပြီ။ သူတို့ဒယ်ဒီကို သူတို့လှမ်း
 ခေါ်ပုံပါ။
 အိပ်ပဲ. . အိပ်ပဲနှင့် Dream bed ပါဆွဲလာ၍ ဝိုင်းနားလာထိုင်
 သည်။
 စပျစ်သီးမှည့်ကုန်၍ စပျစ်သီးခြောက်သာ ဆက်စားနေရရှာ
 သည်။ ပုံးလိုက်။
 ပြင်ရမှာ အဲဒါတွေပဲဟူ၍. . စိတ်နှင့်လှမ်းပြင်လိုက်မိ. . .
 “ကဲ. . နှစ်သင်းခွဲရပ်မယ်”
 ချိုသဲနှင့်မိခင်ကတစ်ဖက် ထက်မိုးအောင် ဆွိတီက တစ်ဖက်
 သူမတို့ရှေ့မှာ ရပ်ကြသည်။
 အသေးဆုံးလေးက. . .
 “နေဦး အထုပြိုင်ပွဲမှာ သားကမပါဘူး၊ အထုနပြိုင်ပွဲမှာ
 တားနိုင်ထားတယ် လောင်းကျေးရတေးဘူး”
 သူမပင် ဒိုင်မို့ တရားသူကြီးဝင်လုပ်ရသည်။
 “ဟုတ်တယ်. . ဟုတ်တယ်. . သားလေး လောင်းကြေးခွင့်

မယ်၊ ကဲ . . သားကို နှစ်ယောက်လုံး လာနမ်းလိုက်ကြ . . ”

“ဒီလိုလား . . နမ်းပါမယ် . . နမ်းပါမယ်”

ချိုသဲက တက်ဒီကိုပြေးဖက်၍ . . မိခင်က ဖင်ကို နှာခေါင်း နှင့်ပြေးနမ်းသည်။

“အွန်း . . ဒီကလေးလေး . . အီး . . အီးပေါက်ထားတယ် ကြည့်စမ်း”

နှာခေါင်းပိတ်၍ ယပ်ခတ်ဟန်လုပ်ရင်း မြက်ခင်းပေါ် ဖင် ထိုင်ချလိုက်သည်။

ချိုသဲက တဟားဟား . . အော်ရယ်ပြီး ဖင်ဘက်ဆွဲလှည့်၍ နမ်းပြန်သည်။

“အီး . . ဟုတ်တယ်ဟဲ့ နံစော်နေတာပဲ၊ တက်ဒီလေး ပြေးရ လွန်းလို့ အီးထွက်နေပြီဟေ့ . . ”

“အီးမှုတ်ဘူး . . . အီးမှုတ်ဘူး”

တက်ဒီလေး ရှက်ပြီး ဘူးခံငြင်းနေသည်။

သူမလည်း အနားသွားပြီး (ဖင်လှန်လိုက်ပြီး) ကြည့်လိုက် တော့ . . .

“ဟင် . . . အီးအီးတွေ ဘောင်းဘီထဲမှာ . . ၊ ရော့ နှုံးတဲ့လူ တွေ သားသားကို သန့်စင်ခန်းပို့ပေး”

“ဝေး . . ဟုတ်တယ် . . ဟုတ်တယ် . . ”

ချိုသဲကမ ပြေးကြသည်။ တက်ဒီက ခြေဆန့်ငင်ဆန့်ငင်နှင့် တဟဲဟဲအော်ရင်း လေထဲပါသွားသည်။

သန့်စင်ခန်းထဲက တက်ဒီ၏ အော်ရယ်သံနှင့် တကူးတူးချို သံ ရော၍ထွက်လာသည်။

“ယားတယ်ဂျ ဒက်ဒီဆူလိုက်မယ်ဂျ၊ ယားတယ်ဂျ ဒက်ဒီရေ ဒီမှာ ဂျွတ်(ဇွတ်)ပဲ”

ပုံညသဘောကျ၍ မျက်နှာဝှက်ရယ်နေသည်။ Dream bed ပေါ် အတ္တဘောခန္ဓာကြီးက တသိမ့်သိမ့်တုန်နေသည်။

“ကဲ . . အိမ်ရှင်အသင်းနဲ့ဧည့်သည် နှစ်သင်းမှာ . . ဧည့် သည်အသင်းကို ပဟေဠိမေးခွန်း စမေးမယ်နော်”

တက်ဒီနှင့်ဆော့လာသော တော်ဂေါ်လီမတွေ့ အဟီးရပ် သွားသည်။

“ကလေးလေးရှက်ပြီး မျက်နှာရဲနေတယ်” . . . နှင့် ဟီနေ ခြင်းဖြစ်သည်။

ဟိုကောင်မတွေ ရေချိုးခနဲထဲ ငါးသားကို ဘာတွေသွားလုပ် ကြလဲ မသိဘူး။ အပျိုကြီးမနှစ်ကောင်ကို အဲ့လို မျက်ထောင့်မျိုးနှင့် ပုံညက တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။

နင်က ဘာရယ်နေတာလဲဟဲ့ နောက်ထပ်အကြည့်က သူမ ဆီ . . သူမကလည်း ရယ်ကိုရယ်နေမိသည်လေ။

“ဟဲ့ . . ပူစူးမ မေးခွန်းမေး”

“အဟမ်း . . မေးခွန်းမေးမယ်၊ ဧည့်သည် မမတို့နားထောင် ပါ၊ တစ်ခါမေးတိုင်း အဖြေတစ်မျိုးဖြစ်နေရတာ ဘာမေးခွန်းလဲ” နောက်တစ်ခါထပ်ရွတ်ပြရသည်။

ချိုသဲကလည်း လိုက်ရွတ်ရင်းစဉ်းစားသည်။

“စဉ်းစားပါ အချိန်ကန့်သတ်မထားဘူး၊ မဖြေနိုင်ရင် အိမ် ချွင်က ဖြေနိုင်တယ်၊ ဧည့်သည်ရမယ့်အမှတ် အိမ်ရှင်မှန်ရင် အိမ်ရှင် သူသွားပါလိမ့်မယ်၊ ကဲ . . . တစ်ခါမေးတိုင်း အဖြေတစ်မျိုးဖြစ်နေ

တာ ဘာလဲ”

သူများကို စဉ်းစားဖို့ ပဟေဠိမေးရင်း... ကိုယ်ပဟေဠိ
ကိုယ့်ဟာကိုယ် အဖြေလည်းညှိနေမိ၊ ကလေးတွေက မချီမချင်နှင့်
ကြည့်နေ၏။

“ကဲ... မမိခိုင် အဖြေရပြီလား”

“ဟိုစကား ရှိတယ်မဟုတ်လား ဆရာမ၊ မြစ်တစ်စင်းထဲကို
နှစ်ခါပြန် ရေချိုးလို့မရနိုင်ဘူးဆိုတာလေ”

“အင်း... ရှိပါတယ်ရှင်၊ တစ်ခါမေးအဖြေတစ်မျိုးနဲ့ ဘယ်လို
သက်ဆိုင်ပါသလဲ”

“စပ်ကြည့်တာပါ၊ မြစ်ကြီးကို လက်ညှိုးထိုးပြီး ရေတွေ့လား
ဆိုတဲ့အမေးပါ”

“ဟင်း... ဟင်း... နီးစပ်ပါတယ်ရှင် မမှန်ပါဘူး”

“ဟယ်... သွားပဟဲ့”

“ကဲ အိမ်ရှင်အသင်းဖြေမလား”

“ဖြေမယ်”

ဆိုတီက လက်ထောင်သည်။ သူ့ဒယ်ဒီကို လှမ်းကြည့်ပြီး
မျက်စိတစ်ဖက် မှိတ်ပြလိုက်သေးသည်။

“အာယူဆလီးဝီး... အာယူဆလီးဝီး... ဘရာသာဂျွန်”

ကလေးသုံးယောက်စလုံး အိုင်တင်နှင့်ဆိုပြပြီး... ဒင်းဒေါင်
ဘယ်... ဒင်းဒေါင်ဘယ်နှင့် ချစ်စဖွယ်အဆုံးသတ်သွားသည်။

ဘိုလိုအော်ကြ၏။

“What is the time now?”

“အခု ဘယ်အချိန်ရှိပြီလဲ မေးခွန်းပါ၊ မှန်ပါတယ်ရှင်”

“အိုးမည်းတစ်တို့စီ... တို့မယ်”

ထင်းမီးနှင့်တည်သော ရေနွေးအိုးကြီးကို အိုးမည်းအလူးလူး
နှင့်သယ်ထုတ်ထားခဲ့သည်လေ။ နဖူးတွင် အမည်းတစ်မှတ်စီ အတို့ခံ
လိုက်ရ၏။ ဝိုင်းရယ်တော့ အိုးမည်းကြားက ချစ်စရာလေးရယ်ပြ
ကြသည်။

“ကဲ... အိမ်ရှင်အသင်းကို မေးမယ့်အလှည့်ပါရှင်”

လက်ပိုက်၍ ဂရုတစိုက် နားထောင်နေကြသည်။

“မေးပြီနော်... သွေးတော့သွေးပဲ... ဒါပေမယ့် အနီရောင်
မှုတ်ဘူးတဲ့ ဘာသွေးလဲ”

အလေးထားခံရသော ပြိုင်ပွဲဝင်ကြီးတွေ ဂိုက်စပေါက်နှင့်
ကလေးတွေ ငြိမ်စဉ်းစားနေသည်။ မဖြေနိုင်လျှင် (တစ်မှတ်) ခြစ်ရ
အောင်ဖြေဆိုမည့် တောဂေါ်လီမနှစ်ကောင်သာ ရွစ်ရွစ် သဖန်းငါးလို
တွတ်ထိုးနေကြသည်။

“သွေးတော့သွေးပဲ အနီရောင်မှုတ်ဘူးတဲ့၊ အနာထဲကထွက်
လာတဲ့ ပြည်ပုပ်တွေကို ပြောတာမိခိုင်ရဲ့”

“နေဦးဟဲ့... တို့အလှည့်မှုတ်ဘူး သူတို့ကြားသွားဦးမယ်”

“ဟဲ... အမေ့နို့လည်း ဖြစ်နိုင်တယ်”

“တိုးတိုး... ဆို”

“ကိုထက်တို့ ဆိုတီတို့ မဖြေနိုင်ရင် ဧည့်သည်အသင်းက
ဖြေဖို့အဆင့်သင့် ဖြစ်နေပုံရပါတယ်ရှင်”

ကိုထက်က လက်ထောင်သည်။

“ဖြေမယ်”

“ဖြေပါ”

“မီးသွေး”

“ဟယ်တော့. . ဟုတ်ပါရဲ့”

“အယ်”

“မှန်ပါတယ်ရှင်”

သူတို့အဖေပါ ကလေးတွေနှင့်အတူ လက်မထောင်ကာ. .
သားငယ်လေးနှင့် လက်ဝါးရိုက်၍ အောင်ပွဲခံသည်။ အိုးမည်းအတို့
မခံရသော မျက်နှာလေးတွေက ပြောင်ပြင်၏။

“ကဲ ဧည့်သည်အသင်းကို မေးအလှည့်ပါရှင်၊ နားထောင်
ပါ လွယ်လွယ်လေးပါ။ (၂၅)ထဲက (၅)ကိုဘယ်နှကြိမ် နုတ်နိုင်ပါ
သလဲ”

“ငါးကြိမ်နုတ်လို့ရပါတယ်”

“မှားပါတယ်”

“အွန်. . . နုတ်ကြည့်လေ ငါးကြိမ်နုတ်ရင် သူညပဲကျန်တာ
လေ”

သူမရယ်မော၍. . .

“တစ်ကြိမ်ပဲ နုတ်လို့ရပါတယ်၊ (၂၅)ထဲက (၅)ကို နုတ်ပြီးရင်
(၂၀)ဖြစ်သွားပြီလေ. . . (၂၀)ထဲက ထပ်နုတ်ဖို့ မပြောထားဘူးလေ၊
(၂၅)ထဲက နုတ်ခိုင်းတာပါရှင်”

“ဒိုင်ပညာပြတယ် ဘက်လိုက်တယ်ဟေ့”

“ဟုတ်တယ်. . သူ့လူကိုယ့်ဘက်သားဟေ့၊ ကလေးအဖေ
က မျက်နှာကြီးလို့. . . မျက်နှာကြီးရာ ဟင်းဖတ်ပါသွားတာဟေ့”

ပုံညက ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်နေသည်။ တောဂေါ်လီမ
နှစ်ကောင်က မျက်စောင်းလှမ်းထိုးသည်။ ငယ်ပေါင်းမှန်လည်း အိ

နေခဲ့ပြီးကို. . . ။

“ကဲ. . . ခုတစ်ခါ အိမ်ရှင်ကိုမေးမယ့်အလှည့်”

“ဝီအာရယ်ဒီ”

“ကိန်းသုံးလုံးကို ပေါင်းပေါင်း မြှောက်မြှောက်. . အဖြေရ
လဒ်က တစ်ခုတည်းဖြစ်နေတဲ့ ကိန်းသုံးလုံး”

“အယ်. . .”

ခဏကြာအောင် ဦးနှောက်ထဲ လက်လှမ်းမှီသမျှ. . ကိန်း
ဂဏန်းတွေ ပြောင်းဆန်သွားကြသည်။ အဖြေသိနေသော မေးခွန်း
မေးသူ သူမ(ဒိုင်)တစ်ဦးသာ ခေါင်းအေးရသည်။ ထင်သည်။

ဧည့်သည်အသင်းက. . .

ဂဏန်းမျိုးစုံကို ပေါင်းကြည့်ကြ. . မြှောက်ကြည့်ကြသည်။
ချိုသဲက ကြောင်တောင်တောင်နှင့် တစ်အလီကို ရွတ်နေ
သည်။

“တစ်တလီ တစ်. . တစ်နှစ်လီ နှစ်. . အဲ”

“သုံးလေးလီ ဆယ့်နှစ်. . သုံးငါးလီ ဆယ့်ငါး. .”

မိခိုင်က သူရနေသေးသော သုံးအလီကို ရွတ်နေသည်။

ချိုသဲက ဖျတ်ခနဲ ပခုံးရိုက်၍ မိခိုင်ကိုလှမ်းမေးသည်။

“ဟဲ့. . မိခိုင် လေးသုံးလီ ဘယ်လောက်လဲဟဲ့”

“လေးသုံးလီ. . လေးသုံးလီ. . အဲ. . ငါလည်း သုံးအလီထိ

ပဲ ကျက်ခဲ့တာဟဲ့. . မသိဘူး”

နှစ်ကောင်ပြောဆိုနေပုံကို ပုံညက. . မုန့်သီးအောင်သေ
သည်။ သုံးလေးလီ ဆယ့်နှစ်ကို သိပြီး လေးသုံးလီကို မသိဟုဆို၍ပင်။

“ပြန်ပြောမယ်နော်၊ ကိန်းသုံးလုံးကို ပေါင်းပေါင်း မြှောက်

မြောက် အဖြေရလဒ်က အတူတူပဲ... အဲဒီကိန်းသုံးလုံး”

ဖြေရမည့် အိမ်ရှင်အသင်းသားနှစ်ယောက်က အေးဆေးသော မျက်နှာတည်တည်ကလေးတွေနှင့် မေးရှေ့ပစ်၍ လက်ပိုက်နေသည်။

သူတို့၏ဒယ်ဒီက သိရင်ဖြေလိုက်ဟု... နှစ်ထပ်မေးကြီး ဆတ်ခနဲ တုံ့ပြန်လိုက်မှ... .

“တစ်... နှစ်... သုံး”

ဟု လက်ကလေးတွေ ချိုးထောင်ပြ၍ ထအော်ကြသည်။

နည်းသည်အသင်းသားတွေက ပေါင်းကြည့်သည်။

$၁ + ၂ + ၃ = ၆$...

မြောက်ကြည့်သည်။

$၁ \times ၂ \times ၃ = ၆$... ဖြစ်နေသည်။

“တော်လိုက်တာဟယ်”

မျက်နှာက အိုးမည်းမေ့ပြီး ပြေးဖက်နမ်းမိကြသည်။

ကလေးတွေက တွန်းထိုးရုန်းကန် ရယ်မောရင်း လက်ကာရင်း အိုးမည်းရာတွေ မျက်နှာမှာ လိုက်ဖွပ်သည်။

အလွန်ရယ်ရသောရုပ်တွေ ထွက်လာသည်။ ချိုသဲ မျက်နှာဖြူဖြူက သွားနှင့်မျက်လုံးသာ ပေါ်တော့သည်။

မခိုင်က တရုတ်သရဲမ တစ်ခြမ်းဖြစ်သွားသည်။ အားလုံး အူနှိပ်ရယ်ကြသည်။ တောဂေါ်လီနှစ်ကောင် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လက်ညှိုးတထိုးထိုး ရယ်နေပုံကိုက ရယ်ရသည်။ တက်ဒီလေးက ကုန်းနေသော သူတို့ဖင်တွေကို ပုတ်ပြေးသည်။

သူတို့တင်ပါးတွေကို ကလေးနှစ်ကောင်က လက်ညှိုးထိုးပြီး

ရယ်ကြမှ ဖင်ကိုနဲ့နဲ့ကော့၍ လည်ပြန်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

အိုးမည်းကွက် လက်ငါးချောင်းရာ... .

“ခွေးကလေး သေပရော”

ပြိုင်တူအော်၍ ထိုးလိုက်ကြသည်။

ကလေးများ၏ အပြစ်ကင်းစင်သည့် ရယ်သံများကို... .

နောက်ခံတီးလုံးထား၍ ကပြအသုံးတော်ခံနေသည်။

ပျော်ရွှင်ဖွယ် အိုးမည်းသုတ်ပွဲတော်လေးကို... လမင်းသည် ပြုံးပြီးပြီးကြီး ကြည့်နေ၏။ ဖြူစင်သော... ကလေးငယ်လေးတွေ၏ ရင်ထဲဝင်ပူးပြီး ကြည်နူးရာမှ အူမြူးလာသည်ထင်သည်။

(လ... အလုံးလိုက် နည်းနည်းတောင် နိမ့်ဆင်းလာသလားလို့...)

လရောင်သည် ပို၍ဖြာဆင်းလာ၏။

ပို၍... ပို၍ဖြာဆင်းလာ၏။

လမင်းသည်အသေးစိတ်လှမ်းမြင်နေရသည်။

လမင်းသည် တဟားဟား အော်ဟစ်ရယ်သည် ထင်သည်။

ဂုဏ်ပြုသည် ထင်သည်။ ပိုနိမ့်လာ၏။ ပို၍... ဖြာဆင်း ပြာလင်းလာ၏။ ကလေးတေးကို ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် နားထောင်နေသော ပုရစ်ရင်ကွလေး မြက်ဖျာပေါ်မှာ ခွရွနားရင်း... ဟော... ကလေးတေးကို ခည်းလိုက်နေသည်။ ထိုခဏ၌ နောက်ဖေးဘက်မှ အော်သံဟစ်သံ ရယ်သံဟီးသံတွေ ညံ့ထွက်လာ၏။

“ငါ့သားတော့ ရေတိမ်နစ်ပြန်ပါပြီ”

ပုံညက ဤသို့တွေးနေမည် ထင်သည်။

Dream bed ပေါ်က မထသေးသည့် ပုံညက... ပုံညကြီး

ထိုင်နေသည်။

သူမ အနားမှာ လာရပ်သည်ကိုသိ၏။ လှည့်မကြည့်. . .

“နင်အောင်မြင်ပါတယ် ပုံညရယ်”

“ဘာအောင်မြင်တာလဲ”

“ကလေးတွေကို ပြုစုပျိုးထောင်တဲ့နေရာမှာလေ”

“နင်လည်းအောင်မြင်ပါတယ် ပူစူးမ”

“ဘာအောင်မြင်တာလဲ”

“ငါ့ကို ရယ်အောင်လုပ်မယ်ဆိုတဲ့ အကြံအစည်”

ရယ်၍ သူ့ဘေးဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“နင့်ကို ဒီထက်အောင်မြင်စေချင်တယ် ပုံညရယ်”

“ငါ သိပ်လောဘမကြီးဘူး”

“နင် လိုချင်နေတာတွေ မရသေးဘူးလေ၊ ရအောင်ယူနိုင်လျက်သားနဲ့. . နင်ဟာ ငါ့ ငယ်မီးရိုး ယောက်ျားကောင်းဖြစ်ရဲ့သားနဲ့. . .”

စူးခနဲစိုက်ကြည့်လာသည်။ ထိသွားပုံရသည်။

ဘယ်ကိုထိသည်မသိ။

“ဝွေးဂျီ. . ခွေးဂျီ. . ဟုတ်တယ်. . သားသားဝွေးဂျီ”

အိမ်နောက်ဘက်က အော်သံထွက်လာသည်။

ခွဲခနဲ သူမရယ်မိသည်။

“ဘာရယ်တာလဲ နင်က”

“နင့်သားတက်ဒီက အတတ်လွန်နေလို့၊ နင်သင်ထားတာလား. . .”

“ကြံ့ကြံ့ဖန်ဖန်ဟာ. . ပီဇာ. . ဟာ. . ဇာ. . ဇာ. . သေသွားတဲ့

သူ့အဖေက မယားရှစ်ယောက် တရားဝင်ယူထားတာဟဲ့၊ တရားမဝင်တွေက လမ်းတွေရင် နာမည်မေ့ပြီး မှားမှားခေါ်မိတဲ့အထိပဲ၊ အဲ. . နွားနို့သွားသောက်ရအောင် မီးဖိုထဲမှာ. . .”

“နင် ဆာပဲဆာလွန်းတယ်ဟယ်၊ နင်နဲ့နေတာ အဲဒါပဲ. . . ဆာတာကိုတောင့်မခံနိုင်တာ”

တပည့်ကြောက်သော ဆရာမတစ်ယောက်၏ ငေါက်သံပါနေ၏။

“ဆာလို့ပါဟာ. . ငါက စားချင်တာထက် ဝိုက်ထဲက ပိုးမှူးရှစ်ဆယ် ငတ်နေတာကို. . .”

“တော်စမ်း. . နင် ခွဲနဲ့ပြုပြင်ရင်ရတယ်၊ မိန်းမတိုင်းကြိုက်တဲ့ ယောက်ျားပီသတဲ့ ခန္ဓာကိုယ် နင်ပြန်ရစေရမယ်. . . ငါ အစွမ်းကုန် ကူညီမယ်၊ ငါ့မှာ နောက်ခံအင်အားတွေရှိတယ်. . နင်ပြင်မလား”

“ရုပ်ဆိုတာ. . ပျက်နေတဲ့ အကောင်အထည်ကြီးပါဟာ၊ ပြီးတော့. . .”

“တိတ်စမ်း. . ငါ့ကို ရေခင်းလာပြမနေနဲ့၊ နင့်သတို့သမီး နင့်ဆီပြန်ပြေးလာနိုင်တဲ့. . နင်ရုပ်နဲ့ နင့်ခန္ဓာကိုယ်. . နင်မလိုချင်ဘူးလား၊ ယောက်ျားပီပီသသ ချပ်ချပ်ရပ်ရပ်. . ဖွင့်ဖွင့် ထွားထွား၊ ဇလိမ်နဲ့. . အပ်! . . ချလောင်းနဲ့. . ရရင် နင်အခုလိုချင်တယ်. . လိုကိုလိုချင်တယ်. . . ဝန်ခံ. . .”

ငြိမ်သက်၍ နားထောင်နေသည်။

ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ငြိမ်နေပြန်သည်။

ပြီးမှ. . .

“အေး. . ရရင်လိုချင်တယ်”

“ငါကူညီမယ်ဆိုတာက တန်ခိုးရှင်မဟုတ်တော့. . အပ်!. . ဆွလောင်းနဲ့တော့ မရဘူး၊ နင်ရဲ့ စိတ်ရောကိုယ်ပါ ခန္ဓာပြောင်းချင် စိတ်ပဲ အဓိက. . .”

“ငါ ဘာကိုစလုပ်ရမလဲ”

ဆာလောင်တဲ့ဒဏ်ကို. . နင် အရင်ဆုံး ကြုံကြုံခံနိုင်ရမယ်၊ နင့်ကို စစ်ဆေးစမ်းသပ်ပြီး လိုအပ်တဲ့ကယ်လိုရီပဲ စားရမယ်၊ တွက်ချက်ပြီး ကျွေးတာကိုပဲ စားရမယ်”

“ဘယ်လောက်ကြာမှာလဲဟင်”

“နင်အပေါ်ပဲ မူတည်တယ်၊ နင်ဟာ ငါတို့ Fitness foundation က အကြံပေးတွေ၊ ဆရာဝန်တွေရဲ့ သတ်မှတ်စည်းကမ်းနဲ့ နင်ရဲ့ကြိုးစားအားထုတ်မှုအပေါ်မှာ မူတည်တယ်၊ ခြောက်လ. . တစ်နှစ်တော့ ကြာချင်ကြာမယ်”

“အင်း. . နည်းတဲ့အချိန်လားဟာ၊ ငါ လူ့ဘဝကနေ ပြိတ္တာဘဝကို ဆင်းရဲမှက ရက်ပိုင်းလေးမှ မဟုတ်တာကြီး. . .”

“အေး. . အခုကိုနင်က အတ္တဘောပြိတ္တာကြီး ဖြစ်နေတာလေ၊ အဲ့ဒီဘဝကကျွတ်အောင် ငါကချွတ်မယ်၊ နင်စိတ်အားထုတ်သန်ရင် လူ့ဘဝကို အပြည့်အဝပြန်ရမယ်. . နင်စဉ်းစား”

အတော်ကြာအောင် ငြိမ်သက်နေသည်။ ပြီးမှ. . .

“လှလှ ပြန်လာမှာပါ၊ ဒီပုံစံအတိုင်းပဲ ကြိုမယ်ဟာ၊ မိန့်တစ်ယောက်ရအောင် အစာငတ်ခံတာတို့၊ အလှပြင်တာတို့ လုပ်ရတယ်ဆိုကတည်းက ယောက်ျားသိက္ခာကျနေပြီ”

“ဒါ အလှပြင်တာမဟုတ်ဘူးပြေည့်. . ဘဝပြင်တာဟဲ့၊ နင်ထက်ဆိုးတဲ့ ဟော်လန်က ဝက်ပစ်. . စူပါပစ်ဆိုတဲ့. . ဒေပီရဲ့အေး”

ပါမလာလို့. . နင့်ကိုပြချင်တယ်၊ ပေါင်(၄၀၀). . အဲဒါ. . ငါ့ဆရာမောင်ဒေးရှင်းက ပြင်ပေးတာ၊ အခု ဆရာပါ မြန်မာပြည်လာတော့မှာ နင့်အတွက် တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ အခွင့်အရေးပဲ၊ ဘဝပြောင်းမှာနော် လုံးဝအကောင်းဘက်ကိုပြောင်းတာ”

ငြိမ်၍ စဉ်းစားနေပြန်ပါသည်။

မုန့်ပုံးတစ်ခု လှမ်းယူ၍ ခလောက်ကြည့်သည်။ အသံကြား၍ အဖုံးဖွင့်သည်။ နှိုက်သည်။ ကွတ်ကီးအကျိုးလေး ပါလာသည်။ အငမ်းမရ ပါးစပ်ဟပြီး ပစ်ထည့်မလို့ လုပ်ပြီးခါမှ သူမကိုလှည့်ကြည့်သည်။ လက်ထဲကမုန့်ကို လွှတ်ချလိုက်သည်။

သူမ ဒိတ်ခနဲ ဝမ်းသာသွားသည်။ သူမစကား အောင်မြင်ပြီထင်သည်။ သည်ကောင်ကြီးနှင့် သူမ၏ Fitness foundation ဖွင့်လိုက်ရလျှင်. . အင်း. . အာစရိလည်း ရှားပါးပေရှင်နဲ့ရလို့ ဝမ်းသာလိုက်မည်ဖြစ်ခြင်း။ အောင်မြင်သူ၏အပြုံးကို သူမ စပြုံးလိုက်စဉ်တွင် ပင်. . ပြောလာသောစကားက ကြည့်ဦး. . .

“ငါ သန္တာလှလေးနဲ့ တိုင်ပင်ပါဦးမယ်ဟယ်. . နင်ပြောတော့ နှစ်ရက်သုံးရက်ဆို. . ဒီအတိုင်းပဲ ငါစောင့်ပါမယ်ဟာ၊ နင်ကူညီချင်တာ ငါသိပါတယ်. . နင်ဆေးရုံနာမည်ကြီးဖို့. .”

“အောင်မာ!. . နင့်ကိုငါက စေတနာနဲ့ အခွင့်အရေး လာပေးတာဟဲ့၊ နင့်လိုလူမျိုး မြန်မာပြည်ခရီးနီ အသိုင်းအဝိုင်းမှာ အပ်နဲ့ ထိုးဖောက်သတ်လို့တောင် မကုန်ဘူး၊ ရေကလည်း လျှံသေး”

“ဟေ့. . ဟေ့. . ပူစူးမ အညှီအဟောက်တွေ ပါမလာနဲ့ တော်တော်. .”

ထိုစဉ်အောက်ထပ် သားအိပ်ခန်းဆီက အော်သံတွေထွက်လာပြန်သည်။ မွေ့ရာပေါ် ဝုန်းခိုင်းကြနေသော အသံဗလံတွေ ထွက်လာသည်။

မီးလင်းနေ၍ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ မှန်ပြုတင်းအောက်ခြေမှာ ခေါင်းလေးနှစ်လုံး၊ ကိုထက်နှင့်ဆွီတီ အပြင်ကနေ သူတို့မောင်လေးကို ကာကွယ်နေပုံရသည်။ နဖူးချင်းတိုက်အောင်ပင် တခွီးခွီးရယ်နေကြသည်။

“အထဲမှာ ဘာတွေ့လို့ ဒီမောင်နှမ ဒီလောက်ရယ်နေတာလဲ မသိဘူး ငါ့သားလေးတွေ ရေတိမ်နစ်နေပြီထင်ပါရဲ့၊ လာ... သွားကယ်မယ်”

“နေပါစေဟယ် သူတို့ပျော်နေကြတဲ့ဟာကို...”

“နင်မသိပါဘူးဟာ ဟိုအပျိုသိုးမနှစ်ကောင်အကြောင်းက ငါ့သိတယ်”

ကုန်းရုန်းထ၍ အိမ်မတ်ခါးဆီပြေးလေသည်။

“လာပါဟဲ့ ပူစူးမရဲ့”

အော်၍... အိပ်အိပ်နဲ့ အိမ်ထဲဝင်သွားသည်။ သူမက နောက်က ခပ်အေးအေးပင် ဧည့်ခန်းထဲဝင်ခဲ့သည်။ အိပ်ခန်းအတွင်း အပြင် ဘာပြဿနာတွေ ပြောဆိုနေကြသည်မသိ။ ဧည့်ခန်းက... စာအုပ်စင်ရှေ့ ရောက်လာသည်။

အိုး... ဟိုး... ဒါကြောင့်ကိုး...။

ဉာဏ်စမ်းစာအုပ်တွေ အထပ်လိုက် စီထားပါလား။

ဒါကြောင့် ကလေးတွေ တော်နေကြတာကိုး... ပုည နင် စာအုပ်ချစ်တတ်အောင် ကျင့်ပေးထားတာပဲ။ သူမ လှမ်း၍ ကျော့

တင်လိုက်သည်။

လမင်းကြီးသည် အိမ်ခေါင်းမိုးတည့်တည့်ပေါ်ရောက်လာ၏။ အတတ်နိုင်ဆုံးလည်း နိမ့်ဆင်းထားပြီဖြစ်၏။

ကလေးများပျော်ရွှင်နေသော ကမ္ဘာကြီးနှင့် အိမ်ထဲက ချမ်းမြေ့ဖွယ်မိသားစုလေးကို ထွင်းဖောက်ကြည့်နေ၏။ ကြည်နူးနေ၏။

“ဒယ်ဒီဖေဖေရေ... ဟောဒမှာ တားတားကို”

လမင်းကြီးမြူးလာ၏။ အူ...။

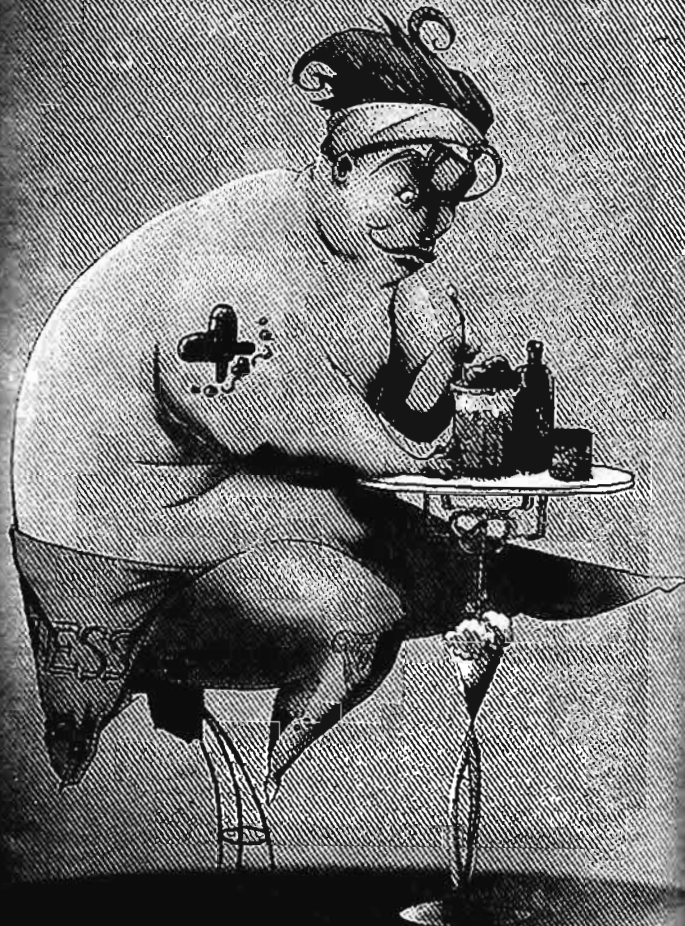

ဤသို့ဖြစ်...

ရက်ပေါင်းတစ်ရာကျော်

ကြာသောအခါ...

(ပုံညကတော့ (၁၁၃)ရက်ဟု ပြောသည်)

အခန်း (၈)

“အိန္ဒိယသံသရာကုမ္ပဏီပဲ... သန္တာလှက ဇူးသန္တာလို့ နာမည်ပြောင်းထားတယ်၊ ဆန်ခါတင် ဆယ်ယောက်ထဲမှာ ပါသွားလို့ ဒီမှာပဲ စခန်းသွင်း လေ့ကျင့်နေတယ်၊ အချိန်ဇယားကတော့ ငါ့စမ်းတုန်းပဲ... ဟဲ့... ဟဲ့... ငပြည့်... အဲ... ပုံည နင်ဘာလုပ်မလို့လဲ နေဦးလေ”

“ကလစ်!... ရိုက်!...”

“ငါအရမ်း တွေ့ချင်နေပြီ၊ ငါရအောင် တက်လွှေမယ်...”

နှင့် ဆေးခန်းသွားရဦးမှာဆို ပြန်နှင့်၊ ငါ့အိပ်တွေပါ နှင့်အိမ်ယူသွား
နှင့်ကွန်ဒိုကို ငါသိတယ်၊ ဖုန်းလည်း ဆက်လို့ရနေပြီပဲ ငါ့ကိုမတားနဲ့”

ပြောပြောဆိုဆို ကုမ္ပဏီဆိုင်းဘုတ်ရှိရာ လေးထပ်သို့ မော့
ကြည့်၍ အဝင်လှေကားပေါက်ဆီ လိမ့်၍ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်
သွားလေသည်။ ဟင်းခနဲ . . သူမသက်ပြင်းချ၍ ကားပါကင် ရှာရ
တော့သည်။ ဂမူးရှူးထိုးတွေ လျှောက်လုပ်နေမှဖြင့် . . .

သည်အချိန်က ရုံးချိန်ဖြစ်သည်။ ကားရပ်ရန်နေရာက ခက်
သည်။ ကားဂိတ်မှ သူ့ကိုသွားကြိုလာပြီး . . ဆေးခန်းခဏဝင်မည်။
ဣတိချိန်ခွဲမည်။ အိမ်မှာတည်းရန်ပင် စီစဉ်ထားသည်။ သူ့ရောကိုယ်
ပါ နိုင်ငံခြားတွင် နေခဲ့ကြသူများမို့ တစ်အိမ်တည်း သူ့အခန်းသူ့နေ
ကိုယ့်အခန်းကိုယ်နေ။ ကမ္ဘာဆန်ဆန် နေတတ်ကြသည်လေ . . ။

“အယ်! . . ဟိုကားထွက်မှာဟဲ့ . . အိုကေ”

သန္တာလှက သူမ၏ ကားနှင့်ဖုန်း၊ လက်ကိုင်အိတ်ပါမကျန်
(ရွာမှဆရာတော်တပည့် သီတင်းသုံးရာ)သရက်တော ဖက်တန်း
ကျောင်းတွင် အပ်ခဲ့သည်။ ဆရာတော်ကိုပင် သူမတည်းမည့်လိပ်စာ
မလျှောက်ခဲ့ဟု သိရသည်။ ကကိအတိုင်း သူမအချိန်ယူ၍ စုံစမ်းခဲ့
ရသည်။

သတင်းရရချင်း သူ့ကိုခေါ်သည်။ သူက ရောက်ရောက်ချင်း
သွားတက်တွေခြင်း ဖြစ်သည်။ နောက်ကနေ . . အခြေအနေ လိုက်
ကြည့်မှ ဖြစ်မည်လေ။ ကားစက်သတ်လိုက်သည်။ (Honda အသစ်
လေး လဲထားပြီးဖြစ်သည်။)

၆ ၆ ၆ ၆

တီးဝိုင်းခေါင်းဆောင် ကိုအောင်မော်နှင့် သီချင်းရေးဆရာ
(ဒိုင်လည်းဖြစ်သော)ရွှေကျော်ကျော် စကားရပ်ပြောနေသည်ကို . .
သန္တာလှ လှမ်းမြင်သည်။ သည်နေ့ဆိုဖို့ အစီအစဉ် မရှိသော်လည်း
တီးလုံးအသစ်နှင့် သီချင်းအသစ်များ ဆရာမော်တို့ တိုက်ကြမည်ဟု
သန္တာလှ သတင်းထူးရထားသည်။ နှစ်ယောက်စလုံးက သူမကို . .
'တောက်မည့်မီးခဲ'ဟု ပြောကြတာလည်း ပြန်ကြားထားသည်။

ကျန်ဆန်ခါတင်ကိုးယောက် နှပ်တုန်း၊ ရေခိုးတုန်း အလှပြင်
တုန်း ရှိသေးသည်။ မြေညီထပ် ကင်တင်းနံကိုဆင်းရန် ပြင်ဆင်ပြီး
သူမ စုပေါင်းခန်းမှထွက်လာရင်း . . စတူဒီယိုအခန်းဝကို လှမ်းကြည့်
မိခြင်းဖြစ်သည်။ ဟော . . စတူဒီယိုထဲ ဝင်သွားကြပြီ။ မနက်စာ
ဆင်းဝယ်၍ ဆရာနှစ်ဆူကို ပူဇော်မည်။ သူများထက် နှာတစ်ဖျား
ခြေတစ်လှမ်းတော့သာထားမှ ဖြစ်မည်လေ။

သူမ . . . ဓါတ်လှေကားဆီ အပြေးတစ်ပိုင်း လာခဲ့သည်။

၆ ၆ ၆ ၆

လေးထပ်မှာ လှလှရှိနေသည်ဟူသော အသိသာ ခေါင်းထဲဝင်လာသည်။ ဓါတ်လှေကား ဘယ်နားရှိမှန်းလည်း မသိ။ ဝင်ပေါက်နှင့် တည့်တည့်တွင် ရိုးရိုးလှေကားက ထင်ရှားစွာ ရှိနေသည်။ မမောမပမ်းပင် လှမ်းတက်နေမိတော့သည်။ ဒုတိယထပ်ကျမှပင် ဒူးတွေချောင်သလို ဖြစ်လာ၍ . . . ခဏနားရင်း အသက်ဝအောင် ရှူရသည်။ ဆွေးတွေက တစ်ကိုယ်လုံး နစ်နေပြီ ဖြစ်သည်။ အပေါ်က ဆွယ်တာပွပွကြီးကို ချွတ်လိုက်၏။ ဖြတ်ဆင်းသွားသူတွေက လည်ပြန်လှည့်ကြည့်သွားကြသည်။ ဆွယ်တာကြီး ပခုံးပေါ်တင်၍ ဆက်တက်သည်။ လေးထပ်ရောက်တော့ ဒူးတွေက ခွေချင်နေပြီ။ လူက နားတွေအူ၍ ဟောဟဲလိုက်နေပြီ။ ကုမ္ပဏီဆိုင်းဘုတ်တွေကလည်း အများကြီး။ စင်္ကြံတစ်လျှောက် ရွှေ့ရုံလျှောက်ရင်း တောင်မြောက်ကြည့်ရတော့သည်။

လျှောက်ရင်း ကြည့်ရင်း . . . ဘယ်နေရာကနေ ဘွားခနဲ

ပေါ်လာမလဲဟုလည်း သတိချပ်ရင်း မတ်တတ်ရွှေ့နေသူ၊ မြင်မြင်သမျှ ထိုင်နေသူလေးတွေကိုလည်း မျက်မှန်ထူထူ နောက်ကနေ ပြာနေအောင်ရှာရသေးသည်။

ကျွတ်! . . . အခုန အောက်ကနေ ကမျောကသော လှမ်းဖတ်လိုက်တုန်းက ကုမ္ပဏီနာမည် နေပါဦး SKY FALL SONG ဆိုလား SNOW FALL SONG ဆိုလား၊ သေကွာ . . . ပြန်ဆင်းပြီး ဖတ်ရမလိုပါလား။ ထိုသို့အခက်ကြုံနေစဉ် ထုံပေပေနှင့် သူ့ကိုကြည့်သွားသော ဥရောပဝတ်စုံနှင့် မြန်မာနှစ်ယောက်ကို သတိထားလိုက်မိသည်။ ဟစ်တာချီကွေ့စစ်တွေနှင့် ဟန်က တစ်ခွဲသားနှင့် သူ့ကိုကျော်၍ လှမ်းနှုတ်ဆက်သံ ကြားသည်။

“ဟယ်! . . . ဇူးဇူး ဓါတ်လှေကားထဲက လင်ပန်းကြီးနဲ့ ထွက်လာတာကိုး၊ ဘာတွေလဲဟ . . . ဘယ်သူဖို့လဲ . . . ”

“မ . . . မနက်စာ ရှမ်းခေါက်ဆွဲနဲ့ ကော်ဖီပါ ဒါရိုက်တာ . . . ဟို . . . ဟို . . . သူငယ်ချင်း စင်ဒီဆွေနဲ့ ဇူးဇူးအတွက်၊ စားပါဦးလား ဒါရိုက်တာ”

“စားပါဗျာ . . . အဆီတွေ သိပ်မစားနဲ့နော် အသံထိမယ်”

“ဟုတ် . . . ခွင့်ပြုပါဦးရှင်”

သန္တာလှက ဒိုင်ကိုဖီးမည့်ဗန်းကို လွဲ၍အထွက် ဒီအသံကို နားရည်ဝနေသော သူက . . . ရပ်၍ လှည့်အကြည့် . . .

“ဟယ်! . . . ဟယ်! . . . ”

“ဖန်း! . . . ဂွမ်း! . . . ဂလွမ်း! . . . ”

တိုက်မိမည်ကို မြင်၍ . . . ခြေလှမ်းအရွေ့၌ ဒူးကချောင်၍ ညွတ်ပြီး . . . တိုက်တိုက်ချင်း လူက စင်္ကြံပေါ် ဖွဲ့အိတ်ခပ်ကြီးကြီး ပစ်ချ

လိုက်သလို လဲကျတော့သည်။

“ဘုန်း! . . အင့်! . . ”

အသံက ကျယ်လောင်လွန်းလှသဖြင့် ဓါတ်လှေကားထဲဝင် မည့် ပြည်တွင်းဖြစ် ဥရောပသားနှစ်ယောက် . . ဇူးဇူးဘေး ချက်ချင်း ရောက်လာသည်။

“ဟယ်! . . ဇူးဇူး! ဟင်းရည်ပူ လက်ကိုလောင်သွားပြီ . . လာ . . လာ . . ရေခဲရေနဲ့ ချက်ချင်းဆေးရတယ်”

လက်ပူလောင်သည်ကို မမူအားသော သန္တာလှက လဲကျ၍ ရှမ်းခေါက်ဆွဲတွေ ပေပွနေသော လူပုပ်ပွကြီးကို ပါးစပ်အဟောင်း သား ငေးနေသည်လေ။ ဒိုင်ကိုမီးမည့် မနက်စာကို ဒါရိုက်တာက မိသွားသည်။ လဲကျနေသူက သူမဘဝမှန်ကို လူကြားထဲ ပြောတော့ မည်။ သူမ ခဏတာ ကြောင်အမ်းနေသည်။

“ဟဲ့ . . ဇူးဇူး . . လက်တွေ အပူလောင်ထားတယ်လေ . . . ရုံးခန်းက ဝါတာကိုလာနဲ့ စိမ်ရမယ်၊ လာ . . ညည်းက ဘာကြည့် နေတာလဲ”

“လှလှ . . ကိုကိုလေ . . ပုံညလေ”

“ဇူးဇူး . . ညည်းနဲ့သိလို့လား . . လာ . . ”

“ဟင့်အင်း . . ဇူးမသိဘူး”

ဗမာဥရောပ ဆွဲခေါ်ရာနောက်သို့ သန္တာ ချာခနဲပါပြီး . . ထောင့်ချိုး၍ ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။ လဲရာက မထနိုင်သေးဘဲ ဆို့နှင့်ကြေကွဲ ကျန်ခဲ့ပုံလေး . . ။ ဪ . . ပုံညရယ်။ သူမ စကြိုပေါ် က . . ခွမ်း! . . ဂလွမ်း! . . ကို လှမ်းအကြည့်၌ . . အဖြစ်အပျက် အ အဆုံးကို မြင်လိုက်ရပါသည်။ ပြေးထူဖို့ စိတ်ကူးလိုက်သေးသည်။

သို့သော် . . . စိတ်ကိုတင်း၍ နောက်ပြန်လှည့်လိုက်သည်။

ငါ အစအဆုံး မြင်ရပါတယ် ပုံညရယ်၊ ငါ့ကိုမြင်ရင် . . နင်

အရမ်းရှက်သွားမှာလေ၊ ငါ ကားထဲကပဲ ပြန်စောင့်နေတော့မယ်။

‘ဟင့်အင်း . . ဇူး မသိဘူး’ . . တဲ့။

‘ငါမပြောဘူးလားဟင် . . ?၊ ကဲ! . . နင်မှတ်ပလားပြေည့်’

ဟု ကရုဏာဒေါသော စိတ်ထဲကပြောဖြစ်အောင် ပြောမိ သည်။

ဒုတိယနိဗ္ဗာန်သို့ သက်ဝင်ခြင်း

- ◆ နေခြင်းအတွက်
နေ့တွေသစ်လာတယ်...
ညဉ့်တွေဖြစ်ပြီး ပျက်သွားတယ်...။
- ◆ ရှင်ခြင်းအတွက်
အသက်ခါတ်တွေ ဖြစ်လာတယ်...
သေခြင်းဖြစ်ပြီး ပျက်သွားတယ်...။
- ◆ ချစ်ခြင်းအတွက်
မေတ္တာခါတ်တွေ သက်လာတယ်...
လူသားတိုင်းမှာရှိတဲ့
အံ့ဒီတစ်ခု...
ပျက်မှုက လွတ်မြောက်တယ်။

အဆန်း (၉)

“ငါ လူပုံအလယ်မှာ အရှက်တကွ ပြုလဲကျသွားတယ်...။
သူ့လက်အပူလောင်တာကို အရေးတယူ လုပ်ပေးမယ့် သူ့ဘောစိက
သူ့ကို အတင်းဆွဲခေါ်ရင်း... အဲဒီလူနဲ့ သိလားလို့ မေးတယ်။ သူက
ဓုက်စိမျက်နှာ ပျက်နေလိုက်ပုံများဟယ်။ ငါ့ကို ကြည့်နေပုံက တခြား
ဗြိဟ်ကဆင်းလာတဲ့ နတ်ဆိုးကြီးတစ်ကောင်ကို အရှင်လတ်လက်
မြင်နေရသလိုပဲ။ သူ့ငါ့ကို မသိဘူးတဲ့၊ လှလှ... ကိုကိုလေ ပုံညလေ
ဆို ငါ့ပါးစပ်က ထွက်ဖြစ်အောင် ထွက်သွားပါသေးတယ် ဝူဇူးမရယ်”

ကိုယ်ကတော့ သူ့ရှက်မည်စိုး၍ ရှောင်ပြီး မသိချင်ယောင် ဆောင်ခဲ့သည်။ သူက သူ့ဖြစ်ခဲ့တာကို ခရေစေ့တွင်းကျ ပြန်ပြောပြ နေတော့သည်။ သူ့စိတ်နှလုံးက အဖြူထည်သက်သက်ကြီး ဖြစ်နေ ဆဲပါလေ။ ‘ငါ မပြောဘူးလား’ ဟူ၍ပင် မပြောရက်အောင် ဖြစ်ရ သည်။ သူ့ကို ဆူပူချင်စိတ်ထက် နှစ်သိမ့်ပေးချင်နေသည်။

“နင်လည်း.. ဗမာ ဗုဒ္ဓဘာသာပဲ၊ သံသရာဆိုတာကို.. ယုံကြည်လက်ခံသူပဲ၊ ပြီးခဲ့တဲ့ဘဝတွေက အကြောင်းပါလာလို့ ဒီဘဝ မှာ အကျိုးသက်ရောက်မှုတစ်ခုခု ဖြစ်တာပဲလို့ သဘောထားလိုက် ပေါ့၊ ပြီးတော့.. ဖူးစာဆိုတာ နဖူးမှာ ဘယ်သူနဲ့ဘယ်သူဆိုတာ စာထွင်းပြီးသား ဆိုတာလည်း နင်သိပါတယ် ပုံညရယ်၊ သဗ္ဗေသတ္တာ ကမ္မသကာဆိုတာ ဗုဒ္ဓရဲ့ အမှန်တရားပဲ”

သူတစ်ခုခု ပြန်ပြောချင်နေပုံရသည်။ ဘာတစ်လုံးမှတော့ ထွက်မလာ။

“တစ်ခုတော့ ရှိတာပေါ့လေ၊ သူက နင်ဒီလိုကြီး ဘွားခနဲ ရောက်လာလိမ့်မယ်လို့ မထင်မှတ်တာရယ်.. ၊ သူနာမည်ယူရမယ့် ပိုင်နက်ဖြစ်နေတာရယ်ကြောင့်.. လောလောဆယ် ပြဿနာကနေ ရှောင်ထွက်ဖို့ နင့်ကို မသိဘူးလို့ မျက်စိမှိတ်ပြီး ပြောလိုက်တာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ၊ အချိန်နည်းနည်းပေး.. ငါ သူ့ဖုန်းနံပါတ်သိအောင် လုပ်ပေးမယ်၊ နင် ဖုန်းနံစကားပြောကြည့်ပေါ့၊ လူချင်းတွေ့ဖို့.. သူ ဘက်က ခက်သွားပြီ”

“အေး.. အဲ့ဒါ အကောင်းဆုံးပဲ၊ ကျေးဇူးပါပဲ ပူစူးမရယ်”
သူ့ကို လိုလေသေးမရှိအောင် ကွန်ဒိုအိမ်ခန်းတွင် ထား သည့်အပြင်.. အင်တာနက်နှင့် သူ့အလွန်အဆင်ပြေနေသည်။

နိုင်ငံခြားက သစ်ခွမိတ်ဆွေများနှင့် ပြန်အဆက်အသွယ် ရနေ၍ နှလုံးသားရေးရာကို အာရုံလွှဲနိုင်သလောက် လွှဲထားပုံရ၏။ သစ်ခွမြိုင်ခြံ အရောင်းအဝယ်ကိစ္စက ပျက်သွား၍ ထိုကိစ္စကိုလည်း သူနှင့်ဆက်ပြီး မဆွေးနွေးဖြစ်သေး.. ။

သည်ထက်အရေးကြီးသော သူ့ကျန်းမာရေး၊ ဝိတ်လျှော့ရေး နှင့် ပလတ်စတစ်ဆာဂျူရီကိစ္စက သူ့မခေါင်းထဲ အစီအစဉ်ဆွဲနေ ရသည်။ သူ့မအထက်က သမားတော်ကြီး ဒေါက်တာဒင်နီယယ်က လည်း သူ့ဆေးရုံကျော်ကြားလာနိုင်သော အခွင့်အရေးမို့ လူနာပုံည တို့ အလွန်အမင်း စိတ်ဝင်စားနေသည်။

“ဒီပေးရှင်(တ်)က.. တို့အတွက် အလွန်အဖိုးတန်တယ် ဒေါက်တာမြ၊ သူ ပြောင်းလဲချင်စိတ် ရှိလာအောင် မင်းစည်းရုံးပါ၊ မင်းငယ်ပေါင်း သူငယ်ချင်းဆိုရင် မင်းရအောင် နားချပါ၊ ဟော်လန် ဘာ မစွတာဒေဗီရဲ့အခွေကို ပြပါ၊ တို့အကျိုးချည်း မဟုတ်ပါဘူး.. သူ့အကျိုးက ရာခိုင်နှုန်းများကြောင်း ယုံကြည်လာပါစေ.. သူ့ကို သူ့အသစ်ဖြစ်အောင် တို့လုပ်ကြမယ်”.. တဲ့။

နောက်တစ်နေ့ညနေ၌ ပုံညလက်ထဲ ဇူးသန္တာ၏ ဟန်းဖုန်း နံပါတ် ထည့်ပေးလိုက်နိုင်သည်။ ဖုန်းနံပါတ်ပေးပြီး သူမက မသိချင် ယောင်သာ ဆောင်နေလိုက်သည်။ အကျိုးအကြောင်း အကောင်း အဆိုးကို လုံးဝမမေးဘဲ နေပစ်လိုက်သည်။ သူ စိတ်နာလေ.. အစာ ငတ်ခံ diet လုပ်၍ ဝိတ်လျှော့နိုင်လေ ဖြစ်လာမည်လေ။ သူ့အတွက် အင်မတန် ခက်ခဲမည့် လေ့ကျင့်ခန်းများကို စိတ်ဒဏ်ရာနှင့်မှ လုပ် ချင်လာမည်လေ။

သမားတော်ကြီးက..

တော်ရုံတန်ရုံစိတ်ခါတ်နဲ့ ဇွဲသတ္တိနဲ့တော့ ဘဝအသစ်ကို မရနိုင်ဘူး ဒေါက်တာမြ၊ မင်းရဲ့လူ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ခံစားရအောင် အချိန်ပေးထားပါ၊ သူ့ကောင်မလေး သူ့ကိုနာကျင်အောင် များများ လုပ်ပါစေ” . . . တဲ့။

သုံးရက်လွန်မြောက်သောအခါ . . . ပုံညကိုယ်တိုင် သူမကို ရင်ဖွင့်လာလေသည်။

“ငါ့မှာ ပြောစရာဆိုလို့ နင်ပဲရှိတယ် ပူစူးမ”

“ပြော . . . ပုံည ငါတလေးတစား နားထောင်ပေးမယ်၊ ငါ ပြန်ပြောချင်တဲ့ စကားတွေကိုလည်း . . . နင် တလေးတစား ပြန်နား ထောင်ပေးကြေးပေါ့”

သူမဝယ်လာသော ပီဇာတစ်ဘူးလုံးကို လက်စသတ်လိုက် သည်။ ပါးစပ်သုတ်သည်။ ပြီးမှ . . . မျက်လုံးများ ရိဝေလာပြီး . . .

“ငါ သူ့ဆီကို ဖုန်းဆက်ဖို့ တစ်နေကုန် ချီတုံချတုံ ဖြစ်နေခဲ့ တယ်၊ ငါ့အသံကြားတာနဲ့ ဖုန်းပိတ်လိုက်ရင် . . . ဒါမှမဟုတ် ငါ့အ ကြောက်ဆုံးစကားကို ပြောလိုက်ရင် ဆိုပြီး . . . ငါတထိတ်ထိတ်နဲ့ ဖုန်း နံပါတ်ကိုပဲ ထိုင်ကြည့်နေမိခဲ့တယ်၊ တော်တော်ဆိုးပါတယ်... ငရဲပဲ

နောက်ဆုံးတော့ အဖြူအမည်းသိဖို့က လိုနေပြီလေ၊ အား တင်းပြီး ဆက်လိုက်တယ်၊ ဟိုဘက်က ဖုန်းသံမြည်နေတာကပဲ ကမ္ဘာ ပျက်မယ့် ဥဩသံလို ထင်ရတယ်ဟာ၊ ကိုယ့်နံပါတ် သူမသိလို့ပဲလား ကိုင်တယ် . . . ကိုကိုပါ ဆိုတော့ . . . ဘယ်ကိုကိုလဲတဲ့၊ သူ့မှာ ကိုကိုတွေ ရှိနေတဲ့သဘောပေါ့။

သီချင်းသံလည်း ကြားနေရတယ်၊ ပုံညပါဆိုတော့ . . . ခထာ ကြာအောင် တိတ်သွားတယ်၊ ပြီးမှ ဟိုနေ့က ရွေးချယ်စရာ မရှိဘူး

မသိဘူးပြောလိုက်တာ တောင်းပန်ပါတယ်တဲ့၊ သူ့ကုမ္ပဏီကို လုံးဝ လုံးဝ မလာပါနဲ့တဲ့၊ တွေ့ချင်တယ် ခဏဖြစ်ဖြစ် စကားပြောချင်တယ် ဘယ်ကိုလာရမလဲဆိုတော့ . . . အလုပ်က အရမ်းအရေးကြီးနေတယ် တဲ့ . . . စခန်းသွင်းထားတာဆိုတော့ ဧည့်သည်ထွက်တွေဖို့ မလွယ် ဘူးတဲ့၊ ဒီဖုန်းနံပါတ်ကို ပြန်ဆက်မယ်တဲ့၊ မဆက်မချင်း စောင့်ပါတဲ့၊ စကားပြောရတာကအစ မလွတ်လပ်ဘူးတဲ့၊ ဆက်ဆက်စောင့်ပါတဲ့ ဖုန်းချသွားတယ်”

ကော်ဖီခွက်ကို တကျိုက်ထဲ မော့ထည့်လိုက်သည်။ ပါးစပ် သုတ်သည်။

“ငါ နှစ်ရက်လုံးလုံး စောင့်တယ်၊ အိမ်သာဝင်တာတောင် ဖုန်းနဲ့ဝင်တဲ့အထိပါပဲဟာ၊ ရေချိုးရင်တောင် ဖုန်းကို ပလတ်စတစ်နဲ့ ပတ်ပြီး လက်တစ်ကမ်းမှာ ထားပါတယ်၊ သူ့ဆီလည်း မဆက်ရဲ . . . ဒီမနက်ကိုးနာရီလောက်မှာမှ မြိုင်ဟေဝန်ပန်းခြံကို လာခဲ့ပါတဲ့ . . . ငါ့စိတ်တွေလေးလံပြီး ရောက်သွားတယ်၊ တစ်ယောက်တည်း ထိုင် စောင့်ရင်း . . . ငါ အားပါးတရ ငိုချလိုက်မိတယ်၊ နင့်ကို ငါခေါ်လာ သင့်တယ်လို့ နောင်တလည်း အကြီးအကျယ်ရနေမိတာကို ငါဝန်ခံ မိတယ်၊ ဖြတ်သွားဖြတ်လာတွေ ငါ့ကို ဘယ်လိုထင်ကြမလဲ မသိဘူး နော် . . . ငါ့ရှိုက်ကြီးတင် မရှက်မကြောက် ငိုနေမိတာလေ”

“အဲ့လိုငိုပစ်လိုက်တာ ကောင်းပါတယ် . . . လူဆိုတာက ရယ် ချောရှိရင် အဲ့လိုက်သည်းလိုက်ရယ်ပြီး ငိုစရာရှိလာတော့ ထိမ်းသိမ်း အာင့်အည်းနေရတာလဲ မဟုတ်သေးဘူးလေ”

သဘောက အဖြေကိုကြိုသိနေ၍ . . . သူစိတ်ထဲက လက်ခံ ချိတ်ပြီ ဖြစ်သည်။

“နောက်တော့ ရောက်လာတယ်။ တစ်မိနစ်တောင် မပြည့်ဘူး ထင်တယ်... ကိုကိုနဲ့လှလှ ဘယ်လိုမှ မပတ်သက်ခဲ့ဘူးလို့ပဲ သဘောထားပေးပါတဲ့။ လှလှ ဘဝသစ်တစ်ခုကို စတင်နေလို့ပါတဲ့။ တကယ်ချစ်ရင် လှလှအောင်မြင်ကျော်ကြားတာကို မုဒိတာ ပွားပေးပါတဲ့... ဒါပါပဲတဲ့...”

အေးအေးဆေးဆေးပဲ ကျောပေးထွက်သွားတယ်။ ဒီအဖြေကို ငါမျှော်လင့်ပြီးသားပါဟာ။ ဒါပေမယ့် ငါ တော်တော်ခံပြင်းတာ နှစ်ခုရှိတယ်။ တစ်ခုက သူ့အရမ်းလှအောင် ပြင်လာတယ်။ နင်စဉ်းစားကြည့်လေ ဒီလိုမလုပ်သင့်ဘူး... သူ့ငါ့ကို လာဖြတ်တာလေ... ခေတ်ပေါ်ဖက်ရှင် ဒီဇိုင်းအပြည့်နဲ့ဟာ... နှုတ်ခမ်းနီနဲ့ အဝေးကလာ နေတုန်းက သူ့မှန်းတောင် ငါမသိခဲ့ဘူး။ အဲ... နောက်တစ်ခုက သူ့ဘောစီ သူ့ကိုလိုက်ပို့မှန်း ပြန်မှငါသိတာလေ။ SURF ကားကို နှစ်ယောက်စီးလာတာ။

အဲဒီ SURF နောက်မှာ... ဂျစ်ကားတစ်စီး ရုပ်ရှင်ထဲက လူမိုက်တွေ ဂိုက်စပေါက်မျိုးနဲ့... ပြန်အထွက်မှာ အဲဒီဂျစ်ကားက ငါ့နားတိုးရပ်ပြီး မိုက်ကြည့် ကြည့်သွားသေးတယ်။ ဒါလုပ်စရာလား။ ငါက သူ့ခြိမ်းခြောက်မှု နောက်ဆုတ်ပေးမယ့်ကောင်လား...

ငါ ပန်းခြံထဲကပြန်ထွက်တော့ စိတ်လက်ပေါ့ပါးနေလိုက်တာဟာ။ နေ့သစ်တစ်ခုကို ခုမှ ပြန်စနေရသလိုပဲ... ဟင်း... ဟင်း”

သူ့ရေထသောက်ရင်း ဘေစင်တွင် မျက်နှာပါ သစ်လိုက်သေးသည်။ သူမက လက်ကိုင်ပဝါ လှမ်းပေးသည်။ မျက်နှာသုတ်သည်။ အိပ်ထဲထည့်သည်။ ထမင်းစားပွဲတွင် ပြန်ထိုင်သည်။

“ကဲ... ငါပြောအလှည့်နော်၊ အခုဖြစ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စကို ငါ့ဘက်

က ဘာမှမဝေဖန်ဘူး၊ လှလှကိုလည်း ငါအပြစ်မမြင်ဘူး နင်လည်း အပြစ်မရှိဘူး၊ ခုချိန်မှာ အကောင်းဆုံး ဖြစ်သင့်တာကို ငါ အကြံပေးချင်တယ်။ အကြံမပေးခင် လူတစ်ယောက်အကြောင်း ငါပြောပြဇန့်။ သူက ဟော်လန်နိုင်ငံသား၊ နာမည်က ဒေဗီတဲ့... ပေါင်(၄၀၀)ရှိတယ်။ ခါးက(၆၀)လက်မ၊ အဆောင်မှာ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ရုပ်ရှင်ကြည့်ကြရင် ကျွန်တော့်အင်္ကျီဟာ ပိတ်ကားအဖြစ် နေရာရပါတယ်တဲ့။ ဒီလောက်ဆိုရင် ခန့်မှန်းကြည့်ပေါ့၊ သူ့နာမည်ပြောင်က စူပါပစ်တဲ့... ၊

သူလည်း ပစ္စလကွတ် နေထိုင်စားသောက် လာခဲ့တာပဲလေ။ ဘီယာငါးဂျားကို တစ်ဘဲရိတ်ထဲ သောက်နိုင်တယ်။ စပါဂါတီ ခေါ်တဲ့ ခေါက်ဆွဲ ရှစ်ပွဲမှ ၀တယ်။ ဒါတွေဟာ သူ့ဂုဏ်ပုဒ်တွေပဲ၊ သူဟာ... စူပါမင်းပဲလို့ ထင်ခဲ့သတဲ့။ သူနဲ့ (၁၄)နှစ် သမီးထဲက ချစ်လာတဲ့ သူ့ချစ်သူလေး အိန်ဂျယ်မာကေး နိုင်ငံခြားထိ ပစ်ပြေးမှပဲ သူ အကြီးအကျယ် နောင်တရတော့တာလေ။ ချစ်သက်တမ်းက (၁၂)နှစ်ကျော်ခဲ့ပြီ၊ ငါသိတယ်... နင်က သုံးနှစ်ကျော်ကျော်ပါဟယ်၊ အဲသမှာ ဒေဗီဘဝအသစ်ကို ပြောင်းမယ်ဆိုတဲ့ အင်မတန်ခိုင်တဲ့ သံမိဋ္ဌာန်ကို ချလိုက်တာ၊ ယောက်ျားကောင်း ပညာတတ်တစ်ယောက်ရဲ့ ဇွန့်အားမာန်ပေါ့... အဲဒီစင်ပေါ်မှာ ငါ အခွေ အသင့်တင်ထားတယ် ပုံည၊

‘ရက်ပလေရဲ့ ယုံချင်ယုံ မယုံချင်နေ’ စီးရီးက သူ့ကို မှတ်တမ်းတင်ထားတာ၊ BELIEVE IT OR NOT! လေ... ပရိသတ်ကို ကဇာတ်ရုံထဲမှာ သူ ၀တုန်းကဒုက္ခတွေ၊ အိမ်သာအိုးပါ ပိပြီး ကွဲတာတွေ၊ သူငယ်ချင်းတွေ အိမ်သာထဲက ချိုးပလဲနေတာကို ဆွဲထုတ်ရတာတွေပါ... ပါတယ်၊ သူ ၀စဉ်ဘဝကို ရုပ်ရှင်လို ပိတ်ကားပေါ်မှာ

ရသမြောက်အောင် ပြတယ်။ လေ့ကျင့်တဲ့ဒုက္ခ၊ ဆာလောင်တဲ့ဒုက္ခ၊ diet ဒုက္ခတွေပါ ပြတယ်။ ပြီးမှ. . မီးတွေပွင့်ပြီး စင်ရှေ့ကို မစွတာ ရက်ပလေကိုယ်တိုင် ထွက်လာတယ်။

‘အခု. . ပရိသတ်ကို ကျွန်တော်တို့ ဒေပီနဲ့ အရှင်လတ် လတ် မိတ်ဆက်ပေးပါတော့မယ်’ တဲ့. . ၊

ဒေပီ ထွက်လာတယ်။ ပရိသတ် ငြိမ်သွားတယ်။ အင်မတန် သားနားသပ်ရပ်ပြီး. . ယောက်ျားပီသတဲ့. . စွဲဆောင်မှု မြင့်မားတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက် စပေါလိုက်(တ်)အောက် ရောက်နေလို့လေ။

‘ယုံကြည်ပါ ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ဟားမင်းမဂ္ဂနမ်ဒေပီပါ’ တဲ့. . ပရိသတ် ဝေါခနဲ လက်ခုပ်သံနဲ့ ထကိုရပ်ပြီး အကြာကြီး လက် ခုပ်တွေ တီးကြတော့တယ်။ အလန်းလေးတွေ စင်ပေါ်တက်ပြီး နမ်း လိုက်ကြတာလေ မနည်းဝိုင်းဆွဲ ယူရတယ်။

သူ့လေ့လာနေတဲ့ ကောင်မလေးချောချော တစ်ဒါဇင်ထဲက တစ်ယောက်ကို ရွေးမှာပါတဲ့၊ ဒါ. . အိန်ဂျယ်မာကေး ပေးသွားတဲ့ နတ်သမီးဆေးကြောင့် သူ လူသစ်စိတ်သစ် ဘဝသစ်ကို ရတာပါ. . သင့်ခယူ မာကေး. . တဲ့။

ကဲ. . ငါဆေးရုံသွားဦးမယ်၊ အဲ့ဒီအခွေ နင်ဖွင့်ကြည့်ထား ဩ. . မေ့လို့ သူ့ကို ပိတ်ချပေးတဲ့ ကျန်းမာရေး အတိုင်ပင်ခံ သမား တော်ကြီးက. . ငါ့အာစရီ ဒေါက်တာဒင်နီယယ် ပဲလေ၊ အခု ရန်တုန် ငါတို့ ဆေးရုံအသစ်မှာ သူရှိတယ်. . နင့်ကို မျှော်နေတယ်၊ ငါသွားဦး ပုံညရေ”

အခွေလေးကို လှမ်းယူသည်။

ကာဗာကို ကြည့်သည်။ ဆွဲထုတ်သည်။

DVD စက်ထဲ ထည့်လိုက်သည်။

“ရှလွတ်!. . .”

အင်း. . ကိုဒေပီက တန်ဘိုးတစ်ခု ဖြစ်သွားတာပဲ၊ ငါသာ သုံ့ညဖြစ်နေတုန်း. . . ။

ကာ ဖုံးထားရဲ့လား.. စစ်ဆေးပါ။ ပေးရှင်(တ်) အပေါ့အပါးသွားမလို့တဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့.. ဒေါက်တာ”

ခဏနေမှ သူနာပြု နော်ဂဲလ်သာ ပြန်ဝင်လာသည်။ အဆင်သင့်ဖြစ်ကြောင်း ပြောသည်။ သူ့ကို.. သူမ ခုတင်ပေါ်က တွဲထူရန် ပြင်သည်။

“ဟာ.. ငါ အကောင်းကြီးပါဟာ၊ ငါဟာငါ ထပါမယ်”

“မျက်နှာ ယောင်ပြီးမသစ်လိုက်နဲ့နော် ပတ်တီးကြီးနဲ့”

“ငါသိပါတယ်ဟာ၊ ဒီနေ့ နောက်ဆုံးပတ်တီး ဖြည့်မယ့်နေ့ဆိုတာ သေချာရဲ့လား ပူစူး”

“ငါ့လက်ရာလေ၊ ငါစိတ်ကြိုက် မတွေ့သေးရင်တော့ ပြန်လုပ်ချင်လုပ်မှာပဲ.. ငါ့သဘော”

ခုတင်အောက်ကဖိနပ်ကို သူမ အလိုက်သင့် ထည့်ပေးရင်း ပြောခြင်းဖြစ်သည်။

“ငါ ငရဲကြီးပါ့မယ် ပူစူးမရယ်၊ နင်က ငါ့ထက်.. ရက်ကြီးတယ်”

“ပထမ ခွဲစိတ်တုန်းက နင့်ချေးပါ ငါဆေးခဲ့ရတာပါဟယ်”

အစားတွေ နင်းကန်ခိုးစားထား၍ မေ့ဆေးနှင့် မေ့နေတာတောင် ဝမ်းကဆင်းတုန်း ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။

“ကန်တော့ပါ မမပူစူးမ.. အဲ.. ဒေါက်တာ မြစမ်းရည်၊ ဟဲ့.. အိမ်သာထဲထိ နင်လိုက်မလို့လား”

“လိုက်ပါဘူး.. လဲမှာပြီမှာ စိုးလို့ပါ၊ နင်အထဲမှာ မှန်ခိုးမကြည့်ရဘူးနော်”

“ပတ်တီးကြီးနဲ့ဟာ.. ငါ့မျက်နှာ ငါဘယ်လိုလုပ် မြင်ရမှာလဲဟာ၊ ကဲ.. စိတ်ချပြီးနေခဲ့”

အချိန်ယောင်းဆွဲ၍ အစားအသောက်နှင့် ပြင်ပလေ့ကျင့်ခန်းသုံးလလုပ်ခဲ့ရသည်။ ဗိုက်အဆီကျသွားသောအခါမှ အရေပြား အတွန့်တွေကို အော်ပရေးရှင်း လုပ်ခဲ့သည်။ သုံးလကို ဆေးရုံတွင်းမှာပင် အားကစားခန်းမ (GYM)သွင်း၍ diet အတိအကျလုပ်သည်။ ပေါင်အရေပြား (OP) လုပ်ရသည်။ ပင်ပန်းဆင်းရဲသော်လည်း သူမ သူ့ကို တွန်းအား၊ ဖိအား၊ နှိမ့်သိမ့်ချောမွှေအား များစွာပေးနိုင်ခဲ့သည်။

သူကလည်း လုပ်နိုင်ခဲ့ပါသည်။ ယနေ့ မျက်နှာပတ်တီး ဖြည့်မည်။ အသေးစား ဆာဂျူရီသာ ဖြစ်ပါသည်။ ပါးစုံကြီးတွဲကျ ကာလရှည်ခဲ့၍.. နှာခေါင်းဘေးနှစ်ဖက်နှင့် ပါးနှစ်ဖက်ကြားက အစင်းကြောင်း ပျောက်ရုံလေးသာ လုပ်ရခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့ ငယ်ရုပ်ကို သူမ အမိအရ ပြန်ဖမ်းနိုင်ခဲ့ပါသည်။ (လက်ရှိအရွယ်ထက်ပင် နုပျိုနေကြောင်း.. ကိုယ့်ငါးချပ်မို့ ချိုချင်လေးဖြစ်ကြောင်း မပြောတော့ပါ)

ပုံည တပိုတပါးကို အားရပါးရသွားသည်။ မလုပ်နဲ့ဆိုတာကို ဆိတ်ကွယ်ရာတွင် လုပ်ကြည့်ချင်သောစိတ်က မှန်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ လိုက်ကာ အုပ်ရုံအပြင် အောက်က၊ ဘေးက ပလာစတာပါ ကပ်ထားသည်။ ပတ်တီးနှင့်ပေမယ့် ကိုယ့်မျက်နှာကိုယ် မမြင်ရတာ သုံးလကျော်နေပြီ။

အပြင်မှာ လေ့ကျင့်ခန်းဝင်ကတည်းက ကိုယ့်ခြေမကိုယ် ပြန်မြင်ဖူးသွားသည်။ ခုအခါ ကိုယ့်ခန္ဓာကိုယ် ငုံ့ကြည့်ရင်း ခဏခဏ ပီတိဖြစ်နေခဲ့ရပြီ။ အင်း.. နဖူးမှာက ပတ်တီးမရှိကြောင်း စမ်းမိသည်။ ပိန်တာ၊ဝတာ အလျဉ်းမရှိသော သူနဖူးလေးကိုတော့ ဘာပဲ

ဖြစ်ဖြစ် အလစ်ကြည့်ချင်လာသည်။ ပလာစတာကို ခွဲမိသည်။

လိုက်ကာ လှုပ်မည်အပြည့်. . .

“ဟိတ်! . . . ကောင်”

“အင်! . . . နင် ဝင်လာတယ်၊ ဒီမှာ ရှေးမပြီးသေးဘူးဟ”

“ရှေးကျသံ ရပ်သွားတာ ကြာပြီ၊ ဘောင်းဘီ ဆွဲတင်. . . လာထွက်ခဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

ခုတင်ပေါ် ပြန်လှဲရသည်။ စနိုးတာဝါနှင့် နဖူး၊ မျက်လုံးကို မျက်နှာသစ်ပေးသည်။ နာ(စ်)ကိုပင် မခိုင်းဘဲ သူမကိုယ်တိုင် လုပ်ပေးနေခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဇိမ်ပဲကွာ”

“ဘာဇိမ်လဲ ထ. . . ဝိတ်ချိန်မယ်”

“ဗိုက်ဆာနေပြီဟ”

“စားပြီး ချိန်လို့ တစ်ပေါင်တက်ရင် ဆယ်ရက်ဆက် camp ထဲနေရမှာနော်”

“စခန်းထဲနေရတာကို ပျော်တတ်ပါပြီဟာ၊ ဒါပေမယ့်. . . မှန်ပြပွဲတော့ ဒီနေ့ပဲကြုံချင်လို့၊ ကဲ. . . ချိန်ဗျာ. . . ပြီးမှစားမယ်”

❏ ❏ ❏ ❏

မှန်ပြပွဲကတော့ ရက်ပေါင်းများစွာ ပျောက်ဆုံးနေသော သူ့ကိုယ်သူ ပြန်မြင်ရခြင်း ဖြစ်သည်။ စတိတ်စင်ပေါ်တွင် ကတ္တီပါ အုပ်ထားသော ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်ကြီး ရှိနေမည်။ ဆာဂျူရီ(OP)လုပ်ပြီးသော Patient ကို ဝတ်စုံပြည့်(အလိုက်ဖက်ဆုံး ဖက်ရှင်နှင့် ဆံပင် မိတ်ကပ်ပညာရှင်များက ဆင်သ၍) မှန်ဖွင့်ပြခြင်း ဖြစ်သည်။

စင်အောက်က ပရိသတ်ကတော့ ဆွေမျိုးမိတ်ဆွေ သင်္ဂဟများ၊ ဆေးပညာရှင်များ၊ ဖိတ်ကြားထားသော ဧည့်သည်များ၊ သတင်းမီဒီယာသမားများ ဖြစ်ကြသည်။ ဤမှန်ပြပွဲ၌ ခွဲစိတ်ဝိတ်ချပြီး. . . မိန်းကလေးတော်တော်များများ သူ့ကိုယ်သူ မှန်ထဲကြည့်ပြီး ဟာခနဲ ဟင်ခနဲ အံ့သြတုန်လှုပ်၊ မျက်ရည် ဒုတ်ဒုတ်ကျသည်အထိ ဝမ်းသာစိတ် ဖြစ်ကြသည်။ ယောက်ျားလေး လူနာကတော့ ရှားပါးလှသည်။ ဘဝတွင် မမေ့လျော့ဖွယ်နေ့တစ်နေ့ ဖြစ်ကြရသည်ချည်းပင်။

“(၁၄၆)ပေါင် အတိပါရှင်”

ပုံစံမနက်စာကို နောက်ဆုံးအနေဖြင့် အဝစားပြီး ပတ်တီး
ပြည်သည်။ ရေခိုးသည်။ ကိုယ့်မျက်နှာကိုကိုယ် မှန်ထဲမြင်ရဖို့ နေနေ
သာသာ လက်ဖြင့်ပင် စမ်းခွင့်မရ။ အဝတ်အစားနှင့် ဆံပင် မိတ်ကပ်
ပြင်သည်။ ပြီးမှ . . မျက်လုံးကို BLACK COVER ပိတ်၍ . . .

“အဆင်သင့်ဖြစ်ရင် . . စတိတ်ကိုသွားမယ် နီးနေပြီ”

“အသင့်ပဲ မင်းတွဲခေါ်မှ ရောက်မှာလေ”

သူမကပင် သူ၏ တင်ဆက်သူအဖြစ် ဆောင်ရွက်သည်။
လိုက်ကာကြားမှ . . .

“ပရိသတ်များရှင် စောစောက အစီအစဉ်မျိုး ဘက်ဂရောင်း
screen မှာ ပြခဲ့တဲ့ ကိုပြည့်(ခေါ်)ကိုပုံညကို . . အခုပဲ ပရိသတ်များနဲ့
ကျွန်မ Dr.မြစမ်းရည်က မိတ်ဆက်ပေးပါတော့မယ်၊ ကိုပုံညကို ခင်
မင်ရင်းနှီးတဲ့ မိတ်ဆွေများလည်း ရွာကနေ ရောက်နေကြပြီလို့ သိရ
ပါတယ်၊ ကိုပုံညကို အရင်က မမြင်ဖူးသူများလည်း ပိတ်ကားပေါ်မှာ
မြင်ခဲ့ရပြီးပါပြီ၊ ချစ်စရာ လူဝကြီးတစ်ယောက်ပါရှင် . . ပေါင်(၃၄၀)
ကျော်ပါတယ်၊ အခု သူ့ကို ရှုစားကြပါရှင် . . .”

“ဟာ! . . ဟင်! . . ဟယ်! . . အို! . . မွေးမေလေ! . .”

“နှိုး! . . ပြောင်း! . . ပြောင်း! . . ပြောင်း! . . ပြောင်း! . .”

ဥရောပဝတ်စုံ နက်ပြာထဲက ခေါမရုပ်တုလို တိကျသပ်ရစ်
စွာ ယောက်ျားပီသနေသော ပုံညကိုမြင်ပြီး . . အာမေဩဝံသံတွေ
အရင်ထွက်လာသည်။ ပြီးမှ . . လက်ခုပ်သံတဖြောင်းဖြောင်းနှင့်
ဩဘာသံကြီး အလတ်စားခန်းမထဲ ပွက်ပွက်ဆူသွားတော့သည်။

“သူ့ကိုယ်သူလည်း ကိုပုံညဟာ မမြင်ဖူးသေးပါဘူးရှင်၊ တဲ
မျက်စိရှေ့က ကာဗာလေးကို ချွတ်လိုက်ရအောင်”

အလင်းတွေ စူးလာသဖြင့် လက်ကာထားရသေးသည်။
လက်ဖယ်လိုက်သောအခါ ပရိသတ်ထဲ ကျွက်ကျက်ညီအောင် ထ
အော်နေသော သူကြီးဦးသာလှနှင့် ရွာက ကာလသား၊ ကာလသမီး
များအပြင် ဘကြီးမူန်ပါ ပါသည်။

“ကိုပုံညကော ဟုတ်ရဲ့လား၊ ကိုရိုးယားမင်းသား လိင်ဖြောင်
ဟွန်းကို ခေါ်တင်ထားတာလားဗျို့၊ ဖက်နမ်းကြည့်ရမှ ယုံမယ်ဗျို့”
သာအောင်ဂီ အသံဝါကြီး ဖြစ်သည်။ ဝေါခနဲ ရယ်ကြသည်။
ရယ်သံကြားမှာ ချိုသဲက မိခင်ကို တိုးတိုးကပ်ပြောသည်။

“သန္တာမတော့ ငါးအကြီးကြီး လွတ်ပြီ ဆိုပြီး . . ညွတ်ခနဲ
လဲကျသွားနိုင်တယ်နော်”

“အေး . . ဆို”

ပရိသတ်ရှေ့ မီးရောင်ရှေ့ တစ်ခါမှ မထွက်ဖူးသော ပုံညက
ဘယ်လိုနေရမှန်း မသိ။ လက်ကြီးနောက်ပစ်ပြီး ခပ်ပြီးပြီး လိုက်ကြည့်
နေသည်။ သူ့ကိုယ်သူလည်း ငုံ့မကြည့်ဖြစ်။

“ကဲ . . ကိုပုံည ညာဘက်ကို လှည့်လိုက်ပါရှင်၊ အဲ့ဒီ ကတ္တီပါ
လိုက်ကာကြီးကို ခဏရှုစားနေပါ . . ဟုတ်ပြီ”

ရွင်းခနဲပင် လိုက်ကာကြီး ရုတ်တရက် ပွင့်သွားသည်။

ရှစ်ပေပတ်လည် ကြည့်မှန်ကြီး ဖျတ်ခနဲ၊ ထိုမှန်ထဲကို ကြည့်
ပြီး ပုံည တွန့်ခနဲ အနည်းငယ် လန်သွားသည်။ သူ့ပုံရိပ်လို့ မထင်။
နောက်မှာတစ်ယောက်ယောက် ရပ်နေသလားဟု . . အမှတ်မှား၍
နောက်ကိုလှည့်ပြီး ရှာမိသည်။ ပရိသတ်က သူ ဇာတ်တိုက်မထားသံ
မီးရိုးသားသား တကယ်ဖြစ်နေပုံကို အူမတက်ရုံ ဝေါခနဲ သယ်ကြ
တော့သည်။ ပြီးမှ သူဝတ်ထားသော ဥရောပဝတ်စုံကို သူ့ဟာသူ

ငုံကြည့်ရင်း...

“ဟင်း...ဟင်း...အဲ့ဒါ ကျွန်တော်လား ပူစူးမ၊ အဲ... ဒေါက်တာမ...အဲ...ဒေါက်တာမြ”

“မှန်ပါတယ်ရှင်...နောက်မှာ ဘယ်သူမှ မရှိပါဘူး၊ ကိုပုံည အစစ်ပါရှင်...ကဲ...ပီတိစကားလေး ပရိသတ်ကို ပြောပေးပါရှင်”
တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် မိုက်လှမ်းယူပြီး...

“ကျွန်...ကျွန်တော်...ဘာ...ဘာပြောရမှန်း မသိဘူးခင် ဗျ၊ အဲ...ဒေါက်တာဒင်နီယယ်နဲ့ ဒေါက်တာမြစမ်းရည်ရယ်၊ ပြုစု ပေးတဲ့ ဆရာမလေးနော်ရဲသာရယ်၊ ဆေးရုံဝန်ထမ်းများ၊ အားကစား နည်းပြများနှင့် အခုလာအားပေးတဲ့ပရိသတ်ကို...ကျေး...ကျေးဇူး တင်ပါတယ်၊ ဟင်!...ဆရာမ နော်ရဲသာ...အဲ့...အဲ့ဒါကဘာ... ဘာကြီးလဲဟင်”

“အချိန်ပြည့်ပြီလေ အဝတ်အစားလဲရမယ်...လာခွဲ”

“ဟာ...မဟုတ်ဘူးနဲ့ တူတယ်...ဟိုမှာလူတွေ ကြည့်နေ တယ်လေ”

ဆရာမလေးက ပခုံးပေါ်က ဘောင်းဘီကြီးကိုင်၍ လှိုက် လည်။ သူက ပတ်ပြေးရင်း...

“ဆရာမ...ပူးစူးမ...လုပ်ဦး...လုပ်ဦးလေ”

သုံးလေးပတ်ပြေးပြီး ဆရာမ မြစမ်းရည်ကို ဒိုင်းလိုကွယ်၍ နေမှ နှ(စ်)လေးက စင်အလယ်၌ ရပ်လိုက်ပြီး...

“အခု ကိုပုံည ဝတ်ထားတာက ဆေးရုံကနေ သူ့ရဲသာရယ် အသိအမှတ်ပြုတဲ့အနေနဲ့ လက်ဆောင်ပေးတဲ့ ဝတ်စုံနဲ့ ဘောင်းဘီ ရှင်၊ ဒါက သူ့ဘောင်းဘီ အစစ်ပါ၊ သူ မဝတ်ရင် ကျွန်မ ဝတ်ပြဿနာ”

ရှင်”

နော်ရဲသာက ဘောင်းဘီကို ဖြန့်ပြသည်။

နည်းနည်း နောနောလား...။

“ခါး (၅၂)လက်မပါရှင်၊ ကျွန်မ ဝတ်ပါပြီ”

ခြေတံတစ်ဖက်တည်းသို့ တစ်ကိုယ်လုံး ဝင်ပြပြီး ခါးဆီက

နေ ဆွဲ၍ ဆန့်တန်းပြလိုက်ပါသည်။ တစ်ယောက်စာ တန်းလန်း...။

“တစ်ယောက်စာ ကျွန်တော် ဝင်မယ်လို့” (နက်ကျော်အသံ)

ဩဘာသံ ဘဝင်ညစ်စဉ်...လိုက်ကာ ကျလာလေသတည်း။

ဇာတ်သိမ်း

“ဘယ်”ကိုမောင်းနေတာလဲ ဒေါက်တာ မြစမ်းရည်”

“အခေါ်အပြောက နားကလော လိုက်တာဟယ်၊ ပူစူးမက ပူစူးမပဲပေါ့.. ဘယ်ကိုမောင်းနေတာလဲဆိုတော့.. ဒီနေ့.. ဒီပုံစံကို နင်မြင်စေ့ချင်ဆုံး လူဆီကိုပေါ့”

“အင်း.. နင် ငါ့ကို တော်တော်နားလည်တာပဲ”

ရှေ့ကားကို ကျော်တက်လိုက်ပြီးမှ..

“ငါ သန္တာနဲ့ အဆက်အသွယ် မပြတ်ဘူး၊ သူ့ ဆန်ခါတင်

သုံးယောက်ထဲ ပါသွားတယ်။ ပထမတော့ မရဘူး ဒုတိယပဲ ရတယ်။ ပထမရတဲ့ကောင်မလေးက စီးရီးသွင်းနေပြီ။ သူကတော့ ထုတ်ဝေသူ မျှော်ရင်း ငုတ်တုတ်ပေါ့။ ငါ ထုတ်ဝေသူ ဆက်သွယ်ပေးမယ်လို့ ပြောထားတယ် နင်နဲ့ငါ သူ့ကိုတင်ပေးရအောင်”

ပုံည ထုံအနေသည်။ ရှေ့သို့သာ စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။

“နင် ပေါက်ဈေးနဲ့ ငါ့အိမ်ကိုဝယ်တာရယ် ဆေးရုံတက်တာ ရယ် အရမ်းကုန်ထားတယ်။ နင်ပိုက်ဆံ မထည့်နိုင်လည်း ငါပဲ ထည့် ပါမယ်။ သန္တာကို အောင်မြင်စေချင်တယ်။ နင် နာမည်ခံပေး.. ငါ သူ့ကို မှန်ပြပွဲမဖိတ်တာက အံ့သြဝမ်းသာသွားအောင်ပါ။ နင် အခုလို ဝိတ်ချတာ ဆေးရုံတက်တာ သူ လုံးဝမသိဘူးနော်။ ရွာက အသိုင်း အဝိုင်းကိုလည်း ငါပိတ်ထားတယ်”

“စီမံခန့်ခွဲမှု တော်တော်ကောင်းတာပဲ”

ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် သူ့ဟာသူ ခပ်တိုးတိုး ပြောနေခြင်း ဖြစ်သည်။ လှည်းတန်းခုံးကျော်တံတားပေါ်က ဆင်းလာ၏။ သူမ ကားအရှိန်ကို လျော့ချလိုက်မိသည်။

သူ့ကို ငါလိုက်ပို့ပေးနေတာပါလား.. ဟူသော အသံက.. အလိုလို ဝင်လာသည်။ သန္တာနဲ့သူ ရည်းစားသက်က သုံးနှစ်ဆိုတော့ သူ့အခု ငယ်ရုပ်ကို သန္တာမြင်မြင်ချင်း မှတ်မိနေမှာပါလေ။ ပြီးတော့ သူ့အသံ TONE အနည်းငယ် ကြည်လင်းစူးရှလာသည့်က လွဲ၍.. နဂိုအသံပါပဲ။ ပြီးတော့.. ဘယ်လိုမှ ပြောင်းလဲမသွားသော သူ့သွား တွေ.. အေးလေ.. အားလုံး အဆင်ပြေသွားပါစေတော့။

တံတားဖြူ ကန်ပေါင်အနိမ့်ပိုင်းကို ကားက ခေါင်းတိုးဆင်း လာသည်။ ကန်လမ်းထိပ်က MOON BAKERY စားသောက်ဆိုင်

တွင် တစ်ယောက်တည်း စောင့်နေရန် ဖုန်းဆက်ထားပြီ ဖြစ်သည်။ ဘယ်ဘက်ကွေ့ရန် ယာဉ်ကြောကို ရပ်စောင့်နေစဉ်..

“သူ့ဘောစိနဲ့ သူ့အခြေအနေက ဘယ်လိုတဲ့လဲ”

“ဘာမှ မဖြစ်သေးပါဘူး၊ ဘောစိဆိုတာက ဘောစိပဲလေ အချို့အချောင်တော့ ကြံချင်ကြံမှာပေါ့။ သန္တာလှက အဲ့လောက် မအ ပါဘူး၊ ငါ အမြဲသတိပေးထားပါတယ်”

“နင် တော်တော်၊တော်တာပဲ”

“ငါ အတည်ပေါက် မိတ်ဆက်ပေးမယ်နော်၊ ပြီးရင်.. ငါ မသိမသာ ရှောင်ပြီး ကန်ပေါင်က စောင့်နေမယ်၊ အဆင်ပြေရင်.. ဖုန်းလှမ်းဆက် ငါလစ်တော့မယ်”

“ငါ့ကို ငယ်နာမည်နဲ့ပဲ မိတ်ဆက်ပေးနော် ပူစူးမ”

ပြောပြီး တံတွေးမျို၍ ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်သည်။

ကားရှင်း၍ ချိုးကွေ့ပြီး ကန်လမ်းထဲ ဝင်ခဲ့သည်။

ကားပါကင်တွင် ရပ်သည်။ ဖုန်းခေါ်ကြည့်သည်။

“ဟဲလို”

“မမမြစမ်းရည် သမီး ရောက်နေပြီ”

“အိုကေ တို့ဝင်လာခဲ့တော့မယ်၊ ဒါပဲ”

ကားလော့(ဂ်)ချလိုက်သည်။ နှစ်ယောက်သား.. အတွေး ကိုယ်စီနှင့် စကားမပြောဖြစ်ဘဲ လျှောက်လာကြသည်။ သူကတော့ ဘာတွေ တွေးလာသည်မသိ။ သူမကတော့ မြင်မြင်ချင်း ‘ဟယ်.. ကိုကို’ဆိုလျှင် ပွဲကသိမ်းပြီဟု တွေးလာသည်။ ပြန်လှည့်ထွက်လာ ရုံမှတစ်ပါး အခြားမရှိပါပြီ။ သယ်ကြစမ်း အလွမ်း၊ ပေါင်းကြစမ်း ဇာတ်.. ဟူ၍ပင် ပစ္စက္ခအခြေအနေကို သဘောပိုက်လိုက်သည်။

မှန်တံခါးကို သူမ တွန်းဖွင့်လိုက်သည်။

အို. . အေးစက်လှပါလား. . . ။

မှန်တံခါးလား. . . ၊ ငါ့လက်လား. . . ။

“ဟိုးမှာ. . . ”

သူမအသံက ခြောက်ကပ်အက်ရှနေသည်။

နှစ်ယောက်သား လျှောက်လာရင်း. . သန္တာလှ အမူအရာ အသေးစိတ်ကို သူမ မျက်တောင်မခတ်တမ်း အကဲဖမ်းလာနေမိသည်။ ပြုံး၍ မတ်တတ်ထကြိုသည်။ ထုတ်လုပ်ပေးမည့်သူတွေကို ရိုက်ရှိုးသော ရိုးရိုးအပြုံးမျိုးသာ ဖြစ်နေသည်။ လုံးဝ မှတ်မိပုံမရ။

အနည်းငယ် ဘဝင်ကျသည်။ စားပွဲရှေ့ ရပ်လိုက်ကြသည်။

“သူပဲ ဇူးသန္တာဆိုတာ၊ သန္တာ မင်းကို ထုတ်ဝေပေးမယ့်. . ဦးပြည့်ဖြိုးမောင်တဲ့”

သူ့ငယ်နာမည် သန္တာသိပုံမရ။

“တွေ့ရတာ အထူးဝမ်းသာပါတယ်ရှင်”

သူ ဘာစကားမှမပြောဘဲ ခပ်အေးအေး သက်တောင့်သက်သာပင် ဝင်ထိုင်သည်။ မိန်းယူဖတ်၍ သူမထံထိုးပေးရင်း. . .

“ဘာစားရမလဲ မှာပေးလေ”

“ဟင်း. . ဟင်း. . ဒီနေ့ ကိုပြည့်ကြိုက်တာစားပါ။ အဝစား”

“ကျွေးတာကိုပဲ သင့်ရုံစားပါ့မယ် ဒေါက်တာရယ်”

“လိမ္မာလိုက်တာ”

ကြည့်စမ်း ဒီကောင်မလေး အဆိုတော်ဖြစ်ပြီး အသံတွေကို မကျက်မိပါလား။ ဘာအမူအရာမှ ပြောင်းလဲမသွား။ ညွှလိုက်တာ။

သူက သန္တာလှကို စေ့စေ့ကြည့်၍. . .

“ဇူးသန္တာကို ဒေါက်တာမြစမ်းရည်က ကိုယ့်အကြောင်း ဘာတွေပြောထားသလဲ”

“ပြောရမလား မမ”

“ပြောပါ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပေါ့”

“အနုပညာ ဝါသနာပါတဲ့ ဘောစိလူပျိုကြီးတဲ့. . မမရဲ့ မိတ်ဆွေတဲ့၊ မမက မိသားစုဆရာဝန်တဲ့၊ တိုးတက်မယ့် အနုပညာတွေကို မြေတောင်မြှောက်ပေးချင်နေတဲ့လူတဲ့ ဒါပါပဲ”

“ငယ်ပေါင်း အကြောင်းသိလို့ မပြောဘူးလား”

“ဟတ်လား. . သန္တာတောင် ခုမှပဲ သိတော့တယ်၊ ဦးပြည့်ဖြိုးမောင်နဲ့ မမတွဲဝင်လာတာ အရမ်းကြည့်လို့ ကောင်းတာပဲ”

“မမ ကျွေးမှာပါကွယ်. . တို့က မိတ်ဆွေတွေပါ”

ဒီကောင်မလေး မည့်ဘူး. . တော်တယ်ဟု တွေးရင်း ရှမ်းခေါက်ဆွဲနှစ်ပွဲနှင့် သန္တာအတွက် နန်းကြီးသုပ် မှာလိုက်ကြသည်။ ကောင်တာသို့ သူမ ထလာလိုက်သည်။

မန်နေဂျာမလေးအား. . .

“တို့ စားသောက်ပြီးရင်. . ဒီဖုန်းကို လှမ်းဆက်ပေးပါ”

သူမ၏ လိပ်စာကတ်ကို ဘယ်သူမှ မမြင်အောင် ပေးလိုက်သည်။ စားရင်းသောက်ရင်း အောင်မြင်နေသော အဆိုတော်များနှင့် သူတို့၏ သီချင်းများအကြောင်း စပ်မိစပ်ရာ ပြောနေကြသည်။

ကော်ဖီလက်စသတ်စမှာပင် ဖုန်းဝင်လာသည်။ မန်နေဂျာမလေးက နပ်သည်။ ဆိုင်အပြင်က ထွက်ဆက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူမဝိုင်းက အထကောင်းရန် ဖြစ်သည်။

“ခဏနော်. . အဲ. . အိုဗာဆီးကော လိုင်းသိပ်မကြည်ဘူး”

ကန်ပေါင်က သွားပြောမှထင်တယ်”

ပုံညကို ပြုံးပြလိုက်သည်။ သူသိပါသည်။ . ကန်ပေါင်ပါနေသည်။ သန္တာကိုပါ နှုတ်ဆက်ပြီး ပြုံးပြလိုက်သည်။ ဘီလ်ရှင်းပြီး ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။ အထွက်မှန်တံခါးက တွန်းရတာ လေးနေသလိုပါ။

ကန်ပေါင်ကခုံတန်းလျားတွင် . . ခန္ဓာကိုယ်ကို ပစ်ချလိုက်သည်။ ခုံတန်းလျားပေါ်က ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာတော့ စိတ်လိပ်ပြာ . . ဖျာယာခတ် ပျံသန်းနေသည်။

ဘယ်လိုပျံသန်းနေသလဲဆိုတော့ ကလေးဘဝက ကိုယ်မေ့ထားတဲ့ အရုပ်တစ်ရုပ်ကို အခြားကလေးတစ်ယောက် လာကောက်ကစားနေသလိုမျိုး . . . အို . . . (ဒီအဖွဲ့အနွဲ့ သိပ်မထိမိပါဘူး။)

လူအခွံချည်း အင်းလျားလာပြီး သစ်သားခုံတန်းပေါ် ပစ်ချထားသလိုမျိုး (အင်း . . ရိုးတိုးရိပ်တိပ် ထိမည်ထင်သည်။)

စာကိုပဲ သဲသဲမဲမဲသင်နေရလို့ တန်းမီအောင် အတင်းလိုက်နေရလို့ စတိုင်ဖင်မရသော နှစ်များ၌ ကျပ်တည်းခဲ့ရလို့ . . . အချစ်အကြောင်း ခေါင်းထဲမထည့်မိခဲ့။ ဘာရည်းစားမှ မထားခဲ့ရ။

Boy Friend လား . . . No! . . . နတ္ထိ။

အဘွားမျှင်မြေးပီပီ၊ တောသူပီပီ . . အပျိုရည်ကို ထိမ်းသိမ်းထားတာလည်း ပါပါသည်။ မြန်မာပီသခြင်းလည်း ဖြစ်ပါသည်။

ဘဝတစ်လျှောက် စစ်စစ်ပေါက်ပေါက် . . ရင်ခုန်ဖူး . . စိတ်ကစားဖူးတာက . . ငပြည့်ရယ် နင်တစ်ယောက်တည်းပါလား၊ ငါ့နယ်ဟယ် နည်းလိုက်တာ၊ အေးလေ . . ငါကလည်း စာပဲအာရုံပြုခွင့်ရခဲ့တာကိုး၊ အဖေအမေရဲ့ အမွေ . . စိန်ထုပ်က ပါးပါးလာလို့ နောင်

ရေးပူရတာက တစ်မျိုး၊ စာတွေကလည်းခက်တယ်၊ ဘယ်လိုမှရင်ခုန်ခွင့် မရခဲ့တာပါ။

နင့်ကိုမမျှော်လင့်ဘဲ ပြန်တွေ့တော့ ငါရင်မခုန်ဘူး၊ ရင်ခုန်စရာကို မရှိတာပါ။ နင့်အရင်ပုံစံကြီး နင်တောင်ခုနေပြန်ကြည့် . . စိတ်ပျက်စရာကြီးလေ။

တွေးကြည့် . . ထင်ချဲ့တွေးကြည့် . . ငါဟာ ခုလို နင်ဘဝပြောင်းဖို့ ရောက်လာသလိုပဲနော်၊ ကျားကုတ်ကျားခဲ သင်ခဲ့တဲ့ပညာတွေ၊ နောက်ခံအကူအပံ့တွေ၊ ဖြစ်စေချင်တဲ့ သံယောဇဉ်နဲ့ စေတနာတွေနဲ့ နင့်ဆီဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် အံ့ကိုက်ရောက်လာသလိုပဲနော် သိသိကလေးနော်။

“ဘုန်း . . အင့် . . ”

အသံကကျယ်လောင်လွန်းသဖြင့် ဓါတ်လှေကားထဲဝင်မည့် ပြည်တွင်းဖြစ် ဥရောပသားနှစ်ယောက် ဇူးဇူးဘေး ချက်ချင်းရောက်လာသည်။

“ဟယ် . . ဇူးဇူး . . ဟင်းရည်ပူ လက်ကိုလောင်သွားပြီ၊ လာလာ . . ရေခဲရေခဲ ချက်ချင်းဆေးရတယ်”

“လှလှ . . ကိုကိုလေ”

“ဇူးဇူး . . ညည်းနဲ့သိလို့လား . . လာ”

“ဟင့်အင်း . . ဇူး မသိဘူး”

သန္တာချာခနဲပါပြီး ထောင့်ချိုး၌ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။ လဲရာကမထိနိုင်သေးဘဲ ဆိုနှင့်ကြေကွဲစွာ ကျန်ခဲ့ပုံလေး . . .)

ဪ . . ပုံညရယ် ငါမျက်ရည်ဝဲပြီး ကြည့်နေခဲ့တာပါ။ ဟင့်အင်း . . ဇူးမသိဘူးတဲ့၊ နင့်မျက်နှာ အံ့သြသွားလိုက်တာ

နာကျင်နက်ရှိုင်းသွားလိုက်တာ၊ ကြောက်မမန်းလိလိ သိမ်နုတ်သွား
လိုက်တာ၊ ငါ့ . . အဲ့ဒီမှာ ဟတ်(တ်)ထိခဲ့တာ . . ငါရအောင်ပြင်မယ်
လို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချခဲ့တာ။ ဒီထက် ထပ်ချဲ့တွေးကြည့်လိုက်တော့ . .
ဇူဇူကို နင်ရောငါရော ကျေးဇူးတင်ရမယ်၊ သူပေးတဲ့ မခံချင်စိတ်နဲ့
ဒီတောင်ကုန်းကို နင်တက်သိမ်းနိုင်ခဲ့တာလေ၊ ငါကတော့ ငါပေးရှင်
အောင်မြင်အောင် အစစအရာရာကူညီခွင့်ရလို့ ဇူဇူကို ကျေးဇူးတင်
ပါတယ်။

(“အိုး . . ဖြောင်း . . ဖြောင်း . . .”

ရွှင်းခနဲပင် လိုက်ကာကြီး ရုတ်ရက်ပွင့်သွားသည်။ ရှစ်ပေ
ပတ်လည်ကြည့်မှန်ကြီး . . ဖျတ်ခနဲ ထိုမှန်ထဲကြည့်ပြီး ပုံသွေတုန့်ခနဲ
အနည်းငယ်လန်သွားသည်။ သူ့ပုံရိပ်လို့မထင် . . နောက်မှာတစ်
ယောက်ယောက်ရပ်နေသလားဟု အမှတ်မှား၍ နောက်ကိုလှည့်ပြီး
ရှာမိသည်။)

သူ့ဖြစ်နေပုံလေး မျက်စိထဲက ခုထိမထွက်ပါ။

(“ဟင်းဟင်း . . အဲ့ဒါကျွန်တော်လား . . ပူစူးမ . . အဲ . .
ဒေါက်တာမ . . အဲ . . ဒေါက်တာမြ”)

သူ စိတ်တွေလှုပ်ရှားလွန်းလို့ တုန်ယင်နေပုံလေး . . . သူ့ရုပ်
သူခန္ဓာကို သူကျေနပ်အားရ ပီတိဖြစ်နေပုံလေး . . . ။

အေးလေ နင့်ကိုပေးဆပ်ခွင့်ရတယ်၊ ငါ့ဖေါင်ဒေးရှင်း . .
အောင်မြင်မှုအုတ်မြစ်အဖြစ် နင့်ဖွဲ့နဲ့မာန်နဲ့ ငါ့အပေါ်ကူညီခဲ့တယ်
လို့ပဲ ဖြေသိမ့်ပါတော့မယ် ငယ်ကျွမ်းရေး . . .

ကြေကွဲမှု အဝန်းအဝိုင်းကြီး ခြုံနေသဖြင့် . . ကန်ရေပြင်
အင်းယားလေသည် အလုံပိတ်မိသလို . . ကြိတ်ငို . . မျက်ရည်ငွေ့

အစိုပျံ့နေတော့သည်။

ပုံညရေး . .

သို့ညဘဝကနေ မင်းရုန်းကန်တည်ဆောက်ခဲ့တာ

မင်း တန်ဖိုးတက်ခဲ့တာ

သန္တာအတွက်ပဲ ဖြစ်ပါစေတော့ . . .

နှစ်ယောက်တည်းရှိရင်

“လှလှ . . ကိုကိုလေ” ဆိုရင် . . ပြီးနေပြီပဲ။ ။

၆ ၆ ၆ ၆

တောင်ခိုးဝေဝေ . မြူခြေဆိုင်းဆိုင်း . . မိုင်းမိုင်းညို့
ညို့ တောင်ပတ်လမ်းအတိုင်း Honda ကားသစ် ပြာပြာလေး အပြင်း
မောင်းနေသည်။ ဂဝံကျောက်ခင်း လမ်းချောမို့ နီကျင်ကျင်ဖုန်မှုန့်
များ . . ထောင်းထောင်းထ ကျန်ခဲ့သည်။

အပေါ်စီးမှကြည့်လျှင် မြွေလိမ်မြွေကောက် လမ်းပေါ်တွင်
အပြောရောင် အစက်အပြောက်လေးက နီကျင်ကျင် ဖုန်လုံးတွေကို
တွန်းထိုးနှိုးဆွ၍ ပြေးနေသလိုမျိုး ဖြစ်သည်။

အနီးကပ်ကြည့်မည်ဆိုလျှင် . . .

“သားတွေ သမီးတွေ မျှော်လှရှေးမယ် ပူစူးမရယ်၊ လှလှက
ဘယ်တုန်းကမှ ကလေးမချစ်တတ်ဘူး၊ ကလေးတွေရဲ့ ချစ်ခြင်းကို
လည်း မခံယူတတ်ဘူး၊ သိုးဆောင်းစကားတစ်ခု ရှိတယ်၊

‘ကလေးတွေရဲ့ ချစ်ခြင်းကို မခံရတဲ့သူဟာ . . လူကြားထဲ
က မောင်းထုတ်ခံရတာနဲ့ အတူတူပဲ’ . . တဲ့ . . အရမ်း တာသွားတဲ့

စကားပါပဲ၊ ဟင်း . . ဟင်း . . ကိုယ့်ကို မမှတ်မိတာကို ကိုယ်အရမ်း
ဝမ်းသာသွားတယ်”

“လှလှ . . ကိုကိုလေ . . ဆို . . ပြီးနေတဲ့ဟာကိုများ”

“တစ်သက်မပြောဘူး . . နဖူးမှာ စာပါတယ်”

“ပြစ်စမ်း . . အဲ့ဒီ နဖူး . . အူး . . ပုံညရယ် သံညကြီးများ . . ”

တိမ်ဖြူဖြူတွေက ပြေးလို့ . . .

ကောင်းကင်ကြီးက ပြာလို့ . .

ရွာရောက်တော့မည်။ ။

လို၍မရခြင်းကင်းပါစေ

